

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

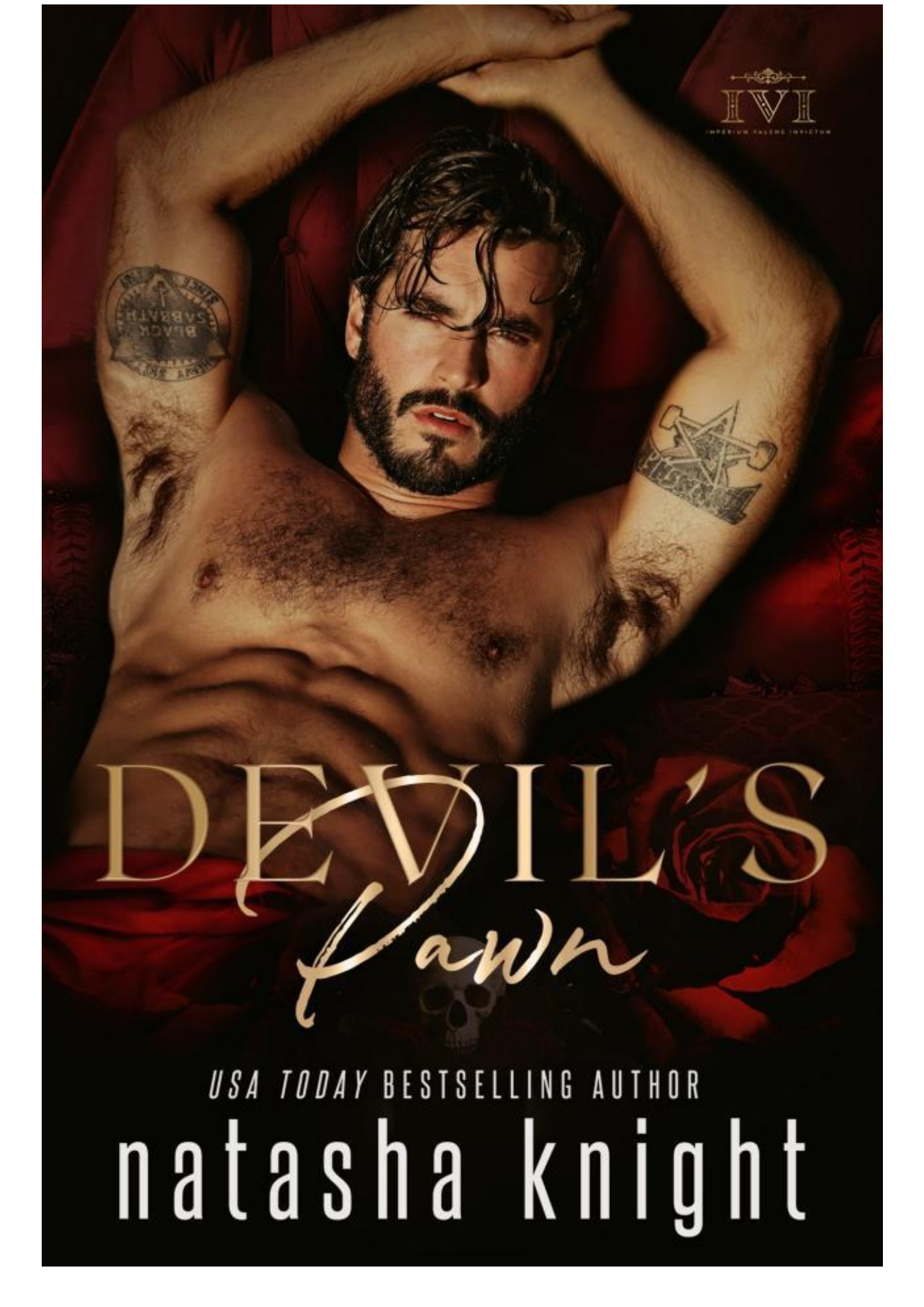
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A shirtless man with a beard and dark hair is lying on a red, draped fabric. He has his arms raised above his head. He has two tattoos: a circular one on his left upper arm and a geometric one on his right upper arm. The background is dark and moody.

IVI
IMPERIUM VALEN INVICTUM

DEVIL'S *Pawn*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

Şeytanın Piyonu

Şeytanın Piyonu Düet Kitap 1 Natasha Knight

Bu Kitap Hakkında

Isabelle

* * *

Jericho St. James ailemden nefret ediyor.

* * *

Güçlü, inanılmayacak kadar zengin, tanıdığım en tehlikeli adam.

* * *

Ve ben ona aitim.

* * *

Beni evimden aldı.

Beni karısı yapacak.

Ve onun yatağında uyuyacağımı açıkça belirtti.

* * *

Ama canavarımın bir sırrı var.

* * *

Onun tek zayıf noktası. Ondan nefret etmeyi imkansız kılan bir şey.

* * *

Bir kız var.

* * *

Ve onu güvende tutmak için her şeyi yapacaktır.

* * * Jericho

* * *

Piskoposlar paranın yerini dolduramayacağı şeyleri çaldılar.

* * *

Bir hayata karşılık bir hayat. Şimdi onlardan birini alacağım.

* * *

Isabelle benim piyonum.

* * *

Onu karım yapacağım.

Onu yatıracağım.

O her bakımdan benim olacak.

* * *

Ve ondan ihtiyacım olanı aldıktan sonra Bishop ailesini sanki hiç var olmamış gibi sileceğim.

Bir maskeli balo. Daha güzel ne olabilir? Daha mükemmel? Özellikle de Cemiyet'in ortaya koyduğu bir tanesi. En iyi porselenlerle donatılmış masaların üzerine çiçek demetleri dökülüyor. Garsonlar kristal flütlerle şampanya servis ediyor ve sekiz kişilik bir orkestra, bir düzine avizenin göz kamaştırıcı ışıltısı altında vals çalıyor.

Her kızın fantazisidir. Ben hariç her kız.

Gölgelerde durup dansçıları izliyorum. Erkekler ve kadınlar sanki bunu hayatları boyunca uygulamış gibi birlikte hareket ederler. Acaba bunlar misafirler mi, yoksa ambiyansa katkıda bulunmak için Cemiyet tarafından tutulan profesyonel dansçılar mı? İkincisi olsaydı şaşırmazdım çünkü kardeşim Carlton'un benim için ayarladığı erkeklerle dans ederken onlar gibi görünmediğimden oldukça eminim. Son dans partnerimi düşününce ürperiyorum. Dedem olacak yaşta bir adam. Birisi benden birkaç metre uzaktaki bir pencereyi açtığında büyük Barok balo salonuna bir esinti esiyor. Yağmur çiselemeye dönüştü ve klima yüksek seviyede çalışmasına rağmen oda bunaltıcı.

Carlton'ın izlemediğini doğrulamak için kısa bir bakış attıktan sonra şampanyamın son yudumunu içtim ve boş flütü yakındaki bir masaya koydum. Nemli geceye rağmen sessizce çıkışa doğru kaydım ve açık duran çift kanatlı Fransız kapıdan dışarı çıktım.

Avluda misafirleri yağmurdan korumak için küçük çadırlar kuruldu. Sıcak bir şekilde parlayan fenerlerle ve sayılamayacak kadar çok çiçekle süslenmişler. Erkekler ve kadınlar çadırların altında toplanıp içki içiyor, sigara içiyor ve yüksek sesle gülüyorlar.

Ben geçerken herkes dönüp bana bakıyor. Bu elbise. Uyluğumun ortasına kadar gelen tüy eteği ve oksijen kaynağımı ciddi şekilde kısıtlayan korse üstünün dar bel kısmıyla çok saçma. Carlton'un seçimi. Görünüşe göre en iyi özelliklerimin hepsini gösterdi. En azından zincir zırha benzettiğim maske, sadece gözlerimi açıkta bırakıyor.

Maske, her adımda omuzlarıma sürtünen narin altın zincirleri ve madeni paralarıyla çok hoş. Ve meraklı gözlerle karşı bir miktar koruma sağlıyor. Onsuz da yapabileceğim çok açık bir elbise.

Elbisemin tüylerini solduracak çiseleyen yağmuru riske atmaya karar vererek aceleyle avlunun diğer tarafındaki küçük şapele doğru ilerledim. Orada kimse olmayacak. Bunu kesinlikle biliyorum. Toplumun üyeleri dindar olduklarını iddia edebilirler ama benim gördüğüm kadarıyla onlar da bu yönde hareket

ediyorlar. En azından moda söz konusu olduğunda, pazar günlerinin en iyi halleriyle ortaya çıkıyorlar, her biri diğerini geride bırakıyor.

Ahşap kapı ağırdır. İçeri girmeme izin verecek kadar gıcırdayarak açılıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve tanıdık görüntü, tanıdık kokuyla rahat bir nefes alıyorum. Uzun süre uzakta kaldığımda tütsü içmeyi özledim ve Carlton kiliseye giden bir tip değil.

Bu özel şapeli özellikle seviyorum. Küçüklüğümden beri öyleyim ve annem siteyi temizlerken beni de yanında getirdi. Hala ön sırada oturduğumu hatırlıyorum, bacaklarım ayaklarım yere değmeyecek kadar kısaydı. İşini yaparken onu beklemem için beni buraya oturttuğunda kendimi nasıl evimdeymiş gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

Şimdi o sıraya doğru yürüyorum, mekanın olağan gölgelerini içime çekiyorum. Tek ışık duvarlardaki ve sunaktaki oyuklarda yanan mumlardan geliyor. Koridorun ortasına geldiğimde başımı eğiyorum, haç işareti yapıyorum ve oturuyorum. Ayakkabılarımı çıkarıyorum. Topuklar çok yüksek ve kalıbı çok dar. Sıradaki tanıdık oymaya dokunuyorum. İki baş harf. CY.

Buraya geldiğimde her zaman oturduğum koltuğun aynısı. Sanki Tanrı beni daha iyi görebiliyormuş gibi ön sırada. Bir şey istediğimden değil. Bundan daha iyisini biliyorum. Dua ettiğim bile değil. Gözlerimi kapatıyorum ve buradaki sessizliği hissediyorum. Sesin mutlak yokluğu.

Tüm maskeli balolardan daha iyi. Carlton, aileye fayda sağlayacak bir birlikteliğe aracılık ederken yüz adamla dans etmekten daha iyidir. Ne istediğimin aklından geçtiğini sanmıyorum. Bunun onun - bizim - ailemize faydası olsa da, bunun beni yıllar önce kendim için belirlediğim rotadan çoktan uzaklaştırdığı gerçeğini dikkate aldığını sanmıyorum.

Ama yaşayamam. Şimdi değil. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var ve bu şapel, bu çalınmış anlar öyle mi?

Ve böylece gözlerimi açıyorum ve bakışlarımı sunağa kaldırıyorum. Genellikle yanan mumlardan biri söndü. Acaba içeri girdiğimde bunu ben mi yaptım?

Tekrar yakmak için ayağa kalktım.

Şapelin arkasından gelen bir gıcırtı beni ürkütüyor. Nefesim kesiliyor, dönüyorum. Vaftiz yazı tipinden hemen önce havanın en karanlık olduğu yer. Neredeyse zifiri karanlık. Gölgelere bakıyorum ama hiçbir hareket görmüyorum, başka bir ses duymuyorum.

"Orada biri mi var?" Kimse cevap vermediğinde kendimi aptal gibi hissederek soruyorum.

Eski ahşap gıcırıyor. Bu kadar.

Bütün gece beni etkisi altına alan soğuktan korunmaya çalışarak arkama döndüm. Ama kendime şapelin her zaman daha serin olduğunu hatırlatıp sunağa doğru yürüyüşüme devam ediyorum. Orada kibrit kitabını bulup bir tane çakıyorum.

Alev parlıyor ve uzun mumun fitiline ulaşmak için parmaklarımın ucunda durmam gerekiyor.

Çok geçmeden ışık yanıyor ve ben kibriti söndürüyorum ki kapının hemen arkasından gelen kahkaha sesleri buranın huzurunu bozuyor. Ben ne olduğunu anlayamadan şapelin kapısı duvara çarpıyor.

Zıplarım.

İki adam gülerek içeri giriyor ve biri koşarak kapıyı arkasından kapatıyor. Yanlarında alkol ve ot kokusunu da getiriyorlar. Yüzlerini gördüğüm an ikisinin de kafalarının iyi olduğundan eminim. Bunu kırmızı gözlerinde, tenlerinin kızarıklığında görebiliyorum, tuhaf, baş döndürücü kahkahalarında duyabiliyorum.

Yirmi, belki yirmi bir olduklarını tahmin ediyorum. Benden sadece bir veya iki yaş büyük. Ve onlardan birini tanıyorum. Bir saat kadar önce onunla dans ettim. Her ne kadar adını hatırlayamasam da. Sadece onu sevmediğimi söyledim. Beni dans pistinde döndürürken parmaklarının sırtımın açıkta kalan derisini okşamayı hoşuma gitmedi.

"İşte orada" diyor o da beni tanıyormuş gibi. Maskesini başının üstüne itti ve dudaklarını yalayarak bakışlarının elbisenin korsajının üzerindeki göğüslerimin şişkinliğinde oyalanmasına izin verdi. "İşte o kız," diyor arkadaşına dirseğini dürterek.

Diğerlerinin gözleri bana kilitlenmiş, ağızları sert, çirkin bir çizgi halinde.

"Piskopos kızı" diyor. İkisi de yaklaşıyor, biri arkamda duruyor. "Yarı Piskopos" diye açıklıyor.

Diğeri "Sağ yarısı" diyor ve ben şakayı anlamasam da ikisi de gülüyor. Maskemi yerinde tutan klipse uzanarak, "Hadi şu şeyi kafandan çıkaralım da sana iyice bakabilelim" diyor.

"Sanmıyorum," diyorum ona, ulaşamayacağı bir adım atıp bunu yaparken kendimi sunağa doğru köşeye sıkıştırıyorum.

"Neden? Kardeşinle görmeden anlaşma yapmam. Asla bilemezsin, haksız mıyım?" Arkadaşı yüzünü buruşturarak, "Sanırım anlaşmayı yapan Manson, kardeşim," diyor.

Tekrar uzandı ve bu sefer parmaklarını saçlarıma götürdüğünde iki elimle ona doğru ittim ve onu geriye doğru itmeyi başardım. Dengesi bozuldu çünkü hem sarhoş hem de sarhoş. Arkadaşı gülerken gözleri kızgın yarıklara kısıldığında bunun onu ne kadar tehlikeli hale getirdiğini anlıyorum.

"Affedersiniz, geri dönmem gerekiyor," dedim, geri dönmek için dönüp, kolumu yakalamadan önce bir adım atmayı başardım.

Duruyorum, eline bakıyorum, sonra da ona. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip yaklaşıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Daha çok kızgın mıyım yoksa korkuyor muyum bilmiyorum ama iki şeyi biliyorum.

Öncelikle bu ikisinden uzaklaşmam lazım, yoksa bu benim için iyiye işaret değil.

İkincisi, ne olursa olsun korkumu gösteremiyorum. Bazı erkekler yalnızca bundan keyif alıyor.

"Kardeşim yolda. Ellerini üzerime koymandan hoşlanmayacaktır," diyorum.

"Ben buna sana el koymak diyemem" diyor ve arkadaşına dönüyor. "İster misin?" Arkadaşı başını sallıyor. "Hayır."

Beni tutan kişi, "Şimdi buna ellerimi senin üzerine koymak derim," diyor, beni hafifçe çeviriyor ve kıcıma o kadar sert bir tokat atıyor ki öne doğru sendeliyorum. Kolumdaki tutuşu sıkılaşıırken her iki adam da kahkahalara boğuldu.

Ama işte o zaman daha önce duyduğum sesin aynısını duyuyorum. Aynı gölgeli köşeden geliyor. Ama bu seferki gıcırdayan tahta değil.

O noktaya baktığımda bir şey hareket ediyor.

Toz zerrecikleri mum ışığında dans ediyor ama şapele giren iki kişi ayak seslerini duyana kadar havadaki değişimi fark etmiyor. Dönüyorlar ve hepimiz karanlığın şekillenip bize doğru ilerlemeye başlamasını izliyoruz. Kalbim göğsüme çarpıyor ve bir an için yarattığı gölgeden onun insan mı yoksa canavar mı olduğundan emin olamıyorum. Ama sonra Egemen Oğullar'ın uzun siyah pelerini tanıdım. Adamın etrafında dalgalanarak onu takip eden karanlığı daha da büyütüyor, daha korkutucu hale getiriyor.

O çok uzun. Fazla geniş omuzlu. Geleneksel pelerinin altındaki siyah üzerine siyahtan, yüzünü gizleyen boynuzlu maskeye ve beni köşeye sıkıştıran adamlara yöneltilen öfkeye kadar her şeyi çok karanlıktı. Kelimelerle uğraşmaz. Sadece bize doğru bir adım attı, kendisi yaklaşırken oğlanlara benziyorlardı; yapıları, boyları ve saf varlıklarıyla onların üzerinde yükseliyorlardı. Gözleri kolumu tutan kişiye odaklanmadan önce sadece bir an bana baktı. Adamın elini üzerimden çekmesi hiç çaba gerektirmiyor gibi görünüyor. Maskeli yabancı kolunu arkadan bükerken işkencecimin yüzü acıyla buruştu. Arkadaşı bir iki adım geri çekilip kapıya doğru koşuyor.

"Ne oluyor dostum?" koşamayan ağlar. "Bırak!" Yabancı biraz daha büküldü.

Alçak ve sert bir sesle, "Onu kırmak senin elinde değil," diye fısıldıyor.

Kelimeleri işliyorum, tuhaf bir öngörü hissi karşısında ürperiyorum.

Sunağa yaslandığımı fark ettim. Ağzım açık, kalp atışlarım hızlanarak bakıyorum. Ve taktığı maskenin neyi canlandırıldığını görüyorum. Bir tür boynuzlu canavar. Bir şeytan.

Ama bakışlarını bana diktiğinde mideme, muhtemelen kalbime bir şey düşüyor çünkü düşünmeyi bırakıyorum. Nefes almayı kes.

Hayatımda gördüğüm en koyu gözlere baktım. Tehlike.

Sahip olduğum tek düşünce bu. Aklımın toplayabildiği tek kelime.

Gözlerinden biri gece mavisi, diğeri ise çelik grisi. Ve bakışları öyle kötü niyetli bir şeyle dolu ki, sanki ateşin etimi yaktığını hissediyorum.

Beni bakışlarından kurtarması ve aynı anda sarhoş adamı kapıya doğru itmesi sonsuzluk kadar uzun sürüyor. Bir dakika sonra maskeli yabancıyla yalnız kaldım.

O başından beri buradaydı. Gölgelede oturup sessizce beni izliyor.

Bütün gece bunu hissettim. Gözler üzerimde. Bütün gece o soğuşu hissettim. Şimdi ürperiyorum çünkü o oydu. Bu maskeli adam. Bu duyguyu, rahatsızlığı tanıyorum. Bu açığa çıkma hissi. İnsanlarla dolu bir odada tek başına.

Ağzım kuruyor. Sırtımı sunağa yaslıyorum, ellerimi sunağın kenarını tutuyorum. Bakışları tüylerimi diken diken ederek üzerimde dolaşıyor. Ürperirim. Görmesi gerekir. Dehşete düştüğümü anlamalıyım. Ve ancak o geri adım attığında ciğerlerim yeniden çalışabiliyor. Tekrar nefes alabilecek miyim? "Burada yalnız olmamalısn" diyor. "Ortalıkta alkol ve aptallar varken yalnız bir kadın için güvenli değil." Şaşkın bir halde ona baktım.

"Ayakkabıların" diyor.

"Ne?" diye soruyorum, sesim fısıltı halinde.

Aşağıyı işaret etti ve ben çıplak ayaklarıma, sonra da ona baktım. Onları bıraktığım yeri işaret ediyorum. Ayakkabılarımı alıp bana geri getiriyor. Biraz fazla yakınımda duruyor, sanki burası onunmuş gibi, sanki ona aitmiş ve ben de işgalciymişim gibi benim alanıma çok fazla giriyor.

Hala hareket edemiyor gibiyim.

O alçak, gürleyen sesiyle, "Seni yemeyeceğim," diyor.

Derin bir nefesle göğsüm titriyor. Kendime rahatlamamı söylüyorum. Mühim değil. Az önce beni kurtardı. Hissettiğim şey, o soğukluk, sadece benim hayal gücüm.

"Henüz değil," diyor ve maskesinin altından sırttığını biliyorum. Ben yutarım. Titriyorum.

Ayakkabılarımı yere koymak için eğildi. Onun büyüklüğünü anlıyorum. Kolayca benim iki katım kadar büyük. Düzeltiyor ve avucu yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor. Bileğinde bir dövmenin sürünen izini görüyorum. Bir yılanın kuyruğu. Bakıyorum. Bakışlarımı ona doğru kaydırmam için gereken her şeyi yapmam gerekiyor. "Ayakkabılarını giy" diyor.

Boğazım konuşamayacak, kelime oluşturamayacak ya da ses çıkaramayacak kadar kuru olduğundan elimi onun eline kaydardım ve ani şok karşısında nefesim kesildi.

Parmaklarını benimkilerin etrafına kapatıyor ve beni sabit tutarken avucunun saf gücünü hissediyorum. Gözümü kırıp bakışlarımı indirip ayakkabılarımı giymeden önce uzun, çok uzun bir süre beni inceliyor. "Güzel," dedi ve ben de elim onun elinin içinde sıkışıp kalarak orada durmaya devam ettim.

Akşam yemeğini bildiren gong çalıyor. Ona baktım.

Bakışlarını dudaklarıma indirdi, sonra göğüslerimin şişliğine indirdi. Ter boynumun arkasından aşağı doğru akıyor. Elimini bıraktı ve maskemden sarkan

altın zincirleri sanki tartıyormuş gibi kavradı, kaşları çatıldı.
Yeniden bana bakarak, "Isabelle Bishop," diyor. Adımı biliyor. Adımı nereden biliyor?
Gong ikinci kez çalar. Ve uzun bir sessizlikten sonra üçüncüsü. Geri adım attı. Partiye geri dön Isabelle Bishop ve karanlık odalardan uzak durmayı unutma. Kimin pusuda yattığını asla bilemezsiniz."

2

Jericho

Kıza sırtımı dönüp şapelden çıkıyorum. Buraya gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Şapelde bile teselli bulamayacağımı biliyordum. Herhangi bir Piskopos yaşayıp nefes alırken olmaz.
Yarı Piskopos, diye netleştirdi beynim. Yine de Bishop, söylüyorum. Avluya adımımı attığımda maskemi ayarlıyorum. Çiseleyen yağmur yağmura dönüştü. Onun saçma tüylü

elbisesi mahvolacak. Carlton Bishop çok sinirlenecek. Karanlık binaya doğru dönüyorum. Binanın ana kısmından ayrı olarak burası bir pencere dışında ışıksız. Ama daha yarım düzine adım atmadan cebimdeki telefon bir mesajla titredi.

Kazıyorum, ekrana bakıyorum. Mesajı aç çünkü o benim annem. Eve gel. Bu sözler karşısında içimde bir şeyler kıpırdandı ve duraksadım. Önemli olmadığı sürece bana mesaj göndermemesi gerektiğini biliyor. Bir sonraki mesajının ne zaman geleceğini biliyorum.

Onun sana ihtiyacı var.

Tereddüt etmiyorum. Cevabımı yazarken yön değiştirip avluya doğru yöneliyorum. Yolumun üzerinde.

Sonra Mahkeme binasındaki tek ışıklı odada oturan Konsey Üyesi Hildebrand'a bir tane daha yazdım. Plan değişikliği. Toplantı benim evimde.

Gönder tuşuna bastım ve planlamadığım bir şeyi yaptım. Hildebrand'a ikinci bir mesaj yazıyorum. Kızı getir. Bu gece kontrolü alacağım.

Hildebrand cevap veremedi telefon kapatıyorum, son kısmı neden gönderdiğimden emin değilim. Uygulanan planları alt üst edecek. Uzun süredir üzerinde çalıştığım planlar.

Avludan geçerken sesler kısık, pelerinin arkamda dalgalanıyor. Umurumda değil. Dik duruyorum, merkezden geçiyorum, yaklaşırken insan denizi birbirinden ayrılıyor. Benden korkuyorlar. Ben de meraklandım ama daha çok korktum.

Onlar olmalıdır. Çünkü söylentiler doğru. Jericho St. James geri döndü. Kendi isteğiyle sürgünden eve döndü. Onlara haber verin.

Henüz ulaşmadıysa haber Carlton Bishop'a ulaşsın. Titremesini istiyorum.

Beş yıl boyunca ben saklanırken o hayatını yaşadı. Kendim için değil. Hayır.

Eğer sadece ben olsaydım geri dönerdim. İntikamımı aldım. Onu öldürdü. Bunu yaparken ölsem bile.

Hayır, hayattan kaybolmam bir şeyi, çok daha değerli birini güvende tutmak içindi. Kızım.

Ama şu anda düşündüğüm o değil. Bu, o şapelde geride bıraktığım kadın. Küçük eli elimdeydi. Garip bir his. Ben orada olmasaydım ne yapardı? Bu adamlar ne yapardı?

Erkekler. Hayır, erkekler değil. Çocuklar. Yetkili aptallar. Allah aşkına, Cemiyet'in geleceği. Peki ne yapardı? Kendini nasıl savunurdu? O küçük. Benim boyumun yarısı. Bana karşı kendini nasıl savunacak?

Sitenin kapısından adımımı atar atmaz uşak Lamborghini'mle köşeyi dönüyor. Benden birkaç santim uzakta durdu. Çocuk, sanki bir tanrıymışım gibi şaşkın bir ifadeyle araçtan inerken maskemi çıkarıp yere fırlatıyorum. Gerçi bu bana değil arabama olan sevgim.

"Ona iyi baktın mı?" Cüzdanımı almak için cebime uzanırken sordum. Heyecanla başını salladı. "Gözümün önünden ayırmadım efendim."

Ona yüz dolarlık banknot veriyorum. İyi iş, dedim sürücü koltuğuna oturmadan önce omzuna hafifçe vurarak. Çocuk kapıyı kapatıyor ve ben de yağmurlu sokağa doğru sürüyorum. Evime, evim olması gereken yere dönmek için trafiğin içinden geçiyorum. Sevdığım yer. Uzun zamandır uzak kaldığım yer.

Hepsi onların yüzünden.

Isabelle Bishop'un elektrik mavisi gözleri önümde dans ediyor. Acaba onları harekete geçiren şey korku muydu, yoksa renkleri miydi? Kırık cam gibi. Onun parçaları ve parçaları.

Onu dizlerinin üzerine ittiğimde bana bakan gözlerin beklentisiyle aletim seğiriyor. Onu aldığımında. Ona sahip ol. Görüntülere gülüyorum. Onları sabırsızlıkla bekleyin. Ve bunun nedenine geri dönmek için kendimi zorlamam gerekiyor. Piskopos olduğu gerçeğine rağmen. Kendime ilk başta neden o şapelde olduğumu hatırlattım. Hatırlamak. Saygılarımı sunmak için. Ölenlere unutulmadıklarını anlatmak. İntikam vaktinin geldiğini. Nihayet.

Aklımın ön saflarında tutmam gereken şey bu. Piskopos kızının güzel gözleri değil.

Evin yoluna döndüm ve kapılar kayarak açıldı. Şehrin birkaç mil dışında, birkaç dönüm arazi üzerinde bulunan tek ev burası. Tek dezavantajı, geri döndüğü mülktür. Piskopos ülkesi.

Yavaşladığımda araba uğultu yapıyor. Hız için tasarlandı. İstiyor. Ön kapının açıldığı dairesel yolda ilerliyorum ve sağ kolum Dex beni karşılamak için dışarı çıkıyor.

Arabadan inip anahtarları ona fırlattım. Beş yıldır benimle birlikte. O bana kardeşimden daha yakın. "Hepsi iyi?" O sorar.

Başımınla onayladım. "Burada ne oldu?"

"O seni istiyor. Annen bir süredir onun yanında ama mücadele ediyor."
Başımı sallıyorum, içeri gir. Son beş yıldır iyi yaşamamıza rağmen o bu kadar şeye alışkın değil. Veya antik konağın yaşı. St. James malikanesi birkaç asırlık bir geçmişe sahip ve modernleştirilmiş olmasına rağmen pek çok karanlık köşe ve hayalet var. Ona zarar vermek istemediklerini öğreteceğim. Ancak beş yaş çok hassas bir yaş.
Ev yumuşak altın ışıqla aydınlatılıyor. Mermer zeminde yuvarlak fuayenin merkezini oluşturan büyük merdivene

doğru yürürken ayakkabılarım ses çıkarıyor. Elimin altındaki tırabzanın verdiği hissi, mermerin yüzyıllardır aşındığı çukurları hatırlayarak aceleyle odasına doğru yürüyorum. Kıvrımlı koridorda Angelique'in odasına doğru ilerlerken halı ayak seslerimi yumuşatıyor. Elimi kapı koluna koydum ve derin bir nefes alarak Cemiyet ve Piskoposlarla ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Mavi cam gibi gözleri olan kızın. Gülümsedim ve yatak odasının kapısını açtım.
"Babacığım!" Angelique yataktan sesleniyor.
Onun solgun yüzüne, gözlerindeki gölgelere bakarken bile gülümsememi genişletmeye çalışıyorum. Onun yaşındaki bir çocuğa ait değil ve onları sürgüne göndermek niyetindeyim. Yanlış yaptığı tek şey benim bir baba olarak doğmamdı.
Büyük, çoğunlukla sarı odada ilerlerken kalbim sıkışıyor. Kardeşim kendini aştı. "Hala uyanıkken ne yapıyorsun tatlım?" Annem sessizce yataktan kalkıp kızımı rahatlatırken ben de elimden geldiğince yumuşak bir sesle sordum. "Çok geç."
Angelique büyükannesine baktı, sonra bana döndü. Gözlerini inceliyorum. Aşına. Benimkinin bir karbon kopyası. Ama ona benden miras kalan tek şey bu. Güzelliği annesinden geliyor. Onun nazik doğası gibi. "Korktum" diye itiraf ediyor. "Burası çok karanlık."
Vahşi buklelerini omuzlarına fırlatıp ona sarılıyorum. Kendini çok küçük hissediyor. Çok savunmasız. "Burada güvendesin Angelique. Buradayım. Zeke Amca burada. Büyükannen burada."
Bazen içgüdüsel korkuyu doğduğu andan itibaren miras alıp almadığını merak ediyorum. Annesinin güvenli rahminden vahşi ve zalim bir dünyaya kaçırıldığı gün.
Derin, sıkı bir nefes alıyorum. Kollarım kasılıyor ve rahatlamam için gereken her şey gerekiyor. Kendimin bu kısmını ondan saklamak için. Çünkü onun korktuğu şeyler listesinde yer almak istemiyorum.
Annem odanın karşı tarafındaki lambayı açarken, "Bu ışığı senin için açık bırakacağım" diyor. "Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak mı?"
"Peki perdeyi açalım mı?" Angelique soruyor.
"Bu gece ne ay ne de yıldız var" diyorum ona. "Sadece yağmur." Omuz silkiyor.

"Yağmuru severim."

"O zaman perdeleri açık bırakacağız."

Gülümsüyor ve uzanıyor. Alnını öpmek için eğilip onu içeri soktum.

"Bu sefer ne kadar kalacağız?" o soruyor. Hayatı boyunca evden eve, otelden otele taşındı. Saklanan bir kız. Daha birkaç gün öncesine kadar var olmayan bir kız.

"Burası evim" diyorum ayakta. Saklandığı yerden çıkmasının zamanı geldi. Onun yaşama zamanı. "Kalmak için buradayız Angelique."

"Sen de?"

Kahretsin. Kaç kez ortadan kaybolduğumu unutmadı. Ben annesinin katillerinin izini sürerken onu koruması için büyükannesi ve bir grup askerle birlikte bıraktım.

"Ben de" diyorum ona. Ve ciddiym. Ben de evdeyim. Benim için de yaşama zamanı geldi. Başını salladı ve ben onun göz kapaklarının titreyerek kapanmasını izledim.

Büyükannesi, "İyi geceler tatlı kızım," diyor ve yanağına bir öpücük verdikten sonra koridora çıkıyoruz, ben de yatak odasının kapısını kapatıyorum.

"Yoruldu" diyorum anneme. Çok açık. "Yatakta olmalısın." Saçları uzuyor. Yumuşak beyaz tutamlar. Ve tedaviler durdurulduğundan beri biraz rengi açıldı. Nihayet.

O gülümser. "Evde olduğum için mutluyum ve iyi olacağım." "Zeke mi?" Soruyorum.

"Alt kat."

Başımınla onayladım. "İyi geceler" diyorum ve ona sarılıyorum. Aldığı ağırlığa rağmen hâlâ kendini zayıf hissediyor.

"Onu eve getirmen iyi oldu." Geri çekiliyor. "Umarım ona söylediklerinde ciddisindir."

"Yaptım. Biz sonsuza dek buradayız." Sesim sert çıkıyor ve o da duyuyor. Bunu kaşlarının arasındaki kıvrımda görüyorum.

"Geçmiş geçmişte kaldı, Jericho."

"Ölülerin intikamı alınacak." Dönüp merdivenlere doğru yürüyorum. Bu konuşmayı ilk kez yapıyoruz ve bundan yoruldum.

Merdivenlere geldiğimde, "Bunu istemezdi," diye seslendi.

Duruyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum, çenemi sıkıyorum. Yüzlerce şey daha söylemek istesem de, "Yatağa git," diyorum.

"Oğlum," diye başlıyor.

Bakışlarımı ona kaydırıyorum. "Onu güvende tutmanın tek yolu bu," diyorum ona ama tek nedenim bu değil. Ama konuşmayı bitiriyor.

Konseyl Üyesi Hildebrand ve diğer konuklarımızı beklemek için merdivenlerden aşağı inip kardeşimin çalışma

odasına doğru yürüyorum.

3

Isabelle

"Neredeydin?" Carlton'a soruyor. Balo salonunun girişinin hemen dışında duruyor. Aslında üvey kardeş. Yarım yorumun daha önce geldiği yer burası. Ben sadece yarı piskoposum. Bana sorarsanız insanlar yanlış sebepler dışında bunun peşini bırakamıyor gibi görünüyor. Safkan bir Piskopos olmadığım için üzgün değilim. Tam tersi. İçimde biraz Bishop kanı olduğu için üzgünüm.

Yoldan geçen birine zorla gülümsedi ve sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi başını salladı. Acaba bu gülümseme onu incitiyor mu? Ancak görünüş Carlton için önemlidir.

"Tüm danslardan sonra tazeleniyorum," diye yalan söylüyorum. Bana baktı ve başını salladı. "İyi. Biraz solgun görünüyorsun." "Yorgunum. Eve gidebilir miyiz?"

Omzumun üzerinden bakıp kalabalığa göz atıyor. "Akşam yemeğinden sonra eve gideceksin." "Artık dans edemiyorum. Ayağım acıdı."

"Sana uygun bir eş bulmamız önemli."

"Uygun bir eşleşme istememem önemli mi? Veya herhangi bir eşleşme var mı?"

"Bunu yapmamız gerektiğini biliyorsun. Bu herkesin yararınadır."

"Kendi çıkarınız için demek istiyorsunuz. Bunun bana ne faydası olacak?"

Beni koltuklarına giderken çok yakından geçen bir çiftten uzaklaştırıyor. "Sen bir Piskopossun, Isabelle." "Yarım."

"Bunun önemi yok. Benim gibi senin de bir görevin var. Tıpkı her Piskopos gibi." "Ailenin kasasını zenginleştirmek için."

Açık mavi bakışları düzleşiyor, gözleri donuklaşıyor. Artık maskesini takmıyor bu yüzden yüzünü tam olarak görebiliyorum ve memnun değil.

"Seni yanıma aldığımda ve okul ücretlerini ödediğimde, kıyafetlerinden, kullandığın arabadan, güzel odandan, yediğin yemekten bahsetmeye gerek bile duymadım. Devam etmeli miyim?"

Hayır, diyorum sertçe. Ben bunları hiç istemedim. Hafifletici nedenler ikimizi de istemediğimiz bir duruma soktu. Artık çekilmek için çok geç. Para harcıyor. Ve bunu geri ödeme imkanım yok.

"İyi." Telefonu çalar ve elini cebine atar. Son zamanlarda gergin olmasına rağmen okuduklarının onu kızdırdığını görebiliyorum. Her zamankinden daha fazla. Omzumun üzerinden kalabalığa bakarak, "Kahrolası Hildebrand," diye mırıldanıyor. Duruşu gerginleşiyor ve gülümsemek için gösterdiği çabayı izliyorum.

Bakışlarını takip ediyorum ve döndüğümde, daha yaşlı, hoş olmayan görünümlü bir adamın, yanında iki muhafızla bize doğru geldiğini görüyorum. Cemiyet muhafızlarının hareketlerini her zaman anlayabilirsiniz. Ve gelen her şeyin iyi olmadığını anında biliyorum.

Carlton elini uzatarak, "Meclis Üyesi Hildebrand," dedi. Konsey üyesi mi?

Tribunal'deki gibi mi?

İşitme mesafesinde duranların ve yanından geçip giden, yavaşlayıp duymak için çabalayan insanların üzerine çöken sessizliği özlemiyorum.

Yaşlı adam, "Carlton," dedi. Bana bakıyor ama aslında beni tanımıyor. "Yer değişikliği oldu. Hazır olacağını umuyordum."

"Mesajını yeni aldım, yoksa alırdım."

"Peki, öyle mi yapalım?" Çıkışı işaret ediyor. "Eğer bana yerini söylersen şoförümü bulurum..."

"Senin için bir arabam var" diyor Hildebrand ve onu tanımasam da sözünün kesin olduğunu biliyorum. Mahkeme, Derneğin yargı koludur. IVI, kendi kurallarına ve kendi mahkemelerine sahip olduğundan yasalardan ayrı duruyor gibi görünüyor. Kendi ceza sistemleri.

Ben düşünce titreme. Cemiyet'in tarihini sanki kendi İncil'iymiş gibi inceleyen kuzenim Julia'dan duyduğum şeyler.

Carlton yaşlı adamı yakından izliyor ve razı olması biraz zaman alıyor. Emir almaya alışık değil. "Elbette. Şoförün sevgili kız kardeşimi eve götürmesini ayarlayacağım."

"Bize eşlik edecek."

Carlton'ın gözleri kısılıyor. "Bu da nedir böyle? Bütün bu pelerin ve hançer..." Hildebrand, "Ağzına dikkat edersen iyi edersin, Piskopos," dedi ve geri dönerek, eğer bunu yapmazsak kardeşimi ve beni hiç şüphesiz sürükleyeceğini bildiğim iki adama işaret ederek uzaklaştı. hareket etme. Carlton bir adım atıyor ama kolunu tutup çekiyorum. Bana dönüyor.

"Neler oluyor?"

Hildebrand omzunun üzerinden, "Gel," diye sesleniyor.

Ağabeyim bana tek kelime etmeden yaşlı adamın peşinden gitti ve ben gardiyanlarla baş başa kaldım;

içlerinden biri boğazını temizleyip bana onun önünde yürümem için işaret yaptı. Meraklı bakışlara bakmamaya

çalışarak yüzümü kapatan maskeye minnettarım çünkü yanaklarım yanıyor, kalbim küt küt atıyor.

Ama itaatkar bir şekilde takip ediyorum çünkü yaptığım şey bu. Toplumdaki çoğu kadının yaptığı şey bu. Tam anlamıyla ikinci sınıf vatandaşlar değiliz ama bu bir ataerkillik. Ve ben sadece bir kadın değilim, sadece yarı aitim. Carlton'un babasının, annem olan hizmetçisiyle ilişkisi vardı. En azından bir ilişki olarak tanımlandı.

Dikkat edecek yaşta olduğum yıllardaki ilişkilerini hatırladığımdan pek emin değilim.

Neyse hamile kaldı. Ve hayatımın ilk on altı yılında Piskopos olduğumu

bilmiyordum. Ben sadece bir York'tum. Ama sonra ailem öldü ve onların ölümlelerinden sonraki bir yıl içinde, benim vesayetimi üstlenen ağabeyim Christian öldürüldü ve Carlton beni yanına aldı. Ben bir yetimdim ama o zaman değildim, üstelik kardeşimin ölümünden sonraki 48 saat içinde. .

Avlunun kapısına vardığımızda bir şey beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bunun için minnettarım çünkü bu düşünceler asla iyi bir yere götürmez. Meclis Üyesi Hildebrand bizi bekleyen iki Rolls Royce'dan ilkinde tırmanırken yerde şeytan boynuzları olan maskeyi görüyorum. Ona doğru bir adım atıyorum ve nefesim kesiliyor. Çünkü maske bu. Şapeldeki boynuzlu şeytan. Binayı terk etmiş olmalı. Burada çıkardım. Onu bir daha görsem tanıyabilir miyim? Sesini duydun mu? Eminim yapardım. Lanet olsun, onunla aynı odada olup olmadığımı anlayacağım çünkü atılan maskeye bakarken bile bunu hissediyorum, omurgamdaki o ürperti hissi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Carlton, "Kardeşim," diye çıkıştı ve beni şaşırttı.

Arkamdaki iki korumayla ikinci Rolls Royce'un açık kapısında bekliyordu.

Maskeye bir kez daha bakıp, nereye gidiyorsak, ne olursa olsun, bu gece benim için her şeyin değişeceğini bilerek dönüp bekleyen araca giriyorum.

4

Eriha

Kardeşim Ezekeil, "Sana gitmemelisin demiştim" diyor. "Sen kendinde değilsin." Bana bir bardak viski uzattı. Ondan alıp bir yudum içiyorum. "Ben iyiyim. Her şey iyi gözüküyor?" diye sordum, masanın etrafına yayılmış kağıtlara bakmak için etrafta dolaşırken. Ben tesisteyken gelmiş olmalılar.

"Tam da tartışıldığı gibi. Sadece birkaç imzaya ihtiyacımız var" diyor.

"Hildebrand yer değişikliği konusunda iyi miydi? Hemen kabul ettin mi?"

Sesini duydum ve bakışlarımı kaldırdım, onun sırtışını benimkiyle buluşturdum.

"Hiçbir fikrim yok. Telefonumu kapattım."

"İyi bir formda olacağına eminim." Viskisinin son yudumunu içti ve bir tane daha doldurdu.

Kardeşimi profilden inceliyorum. Onu beş yıldır görmedim ama pek değişmedi. Çoğu kişi hiç de öyle olmadığını söyler ama ben çoğu değilim. Benim gibi yapılı. Ben ondan yaklaşık iki yaş büyüğüm ve her zaman yakındık. O aylar dışında değildik ama köprünün altından sular aktı.

"Zeke" diyorum. Yüzünü bana döndü. "Odası güzel görünüyor. Biraz sarı olsa."

O gülüyor. "Birazcık? Aşırıya kaçıyordum."

"Teşekkür ederim" diyorum. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Bütün şakalar gitti. "O benim yeğenim. Onun ait olduğu yerde evinde olmasından mutluyum. Kardeşimle birlikte."

Bu sefer gülümsüyorum, gerçek bir gülümseme.

Başını salladı ve cep telefonunu almak için cebine uzandı. Bir metni okuyor. "İki Rolls Royce eve yaklaşıyor." "Önce Hildebrand'ı alın. Piskoposlar dışarıda

bekleyebilir," diyorum, takım elbisemin ceketini çıkarıp masadaki sandalyenin arkasına asıyorum ve kollarımı sıvadım.

Cevabını yazıp telefonunu cebine attı. Dikkatimi masanın üzerindeki çarşaflardan çekerek, "Jericho," dedi. Mürekkebi her iki koluna da alıyor. Aslında bir dövme. İki ejderha sırtıma dolandı, kuyrukları kollarıma uzandı. Kaos ve akrabalık. Yıkım. Güç. Onda da aynısı var bu yüzden neden baktığından emin değilim. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Beş yıldır hazırım. Sadece kanıta ihtiyacım vardı. Başını sallıyor. Kaydı duymuş. Kimberly'nin ölümünde Carlton Bishop'un rolünü biliyor. Onun kazara öldürülmesi. Hedef bendim. Sadece yoluna çıktı. Yirmi dört yaşındaydı. Yirmi dört. İlk bebeğimize hamileyiz. Evlenmek üzere nişanlandık. Meksika'da kahrolası bir kumsalda yaşamamanın ve her şeyi geride bırakmanın hayalini kuruyorum.

Kahretsin.

Siktir et beni.

Ve Carlton Bishop'ı da sikeyim. Onu gömeceğim.

"Erkek kardeş." Zeke'in omzuma dokunuşuyla irkiliyorum. Ne zaman taşındığını bilmiyorum. Ben de geçmişe takılıp kalıyorum.

"İyiym." dedim ona bakmadan. "Sen?"

Gözleriyle buluştum. Onunkiler annemizinkiler gibi çelik grisi. Ama onunki daha yumuşak. Onunkinden daha nazik.

"İyiym dedim," diyorum kalın bir sesle, boğazım o günün anısıyla kaplıydı.

"Görmelerine izin vermeyin."

"Neyi gördün?"

"Senin acın. Bu zayıflığı gösterir."

Çenemi sıkıyorum, derin bir nefes alıyorum. Haklı. Bu konuda ustalaşmam gerekiyor. Aklımın beni oraya götürmesine izin veremem. Onların önünde değil. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve tam kapı çalındığında başımı salladım.

Zeke yüzünde geniş bir gülümsemeyle "Gösteri zamanı" dedi. Bu kısımda benden daha iyi. Maskelerini daha kolay değiştiriyor. Masanın etrafından dolaşıp viskisini alırken, "İçeri gelin," diye seslendi.

İkimiz de Dex'in kapıyı açmasını ve Meclis Üyesi Hildebrand'ın içeri girmesini izliyoruz. Çalışma odasında bana ve kardeşime bakıyor. Sinirlendi ama sanırım bu onun dinlenme halindeki yüzü olabilir. Kendini beğenmiş bir adam ve babamızın hayatta olduğu zamandan beri bildiğim kadarıyla ailemize karşı hiçbir zaman fazla sevgi duymamıştı. Muhtemelen bizim sahtekar olduğumuzu düşünüyor. Kurucu bir aile değil, parası olan ve sonuçta hepsi paraya boyun eğen bir aile. Toplum ne kadar inkar etmek istese de herkes ve her şey satın alınabilir.

IVI içindeki eşit durum.

Şimdi Piskoposlar, asıl mesele onlar. On üç orijinal Kurucu Aileden biri. Onlar sadece Topluluğun üyeleri değil, aynı zamanda temelin bir parçası. Carlton Bishop, gerçek bir Egemen Evlat. Ben, Zeke ve babamız hayattayken evimizi satın aldık. Ve Hildebrand bunu hiç unutmadı.

Bu da bunu daha da tatlı kılıyor.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Meclis üyesi" diyorum. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için minnettarım."

Dex kapıyı kapatıyor ve Hildebrand bakışlarımı karşılıyor. "Gelecekte bu kadar önemli konuların Mahkeme binasında ele alınacağını bilmelisiniz."

"Durumun hassasiyeti göz önüne alındığında, bunu sorun edeceğini düşünmemiştim."

Çenesi kasılıyor. Onu taşaklarından yakaladım. Bir Egemen Evlat, ailenin kurucu üyelerinden biri, gangsterlerle anlaşmalar yapıyor. Aslında bu ona yakalanmak kadar önemli değil. Eğer bu haber yayılırsa pek iyi gitmez. İşte bu yüzden burada. Bu yüzden tam olarak ne dersem onu yapacak.

"Elbette" diyor.

Sayfaları masanın üzerine istiflerken, "Oturun lütfen," diyorum ve masanın etrafından dolaşıp oturma alanındaki deri kanepeyi işaret ediyorum.

O oturur. "İçmek?" Zeke'e soruyor.

Başını salladı ve ağabeyim ona bir viski koydu. "Kızınız nasıl?" Hildebrand sertçe soruyor.

"İyi yapmak." Düşünen. Planımın bu kısmı için meclis üyesinin desteği gerekli ama ona ailem hakkında bilmesi gerekenden fazlasını söylemeyeceğim.

"Sanırım onu resmi bir tanışma için yerleşkeye getireceksin."

"Doğru zamanı geldiğinde ve onun güvenliğini sağladığımda." İlk kısım yalandır. İkincisi onun üzerinde biraz baskı var. Bu konunun IVI için ne kadar hassas olduğunu ona bildirin.

"Vaftiz mi edildi?"

"Onun ruhu için mi endişeleniyorsun?"

"Elbette," diye yanıtladı o da benimki kadar sıcak bir gülümsemeyle.

Bu hiçbir işe yaramayacak, o yüzden konuyu değiştiriyorum. "Carlton Bishop aleyhindeki delilleri incelediniz sanırım?" Soruyorum. Vardı ya da burada olmazdı. Kanıt, Carlton'ın çok kötü adamların Kimberly'yi öldüren suikast girişimini başlattığı kayıt. Bu aynı zamanda babamın ölümcül araba kazasına karışmış olabileceğini de gösteriyor.

"Evet. Anlaşmaya varıldığı gibi, bu gece evraklar imzalandıktan sonra onu teslim edecek misin?" "Anlaştığımız gibi." Kardeşimin varlığını yanımda hissediyorum ama sormam gerekiyor. "Kız mı?" "Kardeşiyle birlikte emrinizi bekliyorum." Zeke'e bakmıyorum. Buna açıkça şaşırdı. Bu gece Carlton'la yüzleşmekle ilgiliydi. Kağıtları imzalamak. Ona oyunun değiştiğini gösteriyoruz. Isabelle'in

kaçırılmasının henüz gerçekleşmemesi gerekiyordu. Ama planlarım geliştii. "İyi." Meclis Üyesi Hildebrand'ın hazırladığı evrakları toplayıp oturma alanındaki sehpanın üzerine yayıyorum. Büyük boyutlu parşömen tabakaları tüm yüzeyi kaplıyor. Dolma kalemin kapağını açıp Hildebrand'ın önüne koyuyorum. İçkisini bir kenara bırakıp öne doğru eğiliyor, kalemi alıyor ve sayfalara bakıyor. Herhangi bir değişiklik yapmadım bu yüzden bu kısım hızlı olmalı ve öyle de. Çok geçmeden imzasını yazan kalemin ucunun sesini duyuyorum. Kendi payına düşenin yapılmasını ve bitmesini istiyor.

Kalemi bırakıyor ve koltuğuna yaslanıyor. "Burada sağduyu son derece önemlidir, St. James."

"Ah," diyorum koltuğa oturup kalemi alırken bakışlarım belgenin birçok yerinde bahsedilen Isabelle Bishop ismine düşüyor. "Daha fazla katılamazdım." İmzalıyorum.

Zeke kapıyı açıyor ve Dex'e bir bakış atarak ona Piskoposları içeri getirmesi talimatını veriyor.

Biz beklerken Hildebrand, "Bana bir şey söyle," diye başlıyor. Yaklaşıyor. "Kızı neden istiyorsun? Tam kanlı bile değil. Annesi, kendi konumunun çok üstüne çıkan basit bir hizmetçiydi."

Ellerimi esnetiyorum, ona kadar sayıyorum ve nefes alıyorum. "O halde Cemiyet'in üst kademesindeki yerimi satın aldığımı düşünürsek bu kadar umursamazsın." Bunu söylerken arkadaş canlısı görünme zahmetine girmiyorum. İnkâr edebilmeyi dilediği bir gerçek.

Yüzü öfkeli bir kırmızı tonuna bürünüyor. Hedefime ulaştım. "Güvenlik" diye mırıldanıyor.

Kapı açılıyor. Ayağa kalktım ve Carlton Bishop'un çalışma odasına girişini izlemek için döndüm. Bakışları bana baktığında sadece bir anlığına bir tepki gördüm. Eğer bu geceye kadar benim döneceğime dair söylentileri duymamış olsaydı, arabanın onu getirdiği anı biliyordu ve güzel üvey kız kardeşi, St. James arazisine giden uzun, ıssız yola doğru hesaplaşma vakti gelmişti. geldi. Bakışlarını Hildebrand'a çevirmek için ne kadar çaba harcadığını görüyorum. "Konsey üyesi. Görünüşe göre ikimiz de rahatsız olmuştuk," dedi sert bir şekilde. Henüz neye sahip olduğumu bilmiyor. Büyük ihtimalle kaydın varlığından haberi yoktur. Felix Pérez bu konuda iyiydi. Gizli kayıtlar.

Hildebrand, ayağa kalkmaya bile tenezzül etmeden, "Otur," diye emrediyor. Carlton Bishop'un bakışları sehpanın üzerine dağılmış resmi parşömen kağıtlarına takıldı. Kapağı olmayan dolma kalem. İmzalarımızın hâlâ kuruyan mürekkebi. Belgenin her yerinde Isabelle'in adını görüyor mu? Ne istediğimi merak edecek mi? Ne planlıyorum?

Her iki durumda da Carlton Bishop'un elindeyim.

Geniş bir gülümsemeyle gülümsedim ve kapıya döndüm. Carlton Bishop

umurumda değil. Oturması, ayakta durması ya da odanın içinde takla atması umurumda değil. Onu merak ediyorum.

Ve burada, o gülünç derecede uygunsuz elbiseyle burada, burada olma sebebi göz önüne alındığında, zincir zırh maskesi gitmiş, o fazla güzel gözleri fazla güzel bir yüze yerleşmiş ve bana kilitlenmiş. Ve eğer gözlerimiz buluştuğu anda içimde bir şey sıkışmıyorsa siktir et beni. Bu gecenin erken saatlerinde elini benim elime koyduğunda hissettiğime benzer bir duygu.

Acaba beni tanıyor mu? Daha önce kışını kurtardığı için teşekkür etmesi gereken maskeli şeytanın ben olduğumu biliyor mu?

Dex kapıyı arkasından kapatıyor ve kadın atlıyor. Kelimenin tam anlamıyla atlıyor. İzlemeye devam ediyorum. Başka yere bakamıyorum.

Zeke boğazını temizliyor ve oturan adamlara döndüğümde Carlton Bishop'un buz mavisi bakışlarının beni yakından incelediğini görüyorum. Gözlerimi kısıyorum. Onu dışarıda tut. Ama artık çok geç kaldım, bunu biliyorum. Ona nasıl baktığımı gördü.

Ama siktir et. Ona gelince, ben bir sonraki sikiş oyuncağıma bakıyorum. Çünkü en azından kısmen öyle olacak. Ona sikimi yalamasını söylediğimde sikimi emecek. Ona bacaklarını açmasını söylediğimde bacaklarını açacak. Ve ona kahrolası yerleri fırçalamasını söylediğimde yerleri ovuşturacak. Çünkü bu evde Piskopos bir hiçtir. Hiç yoktan az. Ayakkabımın tabanındaki kirden daha az. Gerçi bu Piskopos bir amaca hizmet edecek.

Çünkü Bishop adının silinmesinin anahtarı o. Sahip oldukları her lanet şeyi almak için.

"Isabelle. Neden kapının yanında öyle duruyorsun? Konsey üyesini selamlayın," diye bağırdı Carlton. Tepkisini izliyorum. Kardeşine küçümseyerek bakıyor. Onu küçümsediğini saklamaya çalıştığından bile emin değilim. Bakışlarını Hildebrand'a çeviriyor.

"Meclis üyesi" diyor ama bakışlarını indirmesinin bir dakika sürdüğünü fark ediyorum.

Kardeşi Hildebrand'a dönüyor ama benim gözlerim ona kilitlenmiş durumda. Bakışlarını nasıl değiştirdiğini ve gözlerinin bir an için benimkilere kalktığını, gözlerini kırıştırdığında kalın kirpiklerinin hızla hareket ettiğini görüyorum. Yakalanmış.

"Bunun anlamı ne?" Carlton masadaki belgelere göz atarken soruyor.

Hildebrand bana bakıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama izin vermiyorum.

Çünkü bu çok önemli. Bu, Carlton Bishop'a diz çöktürmenin ilk adımı.

Ve bu sözleri söyleyen kişi olmak istiyorum. "Ayin'i başlatıyorum."

5

Isabelle

Ayini ben başlatıyorum.

Sözler bu gecenin erken saatlerinde olduğu gibi yankılanıyor. O senin

kırabileceğin biri değil.

Dizlerimin çözülme tehlikesi yaşaması nedeniyle bana en yakın olan sandalyenin kenarına uzandım. Aklım çılgınca çalışıyor.

Kardeşimin kırmızı teni kıpkırmızı oldu. Ve neden burada olduğumu anlıyorum. Buraya getirilmem neden gerekliydi? Çünkü Meclis Üyesi Hildebrand ya da Meclis üyelerinden herhangi biri benimle konuşmaya tenezzül etmez. Sadece bir kadın. Değerli Cemiyetlerinin yalnızca bir ebeveyni üyesi olduğu için onların gözünde yarı kadındı.

Şapelin yabancıları olan bu adam, Ayini yeni başlattı. Cemiyet'in eski, arkaik, anlamsız bir kanunu. Güvenilir bir arkadaşına bahsedilen bir güç. Neredeyse vaftiz baba ilişkisi. Bir taraf diğerinin, normal dünya anlamında reşit olmayan birinin velayetini alıyor. Ancak IVI'nın karmaşık yasalarına göre bu, yaşı ne olursa olsun bir çocuğun veya bir kadının velayetini almak anlamına geliyor. Çünkü her evin bir erkeğe ihtiyacı vardır. Bu yüzden o zamanlar reşit olmama rağmen Carlton'ın benim velayetimi alması bu kadar kolaydı. Ama ailem tamamen gitmişti. Kimse yoktu. Piskopos olduğum kesinleşince IVI'ya benim üzerimde haklar verdi.

Ya da belki buna izin verdim. Ama bunlar karanlık günlerdi. On altı yaşındaydım. Kardeşim gözlerimin önünde öldürülmüştü. Ölüme terk edilmişim. Şimdi mi? Ben on dokuz yaşındayım. Bir yetişkin.

Ama normal bir dünyada yaşıyoruz. Ve bu adamlar normal kurallara göre oynamıyorlar.

Carlton, sanki ellerinde parçalanacakmış gibi görünen eski görünümlü parşömen tabakalarını alırken, "Ayin'i başlatamazsınız," diye tükürüyor. Metni tarar.

"Yapabilirim. Az önce yaptım," diyor daha önceki boynuzlu şeytanım.

Dizlerimi kilitlenmeye zorluyorum, terli avuçlarımı elbisemin tüylerine siliyorum. Yağmurdan dolayı hala ıslaklar.

Carlton o kağıtlarda ne yazıyorsa onu okurken ortalık sessiz. "Sayın Sayın bu kabul edilemez. Aziz James'in sana ne yalanlar söylediğini bilmiyorum ama seni temin ederim ki bunlar sadece bu!" Ayakta duruyor, sayfaları yumruklarının arasında tutuyor.

"Onu yırtarsan tüm Mahkemeye hesap vereceksin. Resmi bir belgedir. Bu şekilde değerlendirilecektir." Hildebrand nefes alıyor. "Ve onun tek istediği şeyin bu olduğu için minnettar olacaksın. Bu onun hakkıdır. Ve bunu ona verdiği için suçlanacak tek kişi sensin."

Carlton dudaklarını büzüyor.

Şeytanım bana bakıyor, gözleri okunamıyor, ağzı gülmüyor. Kardeşimden nefret ediyor. Bunu hiç şüphesiz biliyorum. Ondan nefret ediyor. Bakışları tenimin derinliklerine yerleşirken ürperdim. Sadece adımdan ve Carlton'la paylaştığım kandan dolayı da olsa, onun da benden nefret edip etmediğini merak ederken dik

kalmam gerekiyor.

"Dex," diyor gözleri hâlâ üzerimde.

Arkamdaki kapı açılıyor. Dex'le aramda mesafe bırakmak için odanın derinliklerine doğru bir adım attım. "Efendim" diyor Dex, odadaki hissedilir gerilimden hiç rahatsız olmuyordu.

"Kızı aşağıya indirin."

Alt kat? Zaten zemin kattayız.

Dex başını salladı ve ona baktığımda hareket etmemi işaret etti.

Yapmıyorum. Yapamam. Ağzım açılıp kapanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Kardeşim o kağıtları ikinci, üçüncü kez okuyor ama diğerleri beni izliyor.

Carlton beni kurtaracak mı? İsteseydi yapabileceğinden emin değilim.

Mahkemenin burada olması, bu adamın, yani şeytanımın, yapmak üzere olduğu şeyi yapma iznine sahip olduğu anlamına geliyor. Ve Carlton IVI kanununa boyun eğecek.

Bakışlarım neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını sallayan yabancıya kaydı.

Dex elini koluma doluyor. "Beklemek!" Beni kapıya doğru çekerken bağırdım.

Hepsi bana bakıyor. Konuşmayan, şeytanıma çok benzeyen, kardeş olduklarını tahmin ettiğim kişi, içkisini gelişigüzel yudumluyor ve manzarayı izliyor.

İfadesini okuyamıyorum. Ne düşündüğünü söyleyemem.

Ağzım ve boğazım kuru. Kendimi şeytanıma bakmaya zorlarken dudaklarımı yalıyorum. Burada kararları veren

o. Ne olacağını belirleyen o. Ama ne diyeceğim? Ben sustuğumda kaşlarını kaldırıyor.

"Ben... anlamıyorum," diye idare ediyorum.

"O halde kardeşin seni Cemiyet'in yöntemleri konusunda eğiterek pek iyi bir iş çıkarmadı. Bunu mutlaka çözeceğim." Bakışlarını üzerime kaydırıyor. "Dex."

"Hadi gidelim" diyor Dex.

"Ama... Carlton?" Kapıya doğru yürürken soruyorum.

Carlton bana baktı, sonra sanki hiç konuşmamışım gibi tekrar çarşafa döndü.

Sanki bu adamların beni kaçırmaması, ki açık konuşalım, yaptıkları tam olarak bu, tamamen normalmiş gibi. Kabul edilebilir.

Şeytanım "Dex," diye sesleniyor ve duruyoruz. "Sana sorun çıkarırsa onu karanlıkta bırak." Karanlık? Beni nereye götürmeyi planlıyor?

Dex başını salladı ve kapıdan çıktık, kolumu kavrayışı acı veriyordu. Kapıyı arkamızdan kapattığında Carlton'ın

öfkeli sesini, kontrolden çıkmış sesini duyuyorum. Bana bu gece istediğini yapamayacağını söyleyen kişi. Bu adamlara karşı değil.

Dex beni girişe doğru götürürken etrafıma baktım. Topuklarım oniks damarlı beyaz ve gri mermerin üzerinde yüksek sesle tıkırdıyor. Sanırım beni mermer

merdivenlerden yukarı çıkaracak ama onu geçiyoruz ve çift ön kapıdan uzaklaştıkça mücadele daha acil hale geliyor.

“Canımı acıtıyorsun!”

Cevap verme zahmetine girmedim, beni loş bir koridora doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?" Panik damarlarıma adrenalin pompalarken parmaklarını kolumdan çekmeye çalışarak sordum.

Bana dönüyor ve ben kendimi geriye yaslanırken buluyorum. "Sesini alçak tut." dedi sakın bir sesle. Koridorun sonundaki çelik kapının kilidini açıp açıyor. Işıkları açarken etrafına baktım ama bodruma girdiğimizi anlamam için hiçbir şey görmeme gerek yoktu. Bir yeraltı alanının serin, topraksı kokusunu alıyorum. Aşağıya inerken beni tutuyor ve ben de boşdaki elimi taş duvara çivilenmiş düzensiz korkuluğun etrafında tutuyorum.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Tekrar deniyorum, adımlarımı sayıyorum, dibe geldiğimizde her iki yöne de bakıyorum. Solumdaki koridorun en ucunda bir ışık sanki ampul bitmek üzereymiş gibi yanıp sönüyor.

Sağımdaki diğer oda daha iyi aydınlatılıyor ve onun bir dizi eski kapıyla kaplı olduğunu görüyorum. "Yeraltı mezarları."

Dondum. "Ne?"

Yüzüme baktığında gülümsedi. Bir hayalet gibi bembeyaz olduğumdan eminim.

"Yeraltı mezarları mı?"

"Şaka yapıyorum. O kadar derine inmeyeceğiz."

Şaka yapmak? Ona karşı mücadele ediyorum ama o beni sağa doğru sürükleyerek devam ediyor. En azından arkama bakmak için boynumu uzattığım için buna minnettarım. O ampulün bir kez daha titreşmesini ve sönüp diğer koridoru karanlığa sürüklemesini izliyorum.

Son kapıya vardığımızda kapıyı açıyor ve ışığı açmak için uzanıyor. Tek bir ampul odayı aydınlatır. Bu penceresiz odada tavanın ortasındaki bir telden çıplak olarak sarkıyor. Duvarlardan birine küçük bir yatak yerleştirilmiş, yanında ise ayakları yıpranmış bir komodin ve çarpık bir çekmece var. Üzerinde, içinde ampul olmayan, gölgesiz bir lamba duruyor. Yerde eski püskü bir halı var. Beni izleyen Dex'e döndüm. "Bu nedir?"

“Eski hizmetçinin odası. Artık kullanılmıyor açıkçası. Bu, içinde olmak istediğin yarı, güven bana.” Ona güven?

Karşı koridora, ikisinden daha karanlık olanına bakıyorum, sonra ona dönüyorum. İçeri girmem için işaret yapıyor.

Başımı sallıyorum. "Kardeşimle konuşmam lazım. İhtiyacım olan..."

“Ampülü çıkarabilirim. Sana söz veriyorum, bunu istemezsin. Burada zifiri karanlık zifiri karanlık.” Ben yutarım. "Neden? Beni neden istiyor?"

“Ampul var mı, ampul yok mu?”

Ondan hiçbir şey alamayacağım. Biliyorum ki. Bu yüzden odaya bir adım attığında ona durması için bağıriyorum çünkü ortalığı karıştırmadığını biliyorum.

Ve burada, karanlıkta olmak istemiyorum. "Ne kadardır?" Tamamen odaya girdiğimde beni ne zaman serbest bırakacağını sordum.

Omuzlarını silkerek kapı koluna uzandı. Anahtarı yan tarafındaki kilitte görüyorum. "Jericho senin için gelme zamanının geldiğine karar verene kadar." Ve ben başka bir şey söyleyemeden kapıyı kapatıp kilitledi.

Kollarımı kendime doladım. Bu aptal elbisenin içinde iliklerine kadar donmuş bu küçük, perili yere bakıyorum. Ve olacıklardan korkuyorsun.

6

Eriha

Bishop, Hildebrand'la birlikte evden çıkarken azarlanmış bir çocuk gibi sessizdir. Kanıtları duydu. Onun için seçtiğim parçalar ve parçalar. En lanetli parçalar. Bundan sonra bir kez bile yüzüme bakmadı. Konsey üyesinin bakışlarıyla zar zor karşılaştım. Hildebrand'ın Mahkeme huzuruna çıkmak zorunda kalmadığı için rahatlayıp rahatlamadığını merak ediyorum. Bir Piskopos. Kurucu aile üyesi ve egemen oğul, Cemiyetin başka bir üyesinin infazını planlıyor. IVI adalet sistemi aşırı bir sistemdir. Toplum normlarının dışında, bir şekilde kanunların üstünde faaliyet göstermek. Cezaları çoğu zaman dış dünyanın cezalarını aşar ve bu özel suç, ölüm cezasıdır.

Günümüzde, sadece birkaç yıl önce, benzer bir suç nedeniyle IVI gerekçesiyle bir infaz gerçekleştirildi. Elbette, sonuçları Carlton Bishop'un sınırlı hayal gücünün hayal edemeyeceği kadar ileri giden bir olaydı. Bir adam idam edildi ve Mahkemenin tutanakları gizli olmasına rağmen, ayrıntılar Dernek üyeleri arasında dolaştı ve Carlton Bishop'a bile bir uyarı niteliğindeydi.

Kapı kapanıyor ve döndüğümde Zeke'in beni izlediğini görüyorum.

"İstedığınız sonucu aldınız mı?" O sorar. "Angelique'in bir annesi olmasını istiyordum."

Zeke acele etmeden viskisinden bir yudum içer. "Onu kaybeden tek kişi sen değilsin, biliyorsun. O benim en iyi arkadaşımdı. Daha fazla."

Daha fazla.

Evet biliyorum. Bir zamanlar Kimberly onun için daha önemliydi. Onun bana aşık olması ikimizin de planladığı bir şey değildi. İkisi de bilinçli olarak bunu istememiş ya da aramamıştı. Ama oldu ve ağabeyim ve ben bunu atlattık. En azından öyle yaptığımızı düşünüyorum. Her ne kadar bazı zor aylar olsa da, özellikle de kendini göstermeye başladığında.

Geçmişin görüntüleri aklımdan bir slayt gösterisi gibi geçerken Zeke ve ben birbirimizi izliyoruz. O da aynı şeyleri mi düşünüyor? Aynı slayt gösterisinin oynanmasını mı izliyorsunuz? Beni suçluyor mu? Kendimi suçluyorum. Ve kahretsin, belki ben de onun suçlanmasını hak ediyorum. Benim yüzümden öldü. Beni de uyarmıştı. Benimle olmak onun için güvenli olmazdı. Tıpkı Dante Grigori'yi kısa bir süre önce aşık olduğu kadının sırf sevgisi yüzünden tehlikede

olduğu konusunda uyardığım gibi.

"Özür dilerim" diyorum Zeke'e. "Her lanet gün."

"Biliyorum." Bir yudum daha içiyor ve konuşması uzun zaman alıyor. "O gençtir." Konu değişikliği. Isabelle Bishop'tan bahsediyor.

"Bir yetişkin," diye netleştiriyorum.

"Teknik olarak. Ayrıca senden on iki yaş küçük."

"Ve en önemlisi o bir Piskopos." İçeceğimin son yudumunu içtim ve bardağı bıraktım. "Piskoposlar için bir kalp geliştirmiyorsun, değil mi? Kimberly'nin hafızasının üzerine mi yazıyorsun?"

Çenesi kasılıyor. "Sana sadece onun genç olduğunu söylüyorum ve eğer görmediysen, kızla aynı odada geçirdiğim birkaç dakikadan da sana onun sana rakip olmadığını söyleyebilirim."

Yorumla ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyor. Doğrulup ona doğru bir adım atıyorum. Bakışlarını çok küçük bir şekilde kısıyor, başını yana eğerek tepkimi bekliyor.

"Peki o sana daha uygun mu?" Soruyorum. "Sen ciddi misin?"

"Bu bu mu?" Devam ediyorum. Nedenini bilmiyorum.

"Kafanı kışından çıkar kardeşim. O neredeyse bir kadın. Ve seni tanıyorum. Ne planladığına dair bir fikrim var." "Yapıyor musun? O zaman ne planlıyorum?"

"Mantıklı olan tek bir şey var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hiçbir şeyi verme.

"Sadece genç olduğunu söylüyorum. Kardeşini gömmek istiyorsun. Anladım. Bunu yapmak için masum bir kızı yok etmeye hazır mısınız?"

"O kahrolası bir Piskopos. Masum Piskopos diye bir şey yoktur."

"Peki tüm bunları kızına nasıl açıklamayı düşünüyorsun? Angelique'i düşündün mü?" "Ben hallederim. Angelique için endişelenmene gerek yok. O benim ilk önceliğim." "Öyle mi?"

Öfkem içimde yanıyor. "Bunu sorgulamana gerek yok," diye havladım dişlerimin arasından.

"O benim yeğenim" diyor, içkisini bırakıp bana doğru geliyor. "O benim de birinci önceliğim. Ve bence bir hata yapıyorsun. Sanırım bu kızda bir şey dikkatini çekti. Sadece sikini ıslatma ihtiyacının önceliklerini gölgelemesine izin verme."

Onu yakasından tutuyorum. "Sakın buna cüret etme..." Ellerimi indiriyor.

"Bırakıp bu işi mahvetmeni izlemeyeceğim." "Bunu berbat etmeyi planlamıyorum."

"Odaklanmamışsın Jericho."

"Yüzde yüz odaklandım Zeke. Eğer Isabelle Bishop'u cezalandırma düşüncesi mideni bulandırıyor, yolumdan uzak dur. Tek yapman gereken ellerini kendine sakladığından emin olmak."

"Senin Kimberly'ye yaptığın gibi mi?"

O sırada kapı açılıyor ve ikimiz de döndüğümüzde annemizin uzun zamandır hiç olmadığı kadar sert bir şekilde orada durduğunu görüyoruz. Çok öfkeli. Parlayan gözleri tanıyorum. Yansıma her baktığımda onları görüyorum. En azından gözlerimden birinde.

Ağız açık bir şekilde sahneyi izliyor ve darbe almaya ne kadar yaklaştığımızı fark ediyorum. İçeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Neden yataktan çıktın?" diye soruyorum, Zeke ve ben aramıza mesafe koyarken. "Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Soruma cevap vermek yerine soruyor.

Kahretsin.

Yerin büyük bir bölümünü kaplayan İran halısına bakıyorum. Zeke bunlardan her zaman hoşlanırdı. Fuayenin

karşısında bulunan ofisim biraz daha modern bir tasarıma sahip.

İç çekerek bakışlarımı kardeşime çevirdim. "Üzgünüm. Ben bunların hiçbirini kastetmedim." "Ben de," dedi, benim hissettiğim kadar utangaç görünüyordu. Bana doğru bir adım atıp elini uzatıyor. Sallıyorum.

"Bu işte birlikteyiz. Ben senin müttefikinim. Unutmayın" diyor.

"Yapmayacağım" diyorum ona.

"Daha iyi" diyor annem.

Zeke, "Biraz dinlenmen gerek," dedi. "Doktorun dedi ki..."

"Ne dediğini biliyorum Ezekiel," diyor ve sonra bana dönüyor. "Bana bir şey söyle, doğru mu duydum?" Tek kaşını kaldırıyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Piskopos kızını burada mı?"

Zeke homurdanıyor.

Çenemi sıkıyorum. Kimseye açıklama borçlu değilim. Ailem bile değil. "O." "O nerede?" diye soruyor annem gözleri parlayarak.

Çenemi sıkıyorum ve o tam olarak nerede olduğunu biliyor. Yüzü solgunlaşıyor. "Jericho."

Orada duruyorum ve nefesimi yönetiyorum.

Annem, "Onu orada bırakamazsın," diye başlıyor, ses tonu beni şimdiden harekete geçiriyor. Son birkaç yılda yumuşadı. Ama bu yumuşaklık zamanı değil. Bir hata yapana kadar sözleri bir dakikalığına arka plandaki gürültünün içinde bulanıklaşıyor. "Kimberly bunu yapmaz..."

"Yeter!" Elimi masanın kenarına vuruyorum ve annem atlıyor. Onun yüzünü görüyorum ve onu dizginlemem gerektiğini biliyorum. Kız zaten bizi birbirimizin boğazına sarmış durumda. Piskoposların yaptığı budur.

Kardeşime bakıyorum, sonra annemle ben konuşurken ona bakıyoruz.

"Kimberly'nin ölümünü izlemedin." Sesim daha kontrollü ama sakın değilim. Hiçbir yere yakın değil. "Canı bedeninden çekilirken onu tutmadın. Gözleri ışığını kaybetmişken. Yaptım. İkiniz de değil. Piskopos kızına ne olacağını

söyleyemezsin.”

Bunun üzerine imzalı parşömeni aldım ve hem onu hem de Zeke'yi çalışma odasında bırakarak annemin yanından geçtim.

Bodruma doğru yürüyorum. Çelik kapıya ulaştığımda kendimi hazırladım. Bir nefeste zorla. Anıları geri gelmeye zorlayın. Kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Neden oraya gitmem gerekiyor? Bu kapı kadar soğuk ve affetmez olmam gerekiyor. Kilidini açıp iterek açıyorum. Isabelle Bishop'la ilgilenmek için merdivenlerden inerken tüm bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum.

7

Isabelle

Kapının duvara çarpması beni ürkütüyor. Bir, iki kez gözümü kırptırıyorum, taş duvara karşı sırtım ağrıyor ve üşüyorum. Gözlerim koridorda beliren bir adamın şeytanına takıldı. Nerede olduğumu anında hatırlıyorum.

Beni buraya ne getirdi?

Hayatta kalma içgüdüğü beni ayağa fırlayıp küçük odanın diğer ucuna doğru sürüklüyor. Aramıza mesafe koymak için duyularımı toplarken halı çıplak ayaklarımı çiziyor. Kalbimin atışını, damarlarımda dolaşan adrenalini kaydediyorum.

Öfkeli görünüyor. Çenesi kasılmıştı, çizgisi bu gerginlikten dolayı bir şekilde daha keskindi ve saat beş yönündeki gölgenin altında zar zor gizlenmişti. Gözleri alev alev yanıyordu; biri öfkeden neredeyse siyahtı, diğeri ise vahşi, hayvani gümüş rengindeydi. Gözlerimi ondan ayırıyorum ve bakışlarım çıplak ön kollarına, kolları dirseklerine kadar sıvanmış kollarına takılıyor. Kaslarla çevrilidirler ve yılanların kıvrık kuyrukları deriyi sımsıkı sararlar. Dev elleri iki yanında yumruk yapıyor.

Uyuya kalmışım. Nerede olduğumu bile bile nasıl uyuyabildim? Beni ne bekliyordu?

Bana doğru bir adım attı ama geri çektiğimde durdu. Elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve bir şeyden sarsıldığını hissettim. Bu adam çok şiddetli. Vahşi. Ondan yayılan ham öfke elle tutulur cinsten. Acaba her duyguyu bu şekilde mi yaşıyor? Yoğun bir şekilde. Tutkuyla. Bu tutkunun yanlış tarafında olmanın öldürücü olduğunu biliyorum. Ve ben orada, onun gözleri önünde, nefretinin hedefiyim.

Koşmak istiyorum ama gidecek hiçbir yerim yok. Küçük banyo, tuvalet ve lavabo için zar zor yeterli alana sahip, duş kabini boyutundadır. Ve kapıda kilit yok. Hiçbir kapının ya da kilidin bu adamın ilerlemesini engelleyemeyeceğini bilmeme rağmen. Daha önce onun gibi birinin yanında hiç bulunmamıştım. Hiçbir insandan bu kadar çok çatırtı, hayvansal enerji hissetmemiştim.

"Bitti" diyor elindeki kağıtları yatağın üzerine fırlatırken. Sesi şapeldekinden farklı. Şu anki ses tonuyla karşılaştırıldığında yaptığı tehdit bile çocuk oyuncağı gibi geliyordu. Bunun bir avantajı var. Vahşi bir şey. Dizginlemeye çalıştığı bir

şey var.

"Ne oldu?" diye sordum, sayfalara bakarken birinin yataktan kayıp yere düştüğünü fark ettim. Ayini başlatıyorum.

Bunu yapamaz. Rite kişinin katlanabileceği bir şey değildir. Sadece güvenilir bir arkadaşa verilir.

Derin bir nefes alıyor, seyreklikten, soğuktan, eskilikten rahatsız olmadan bakışlarını odanın içinde gezdiriyor.

Daha sonra bakışlarını bana sabitliyor. Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Eller esner ve sonra rahatlar.

Bakışlarım o ellere ve kaçınılmaz olarak mürekkepli önkollara düşüyor. Derinin altındaki güçlü kaslara. "Sen bana aitsin Isabelle Bishop."

Yatağın üzerindeki kağıtlara hızlıca göz atmaktan kendimi alamıyorum ama bu açıdan birkaç kelimedenden fazlasını okuyamıyorum. Eski, süslü bir yazıyla ve baş aşağı yazılmış. Gördüğüm şey Rite kelimeleri ve kendi adım.

Ve tanıdığım bir imza. Kardeşlerim.

Christian bunun olmasına izin vermezdi. Beni ele verecek hiçbir şeyi imzalamazdı. Ama Christian öldü ve Carlton, Christian'dan çok farklı bir adam. Yalan söylemediğini anlamak için ayrıntıları okumama gerek yok. Ona ait olduğumu. Cemiyet böyle çalışıyor. Başka bir adam olsaydı, başka tür bir sözleşme olsaydı, daha az düşmanlık olsa da muhtemelen hemen hemen aynı olurdu. Çünkü bu adam benden nefret ediyor. Benden nefret ediyor.

"Neden bana yardım ettin?" Ne yaptığımı düşünmeden önce soruyorum. Kafası karışmış görünüyor. "Ne?"

"Şapelde. Benden nefret ediyorsan neden bana yardım ettin? Neden bu adamların bana yapmak istediklerini yapmasına izin vermiyorsun?"

"Ah."

Ondan bir adım uzaklaştım ve duvarı arkamda hissettim. Gidebileceğim hiçbir yer yok.

Benim dezavantajımı görüyor. Beni köşeye sıkıştırdığını görüyor. Ve her iyi yırtıcı gibi o da ilerliyor, ancak şapele olduğundan daha yakın olduğunda duruyor. Ondan yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebildiğim zaman. Onun katıksız gücü, beni vurmaya hazır elektrik enerjisi dalgaları gibiydi.

Saçımdan kalın bir tutamı eline almadan önce komodinin üzerine düşürdüğüm düzinelerce saç tokasını fark ederek, "Isabelle Bishop," dedi. Onu topuzundan çıkarmıştım. O kadar sıkıydı ki başımı ağrıtıyordu. Ama şimdi onu izlerken, bir avuç dolusu yumruğunu bükmeye başladığı için onu o çöreğin içinde mi bırakmalıydım diye merak ediyorum. Bir, iki, üç, dört tur sayıyorum. Saçlarım belime kadar uzanıyor ve o bunu bile kendi avantajına kullanacak.

Çekmesini, canımı acıtmasını bekliyorum ve kendimi hazırlıyorum.

Bakışları benimkilerle buluştu ve onu inceledim. Bu kadar yakından gözlerindeki

altın rengi lekeleri, gri olanın etrafındaki siyah halkayı görebiliyorum. Saçlarımı çekiştirip gergin tutarak başımı geriye doğru eğmeye zorladı. "Sen onun kırılacak biri değildin. Sen Benimsin."

Omuzlarım titrerken yutkundum. Kollarımı kendime doladım, bu solgun, harap elbisenin içinde çok fazla şeyim açığa çıktı, çok fazla şeyim korunmasız kaldı. Saçlarımı çözdü, parmak eklemleriyle kasıtlı olarak çıplak omzumu sıyırdı ve sonra köprücük kemiğime, oradaki uzun, çirkin yara izine doğru kayd. İncelerken kaşları çatılıyor, yara dokusuna, dikişlerin koyu renkli izlerine dokunuyor.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda o ürperti tam bir ürpertiye dönüşüyor ve her nefes alışımında göğsüm inip kalkıyor.

Bakışları göğüslerimin şişişini izlemek için aşağıya iniyor.

Parmak eklemleri kolumda, dirseğimin kıvrımında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakırken aşırı nefes almamaya çalışıyorum. Elimini alıp ters çevirdi, parmaklarının arkasını bilekten dirseğe ve geriye doğru ileri geri hareket ettirdi. Bu duygu şehvetli ve son derece korkutucu.

"Bu yara izi sana çok yakışıyor" diyor. "Çok güzel bir şeyin üzerinde çirkin bir şey var. Bir uyarı." Takip etmeye çalışıyorum ama şu anda düşünemiyorum. Bana dokunma şekliyle değil.

"Seni yavaşça kırmayı planlıyorum Isabelle Bishop." Dizlerim sallanıyor.

"Her anın tadını çıkaracağım" diyor. Destek almak için duvara yaslanıyorum.

"O çocuğun sana dokunmasına izin vermek doğru olmaz. Yani kendime yardım ettiğimden çok sana yardım ediyordum. Ben teslim almadan önce malların hasar görmediğinden emin oldum."

Kolumu bıraktı ve bakışları bir kez daha köprücük kemiğime kayd. "Bana bu yara izinden bahset."

"Düştüm." Bu doğru ama sadece yarısı ve sözlerimi onun için boşa harcamıyorum. Christian'ın öldürüldüğü gece itildim, merdivenlerden yuvarlandım ve köprücük kemiğimi kırdım. Yine de şanslıydım, çünkü eminim o adam sirenlerin sesiyle bölünmeseydi çok daha fazla kırılırdı. Komşularımızdan biri çığlıklarımı duymuş ve polisi aramıştı.

"Gizlediğin başka kusurların var mı?" O sorar.

Cevabımı beklediğinden emin değilim ama yine de başımı salladım.

"Hm. Sanırım kendim göreceğim." Geriye bir adım attı ama bir elini başımın üstündeki duvara dayayıp ağırlığını ona verdiğinde hiç rahatlama olmadı. Ancak kapının arkasında hâlâ açık olduğunu ve Dex'in gittiğini fark ettim.

"Elbiseni çıkar Isabelle."

Boğazım kuruyor, tüm vücudum gergin, meme uçlarım sertleşiyor, karnım tuhaf hareketler yapıyor. "Ben ne?"

Bir kez olsun gözünü bile kırpmadan sırtlıyor ve daha önce taktığı maskeyi

merak ediyorum. Onun bir tür canavar olduğunu nasıl da düşünmüştüm. Bir şeytan. Acaba o da şimdi o şeyler mi? Hiç insan değil. “Soyun ve bana yara izlerini göster” diyor.

Kendime sımsıkı sarılıyorum, omzunun üzerinden bakıyorum. Çürümüş eski yatağın ayak ucunda attığım topuklarımın engelini görün.

Gözlerimi ona çevirdiğimde beni izliyordu ve konuşmak için dudaklarımı yaladığımda bakışları onlara kaydı. Gözlerinde arzu görüyorum ve maskeli balodaki tüm kadınları düşünüyorum. Benden çok daha güzel olan pek çok kişi var. Benden daha zarif. Benden daha fazla sosyete. Ve neden beni seçtiğini merak ediyorum. Benim gibi birinden ne isterdi.

"Isabelle."

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar açık kapıya baktım ve sonra gözlerimi ona çevirdim. “Bunun için koşmak ister misin?” sanki çıkışa olan ilgimi yeni fark etmiş gibi soruyor. Cevap vermiyorum. Benimle oynuyor.

“Özgürlük sadece birkaç adım ötede.” Genişçe gülümsedi ve kenara çekildi.

“Bunu düşünüyorsun. Ben de yapardım. Kolunu uzatıp kapıyı işaret ediyor.

"Deneyebilirsin sanırım. Çok uzağa gidemezsin ama deneyebilirsin.”

Kıpırdamıyorum ve tek duyduğum damarlarımdaki kanın pompalanması, kulaklarımın adrenalinle çınlaması. Bu bir oyun. Bir oyun oynuyor. Kafamın içindeki ses çığlık atıyor. Varlığımın her mantıksal molekülü bunu biliyor.

"Devam et. İstediyiniz."

Beni kışkırtıyor. Yaklaşıyor, yanağı benimkinin yanında, tüyleri tenimi okşuyor, kulağıma bir fısıltı üflüyor. “Ama eğer bunu yaparsan, seni yakaladığım zaman seni cezalandıracağımı bil. Ve seni yakalayacağım.

Sözleri karşısında ürperiyorum. Savaş ya da kaç.

Hem dövüşmeyi hem de kaçmayı kaybedeceğimi biliyorum ama artık düşünmüyorum. İçgüdü kontrolü ele aldı. Hedef hayatta kalmak, bu yüzden uçmayı seçiyorum ve bacaklarım hareket ediyor. Beni yakalayacağını, başaramayacağımı, başarırsam da beni bir tuzağın bekleyeceğini bilerek öne atlıyorum. Ama yine de koşuyorum ve onun kahkahasını duyuyorum, yoksa bu bir hırıltı mı? Avı tam olarak beklediğini, istediğini yaparken harekete geçen bir canavarın alçak homurtusu ve kovalamaca başlıyor.

Yatak odası boyunca hızla koşuyorum, kaslarım tanıdık bir hareketle hareket ediyor. Ben bir koşucuyum ama burası alışık olmadığım bir alan ve koridora çıktığımda duruyorum çünkü ortalık öncekinden daha da karanlık. Peşimden gelmiyor, hemen değil. Biliyorum çünkü kıkırdamasını duyuyorum. Arkama baktığımda hareket etmediğini görüyorum ama gözleri benimle buluştuğu anda bir adım atıyor.

Kaçıyorum. Arkamda ama acelesi yok. Zamanını alıyor. Merdivenlere doğru koşuyorum. Koridorun merdivenlerden daha ileride olduğunu biliyorum ama hava çok karanlık ve oraya gitmeye çok korkuyorum. Merdivenlere geldiğimde

hâlâ koridordaydı. Bunu yapabilirim. On üç adım. Bunu yapabilirim. Küpeşteyi tutup yukarı doğru koştum, adımını söylediğinde aceleyle tökezledim, sesi sakın ve alaycıydı. Ama neredeyse zirveye ulaştım ve bana yetişmek için koşmadığını bilmek için geriye bakmama gerek yok.

Bu bir tuzak. Bir oyun. Beni cezalandırmak için bir bahane. Bunu biliyorum. Bunu elim kapı tokmağını kapatmadan önce biliyorum, kapıyı denemeden önce biliyorum. Kilitli olduğunu biliyorum. Ve ne kadar çekip vursam da pes etmiyor. Bir an sonra güçlü kollar belimi sarıyor. Beni zahmetsizce kaldırıyor, kollarımı sıkıştırıp sırtımı sert göğsüne bastırarak merdivenlerden aşağı taşıyor. Çığlık atıyorum. O beni sakince, neredeyse sabırla koridordan aşağı taşırken korkudan yarı çılgına dönmüş bir halde çığlık atıyor ve dövüşüyorum. Karşı uçtaki ışık bir şekilde, imkansız bir şekilde tekrar yanıyor, o da benimle alay ediyor, göz kırpmıyor, sanki şeytanın beni o odaya geri sürüklemesini izliyormuş gibi. Beni yatağa bırakıyor ve yaylar gıcırdayarak zıplıyorum. Kapıyı kapatıyor ve ellerini ceplerine sokup beni izlerken tek bir saç bile yerinden çıkmıyor, alnından bir damla ter bile akıyor. Ayağa kalkıp gözlerimi sildiğimde yüzündeki ifade karanlık, meraklı ve telaşsızdı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Kelimeleri haykırıyorum ama sesim kurumuş, boğazım zımpara kağıdı gibi. Omuz silkiyor. "Çünkü yapabilirim. Şimdi soyun."

8

Jericho

Çıplak ayakla bir buçuk fitten fazla olamaz. Aramızdaki bu büyüklük farkı hoşuma gidiyor. Onu merdivenlerden aşağı ve bu odaya taşıdığım da üzerimde hissettiğim hafif ağırlık hoşuma gitti. Gece için cep telefonu.

Bakışları gözlerimden kollarımdaki mürekkebe doğru kayarken dar omuzlarının nasıl titrediğini takdir

ediyorum. Kaçınılmaz olarak odanın herhangi bir yerindeki bir noktaya hareket ederler. Benim dışımda her yerde. Gerçi her seferinde geri çekiliyor. Döngüye her yeniden başladığında, canlı mavi gözleri benimkilerle her buluştuğunda giderek daha fazla panikliyor, kendine sımsıkı sarılırken tüm vücudu titriyor.

"Isabelle," diye başladım, tek bacağımın üstüne yaslanıp onu incelerken başımı yana eğdim. Elbisenin üzerindeki göğüslerinin yükselişini izlerken. "Az önce ne dedim?"

Daha da çok kendi içine çekilmiş gibi görünüyor. Zaten kendisini iki kez köşeye sıkıştırdı ve itiraf etmeliyim ki kaçmasına izin vermek zalimceydi. Onunla oynamak hoş değildi. Ama ben hoş değilim ve izlemek istedim.

Hayır, sadece izlemek için değil. Bu o kadar basit değil. Çalışmadaki son birkaç dakika beni sarstı. Zeke ile takas. Derinlere gömüldüğünü düşündüğüm eski duygular yeniden yüzeye çıkıyor. Yıllar sonra şimdi gerçekten nasıl hissediyor?

Beni affetti mi? Çünkü unutmadı. Bu çok açık. Ama bunun için onu tam olarak suçlayamam, değil mi?

Annem başka bir hikaye. Isabelle'e yapmak zorunda kalacağım şeyden hoşlanmayacaktır. Zaten yapmıyor. Ama o da müdahale etmeyecek.

Temizlemek için başımı salladım. Odaklanmam gerekiyor. Isabelle Bishop'la şimdi ilgilenmem gerekiyor çünkü yarın kızımın buluşacak. Ve ondan önce onu sıraya sokmam gerekiyor. Angeliqe'i korumak için yapmam gerekeni yapacağım. Ve Piskopos'un önümde titremesinin maliyeti umurumda değil.

"Isabelle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözlerini sımsıkı kapatıyor, ellerinin uçlarını gözlerine bastırıyor ve ben onun derin bir nefes almasını izliyorum. Kendini çelikleştiriyor. İyi bir kız. Gözlerini tekrar açtığı anda cildine maskara bulaşmıştı. Ve o gözlerin mavisi alev alev yanan cam kırıkları gibidir. Tanrım. Çok güzel.

"Neden?" diye sordu, sesi öncekinden daha güçlü geliyordu.

"Niçin ne?" Ses tonumdaki alaycılığı duyabildiğinin farkında olarak sordum. Bu onu daha da sinirlendiriyor ve ben eğleniyorum.

"Neden ben? Neden bu? Ne yaptım sana?"

"Adil sorular," diyorum, küçük odanın etrafında bir daire çizerek köşedeki örümcek ağlarına dikkat ediyorum. Çürük karyolanın üzerindeki çıplak, lekeli yatak. Düşen parşömen kağıdını alıp diğerlerinin yanına, yatağın üzerine koydum. Arkama baktığımda kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Niye sen olmayasın?"

Kaşları çatıldı. Beklediği şey bu değildi. "Carlton sana bir şey yaptı."

Bu bir ifade, bir soru değil. Ve beklediğim şey bu değil. Çenem kasılıyor ve onun bunu gördüğünü biliyorum. Gözlerinin nasıl kaydığını, sırtının nasıl biraz düzeldiğini görüyorum.

Ellerimi cebimden çıkarıp ona doğru bir adım attım. Omuzları korumacı bir tavırla kıvrılıyor. Gülümsüyorum, bileklerini tutuyorum ve katlanmış kollarını yanlarına çekiyorum. Ağzına bakıyorum ve ben bunu yaptığımda dudaklarını yaladığını fark edip etmediğini merak ediyorum. Bakışlarımı göğüslerinin şişkinliğine kaydırdım ve o bileklerini kurtarmaya çalıştı. Ona izin vermiyorum. Bunun yerine, onu yavaşça yüzünü benden uzaklaştırırken izledim.

Kollarını başının üstüne kaldırıp avuçlarını soğuk taşa bastırarak, "Ellerinin duvarda olmasını istiyorum," diyorum. Onu kendime çekerken bileklerini bırakmıyorum; omuzları gerilmiş, derisi gerilmiş, kürek kemikleri dışarı çıkmış. Bir elimle iki bileğimi tutuyorum ve diğer elimle beline kadar uzanan siyah saçlarını bir omzunun üzerinden arkaya doğru tarayarak sırtını açığa çıkarıyorum.

Dokunuşumla nefesini çekiyor. Bu ses, burnumu nabzına yaklaştırdığımda ve derin bir nefes aldığında vücudunun titremesi sikimi sertleştiriyor. Benim nefesim daralıyor ve o henüz çıplak bile değil. Yutuyorum, kokusunu

katalogluyorum. Bahar ve masumiyet keskin korkuyu kamufle ediyor.

Neredeyse.

Çenemi boynunun kıvrımına doğru götürdüm ve sızlandı. Soluk zeytin rengi teninin kirli sakalın rahatsız ettiği yerlerin nasıl kızardığına bakmak için geri çekildim ve sonra ağzımı kulağına yasladım.

"Hareket etme," diye talimat verirken ellerimi kollarının üzerinden aşağı kaydırırken tüylerim diken diken oldu, parmak uçlarım uzun uzuvların ve ince kasların hatlarını hissediyordu.

Parmaklarımı ondan kaldırdığımda ellerini yumruk yapıyor ve verdiği savaşı neredeyse duyabiliyorum. Kalmak mı, taşınmak mı? Ona söyleneni mi yapacaksın yoksa savaşacak mısın?

Boynunda atan nabzına karşı, "Kal dedim," diye fısıldadım, nefesimin onu gıdıklamasına izin verdim, teninin sıcak ürpertisini dudaklarımda hissettim.

Bir dakika sonra avuçları duvara yaslandı ve ben elbisenin arkasına baktım. Bir çeşit kurdeleyle bir arada tutulan korse üstü. İpek. Yayı çözmek için o kurdeleyi çekiyorum ve onu çözmeye başlıyorum. Korse çok sıkıydı. Elbisenin bağlarına karşı teninin nasıl kırıştığını görebiliyorum.

Lütfen yapma, diyor, hâlâ ellerini hareket ettirmiyor. "Şşşt."

Elbisenin üst kısmını birbirinden ayırıp sırtının çıplak tenini gördüğümde yutkundum. Kalçalarına doğru kıvrım. Kendi nefesim kesik kesik. Umarım bunu duyamaz. Ayrıca elbiseyi kalçalarının üzerine itip yere düşürebileceğim kadar iki tarafı daha da genişlettiğimde beni göremediği için de mutluyum.

Isabelle ürpererek sızlanıyor ve kollarını biraz aşağı çekiyor.

Hayır, dedim ona ve ilerlemelerini durdurdu. O itaatkar. Muhtemelen korktuğu için. Ne yapacağımı

düşündüğünü biliyorum. Ve bunun için kendimden nefret eden bir yanımda var. Bunu düşünmesine izin vermemden nefret ediyorum. Bunu ancak bir canavar yapabilirdi.

Ellerimi yumruk yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kafamı temizliyorum. O bir Piskopos.

O senin acımanı hak etmiyor.

"O da olmayacak," dedim kısık sesle ve ona baktım. Omurgasından aşağıya uzanan sivri uçlu yara izini görün. Başka bir kusur. Kendimi uzağa bakmaya zorlamam gereken biri. Bunun yerine vücudunun hatlarını, gergin kaslarını, beline doğru daralmasını, kalçalarının şişkinliğini, uzun, ince bacaklarını, ayaklarının etrafında biriken elbisesinin tüylerinin gıdıkladığı ayak bileklerini inceliyorum.

"Başka bir iz," diyorum, iki parmağımın ucunu o yara izinin üstüne getirdiğimde sesim boğuk çıkıyor. Parmaklarımın altındaki kalınlaşmış dokuyu hissedebiliyor, kaba çizgisini takip ederken nefesinin tıslamasını duyabiliyorum. Klavikulanın

üzerindeki deri dikildi. Doktor bu konuda çok kötü bir iş çıkardı. Bunda dikiş izi yok. "Bu?" Soruyorum.

"Düştü" diyor. "Çok düşüyorsun." Sessiz kalıyor.

Bu hikayenin devamı var. Ama bu gece bunu duymanın zamanı değil. Üstelik umurumda değil. "Daha dikkatli olmalısın," dedim ve parmaklarımı külotunun bandının içine kaydırıp aşağı doğru ittim, kalçalarının şişkinliğinin üzerine gelince aşağı inmelerine izin verdim.

Nefesi kesiliyor, kendini korumak üzere hareket edecekken ellerimi onunkilerin üzerine kapatıp ona bastırıyorum. Sırtındaki aletimin uzunluğunu hissedebiliyor mu? Kahretsin.

"Yapma. Taşınmak."

Başını biraz çevirdiğinde gözlerinin etrafındaki ıslak cildi görüyorum. "Lütfen yapma... Lütfen..." sesi çatallanıyor.

"Sakin ol. Sadece bakıyorum," dedim hızlıca, bunu neden yaptığımı merak ederek. Neden onu rahatlattığımı. "Ama hareketsiz olmalısın, yoksa bakmaktan fazlasını yaparım."

Benimle kavga etmenin bir anlamı yok. Bunu zaten kanıtladım. Başını sallıyor. Geri çekiliyorum ve onun duvara yaslanmış, kollarını kaldırmış, çıplak bedeni açığa çıkmış halini görünce nefesim kesiliyor.

Kahretsin.

"Arkanı dön." Kendim gibi konuşmuyorum.

Yavaşça dönmeden önce omzunun üzerinden bakıyor. Kollarıyla ne yapacağını bilmiyor ve içgüdüsel olarak kendini korumak için hareket ediyor.

"Hayır Isabelle."

Kollarını iki yanına indirdi ve ben de gözlerimin ziyafet çekmesine izin verdim. Saçları hâlâ omzunun üzerindeydi ve bir göğsünü gizliyordu. Beline kadar ulaşıyor.

"Saçını geriye at. Görmek istiyorum."

Bana itaat etmek için kollarını kaldırırken boğazı yutkunmaya çalışıyor. Ellerinin titrediğini görüyorum. Bu görüntü beni daha da zorlaştırıyor.

Meme uçları gergin, göğüsleri küçük ama yüksek ve dolgun. Bir avuçtan az ama halledeceğim. Karnı sıkı ve kedisi çıplak traşlı, bu yüzden bacaklarının arasındaki seksinin yarığını görebiliyorum. Lanet olsun, bir kadın için en son ne zaman bu kadar sert davrandığımı hatırlamıyorum.

Kendimi onun gözlerine bakmaya ve onunkini benim boyumda bulmaya zorluyorum. Bekliyorum, ona anlaması için bir şans veriyorum, bakışlarını tekrar benimkine çevirdiğinde onu bakarken yakaladığımı ona bildiriyorum. Derin bir nefes aldım ve eğer ıslanırsa parmaklarımı bacaklarının arasına mı kaydıracağımı merak ettim.

Onun kokusunu alabiliyorum. Bu korkunun altında bir miktar uyarılma var. Göğsümün üzerinde hafif bir inilti duyuldu ve sırtını duvara yasladı. "Elbiseni ve

külotunu al."

Kafası karışmış bir halde onlardan dışarı çıktı ve kendini aşağı indirdi; onları toplarken bir gözünü de benden ayırmadı.

"Ayakkabılar da." Bana yaklaşıyorlar ama yaklaşmak yerine çıplak dizlerini yıpranmış, iğrenç halının üzerine koyuyor ve onları yakalamak için kolunu uzatıyor. Kıçını açışını izliyorum, keşke daha fazlasını görmek için arkasında olsaydım.

Sikimi ayarlıyorum. Sabırlı olmasını söyle. Gelecek. O benim. Aceleye gerek yok.

Ayağa kalkıyor, eşyalarını vücuduna sarılıyor ve tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum. Burası soğuk. En sıcak yaz gününde bile bu bodrum her zaman soğuk ve nemlidir. Babamız çelik kapıyı yerine koymadan önce Zeke, Zoe ve benim burada oynadığımız zamanı hatırlıyorum. Kilitlemeden önce. Olanlardan sonra Zeke ya da ben bir daha buraya gelmeyecektik, en azından gençken. O zamandan beri var mı diye merak ediyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, beni izlediğini görüyorum, başı biraz eğik. Bu konuda dikkatli olmam gerekiyor. Çok

dikkatli. Çok fazla. Gömleğimin üst birkaç düğmesini açarken bakışlarımı göğüslerine indirdim.

"Dedin ki..."

Gözleri kocaman açıldı ve sanki onu benden koruyacakmış gibi elbiseye sarıldı. Ona cevap vermiyorum ama gömleği başımın üzerinden geçirip yatağın üzerine fırlatıyorum. Bu bir nezaket. Minnettar olsa iyi olur.

Gözleri göğsümde, karnımda geziniyor ve omuzlarımın etrafında kıvrılan mürekkep yüzünden ağzı daha da genişliyor. Daha çok ejderha. Ama henüz hiçbir şey görmedi.

Yataktan parşömen kâğıtlarını alıp tek elimde yuvarlıyorum. "Kıyafetlerini bana ver." Elimi uzatıyorum. "Sadece baktığını söylemiştin." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Onları bana ver."

Her iki gözünden birer damla yaş süzülürken kıyafetleri bana doğru uzatıyor. Elbiseleri ve ayakkabıları alıp o gözyaşlarının yolunu izliyorum. "Geceyi burada geçireceksin. Kaçmanın cezası. Yarın sabah senin için geri döneceğim. Tekrar kaçmaya kalkarsan iki gece daha geçirirsin. Matematiğimi takip ediyor musun? İhtiyacım olandan daha kesin bir şekilde soruyorum. "Yoksa bunu basitleştirmem mi gerekiyor?"

Başını sallıyor.

"Salaklaştırsan yoksa anladın mı?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Anladım." Gözleri tüyler ürpertici odanın içinde geziniyor ve her ne kadar korku olsa da, ben onlarda bir rahatlama da görüyorum. Ona

dokunmayacağım için rahatladım.

Ertelemenin geçici olduğunu ona söylemeli miyim?

Yapmıyorum. Başka bir nezaket. Bunun yerine dönüp kapıya doğru yürüdüm ve sırtımı görünce onun duyulabilir nefes alışını duyduğumda neredeyse hiç duraklamadım. Soğuk koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Beni merdivenlerden yukarı doğru takip eden hayaleti görmezden geldim. Çelik kapının önünde duracak. Bodrumdan neden ayrılmadığını bilmiyorum. Daha mutlu yerlere dönmez.

Daha mutlu. Bazen mutluluğun hafızadan silindiğini düşünüyorum. Bir bakıma o anları hatırlamak daha acı verici. Ne kaybettiğini bilmek için.

Başımı sallayıp o ağır kapıyı kapatıyorum. Tekrar kilitlemek için her şeyi yapmam gerekiyor.

Angelique için söylüyorum kendi kendime. Onu güvende tutmak için. Onun oraya gitmesini asla istemiyorum. Durmadan.

9

Isabelle

Kapının pervazına çarpmasıyla ampul sallanıyor. Kilidin döndüğünü duydum ve geri çekilen adımlarını dinledim. Geri dönmesi için bağırmıyorum. Sesim çalındı. Ancak birkaç dakika sonra ışık sakinleştiğinde kapıya doğru yürüyüp denedim. Sıkıca kilitlendi. Onun için daha güvende miyim? Dışarıda hissettiğim her şey orada kalacak mı? Kilitli kapımın diğer tarafında mı? Çünkü yemin ederim bir şey var.

Christian her zaman ne kadar gergin olduğuma gülerdi. Korku filmlerini severdi ve daha sonra kabus göreceğimi bile bile, onları hep onunla izlerdim. Dev bir kova dolusu patlamış mısır yapardı, biz de battaniyelerin altında oturup izlerdik. En kötü anımda gözlerimi kapatırken o gülerdi. Ve günlerce hayaletleri göreceğime ya da duyacağıma yemin ettim. Ama her zaman buna değdi.

Kardeşimle ben çok yakındık, özellikle de ebeveynlerimizi kaybettikten sonra. Ben onu çok özledim. Üç yıl oldu ve onu hala her gün özliyorum.

Bodrumlara özgü nemli soğuktan ürperiyorum ve Jericho St. James'in yatağın üzerine düşürdüğü gömleği alıyorum. Neden bıraktı? Soğuğa karşı pek koruma sağlıyor gibi değil. Bir an tereddüt ettim ama sadece bir an çünkü burada olmak benimle dalga geçmek demektir. Onu kafamın üzerine kaydırıp kollarımı içine soktum.

Kolların bileklerime gelmesinin tek nedeni onları dirseklerine kadar katlamış olması ve gömleğin uyluğun ortasına kadar uzanmasıydı. Ondan gelen hava hâlâ sıcak. Hala onun gibi kokuyor.

Kenara oturup bacaklarımı yukarı çektiğimde yatağın yayları gıcırıyor.

Dizlerime sarılıyorum ve gömleğini bıraktığı için garip bir şekilde minnettarım. Kendimi pek yalnız hissetmiyorum. Ve bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum. Benden nefret ediyor. Onunla olmaktansa tek başıma daha güvende

olurdum. Az önce bunu kanıtlamadı mı?

Olanlar karşısında sıcaklık yüzümü kızarttı. Beni nasıl duvara dayamıştı. Beni nasıl soydu. Bana dokunduğunda ne hissettiğini. Bacaklarımın arası hâlâ ıslak ve bunu sindiremiyorum bile. Kendime bunun uyarılma olmadığını söylüyorum. Bu ağağılama.

Geri kalanını hatırladıkça parmaklarımı saçlarıma soktum ve kafa derimi çekiştirdim. Tıpkı bana hareket etmememi söylediğinde benim hareket etmemem gibi. Tıpkı kıyafetlerimi yırtmam için beni tutması gerekmediği gibi. Nasıl kavga etmedim. Almalıyım. Ama konu güce gelince kesinlikle kazanacaktır. Benim için kavga etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Sırtındaki dövme hayal ediyorum. Sadece bir anlığına gördüm ama asla unutabileceğimi sanmıyorum. İki dev ejderha birbirine dolanmıştı. Savaş? Emin değilim. Kucaklamak mı? Belki aşkla iç içe? Bunu bilmek için çalışmam gerekiyor. Bu şansı yakalayabileceğimden şüpheliyim ve bunu düşündüğüme bile inanmıyorum.

Canlı renklerle tüm sırtını kaplıyordu, mürekkebin altında hareket eden kaslar bir şekilde o ejderhaların canlanmasını sağlıyordu.

Sırtımı duvara yasladım, bu yatağın üzerine uzanmak istediğimden emin değildim. Sabah döneceğini söyledi. Zaten geç oldu, değil mi? IVI'dan ayrıldığımızda saat dokuzu geçiyordu. Akşam yemeği orada her zaman geç servis edilir, bu yüzden belki de dönmesi birkaç saat sürebilir. Geri dönmesini istiyor muyum?

Bu düşünceler sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca dönüp duruyor ve bir süre sonra kilitteki anahtarın dönüşü beni uyandırana kadar uyuyabileceğimi sanmıyorum. Doğruluyorum, ağzımın kenarlarını siliyorum ve kapı o soğuk hava akımını da beraberinde taşıyarak açılırken gözlerimi ovuşturuyorum, ampul telinin üzerinde sallanıyor. Dün gecekiyle aynı duygu. Hayal etmedim. Ama o soğukluk her ne ise o dönene kadar odamdan uzak durdu. Ondan etkileniyor mu? Jericho St. James yeni duş almış, saçları hâlâ nemli, yüzü temiz tıraş edilmiş görünüyor. Koyu mavi bir kot pantolon ve kömür rengi kaşmir bir kazak giymiş. V yakasından sırtındaki dövmenin kıvrılan kenarlarını görüyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor. Kolları sıvanmış, bu yüzden o kuyrukları tekrar görüyorum. Bu sefer pahalı saati ve aynı bileğe taktığı bilekliği fark ediyorum. Bu onun için fazla hassas. Pek uymuyor. Ama bakışlarım yine mürekkebe yöneldi ve o da onu içeri almama izin vermek için orada durdu.

Yüzümün kızardığını ve utanarak bakışlarımı başka tarafa çevirdiğini hissettim. Bu adamdan gözlerimi alamıyorum. Carlton'ın nasıl biri olduğuna alışmıştım. Otoriter. Belki zorbalık. Ancak Jericho St. James bundan farklıdır. O, gücün tanımıdır. Ölümçül fırtınaya benzeyen bir güç.

"Günaydın" diyor. Cevap vermiyorum.

"İyi uykular?" Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Ne düşünüyorsun?" Soruyorum. Yorgunum, susadım, boğazım o kadar kuru ki zar zor yutkunabiliyorum, ne kadar üşüdüğümünden bahsetmiyorum bile.

"Burada iki gece daha geçirmek ister misin?"

Kafamın içindeki bir ses bana dikkatli yürümemi söylerken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sessizliğin evet mi? Eğer öyleyse, ben..." sözünü kesti ve bir adım geri attı.

"HAYIR!" Yataktan atlıyorum. "Burada olmak istemiyorum." Çenemi sıktım ama o beklediğinden gururumun parçalanmış kalıntılarını yuttum. "Lütfen."

O gülüyor. "Daha iyi." Kenara çekilip salonu işaret ediyor.

Hâlâ benimle oynayabileceğini bildiğim için tereddüt ediyorum ama başka seçeneğim yok. Ona dokunmamaya dikkat ederek yanından geçiyorum ki boyu göz önüne alındığında bu çok zor. Koridora girdiğimde kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi.

"Ses yok, anladın mı?"

"Neden? Yani yukarıda kim varsa beni kaçırdığını bilmiyor mu?"

O gülüyor. "Ah, zaten biliyorlar. Ama henüz erken. Kızım hala uyuyor." Bu beni geriye götürüyor. "Senin kızın?"

Merdivenleri işaret ediyor. "Taşınmak."

Onun bir çocuğu var? Bu onun bir karısı olduğu anlamına mı geliyor? Şimdi onun yatağında mı yatıyor? O halde dün gece yaptığını neden yaptı? Neden beni soydun? Bana dokun? O zor biriydi. Gördüm ve hissettim. Tuhaf bir şekilde, nasıl olabileceğini bilmesem de bu bir ihanet gibi geliyor. İhanete uğradığını hisseden biri varsa o da karısıdır.

Omzumun üzerinden ona bakarak yürüyorum.

Belki açık bir ilişkileri vardır? Belki başka kadınlarla birlikte olmasına aldırmaz etmiyordur?

Ama sonra kendime onun benimle olmadığını hatırlattım. Beni küçük düşürdü.

Yapmak istediği buydu ve başardı. Bu kadar.

Merdivenlerin dibinde duruyorum çünkü yukarıdaki kapı açık ve ışık görüyorum. Başını salladı ve ben acele ettim. Koridora çıktığımızda etrafıma bakıyorum ve tencere tava seslerini duyduğum bir köşeden gelen ışığı görüyorum. Akan suyun. Birisi gaz sobasını yakıyor. Normal bir evin normal sesleri.

Çelik kapıyı kapatıp kilitlemesini bekledim. Dex'in dün gece beni sürüklediği koridorda onu takip ettim. Önünden geçtiğim tüm kapılar kapalı ve hepsinin eski, ahşap kapılar, çelik değil, olmasına sevindim. Dairesel fuayeye ulaşıyoruz ve önümde çift ön kapıyı görüyorum.

Merdivenleri çıkarken bana bakma zahmetine bile girmeden, "Unutma, eğer koşarsan orada iki gece daha geçirirsin," diyor.

Tırmanırken sırtına bakıyorum, kapılara bakıyorum ve koşmanın bir anlamı

olmadığını biliyorum. Ev çok büyük bir arsa üzerine kurulmuş. Rolls Royce'un kapıdan dairesel yola ulaşması birkaç dakika sürdü. Mermer ayaklarımın altında buz gibiyken onu merdivenlerden yukarıya doğru takip ediyorum. Sahanlıkta ayakkabılarının sesini yumuşatmak ve bana soğuğa karşı biraz koruma sağlamak için zengin, koyu mavi bir

koşucu var. Sola dönüyor ve ben de onu takip ediyorum; merdivenin bu tarafındaki altı kapıyı sayıyorum, ta ki o en sonundaki çift kapıya ulaşınca kadar. Bir tanesini açtı ve girmem için işaret yaptı.

İçeriye bir göz atıyorum ve içeri adım atmadan önce gözlerim ortadaki büyük sayvanlı karyolaya takılıyor. O takip edip kapıyı kapatıp kilitlerken ben de durup odaya giriyorum. Anahtarı cebine atmıyor ama kilide bırakıyor ve acaba kızının içeri girmemesini sağlamak için mi diye merak ediyorum. Bu da beni karısıyla ilgili düşüncelerime geri getiriyor, ama kocaman yatağın sadece bir tarafı yatmış. Tek gördüğüm erkeksi şeyler, mobilyalar, sandalyenin arkasında bir ceket, kolonyanın - onun kolonyasının - asılı kokusu. Havada.

Bu kokuyu her zaman onunla ilişkilendireceğim. Daha önce kokladığım bir koku değildi -siyah deri, toprak, ahşap ve karanlık- ama biliyorum ki bir daha koklarsam Jericho St. James'i hatırlayacağım.

Gece yarısı şam kumaşı üzerine zengin siyah renkte, üç buçuk metre uzunluğunda olması gereken obsidyenden kadife perdeli kağıtla kaplı duvarları görüyorum. Tavanlar ne kadar yüksek ve perdeler tavandan yere kadar sarkıyor. Hala sıkı bir şekilde kapalılar ve doğal ışık engelleniyor. Buradaki tek ışık hâlâ açık olan başucu lambasından geliyor. Mobilyalar minimal, zengin konyak deri sandalyeler ve puflar, koyu ahşap şifonyer ve komodinler, hepsi temiz çizgiler, çok modern olmasa da şık. Ve hepsi tamamen erkeksi.

Ona döndüğümde beni izliyor.

"Duş alman lazım" diyor ve gözlerimi kısıyorum.

"Nemli kiler gibi mi kokuyorum? Yoksa şilteyi şekillendirmek mi?"

"Yukarıdakilerin hepsi ve korku" diyor açık duran banyo kapısına doğru giderken. Işığı açıp beni bekliyor.

Ona doğru yürüyorum. Duş almayı çok isterdim ama bunu ona söylemiyorum.

Onu siyah ve gri fayanslı zemini ve duvarları olan büyük banyoya yönlendiriyorum. Dikdörtgen bir ayna, çift lavabolu tezgahın uzunluğu boyunca uzanıyor ve karşı duvarın önünde siyah pençe ayaklı bir küvet duruyor. Duş kabini camlıdır ve iki kişiliktir.

Bishop'un malikanesi büyük ve yüzyıllardır para harcadığı belli ama tarz tamamen farklı, odaların çoğunun bakıma ihtiyacı var. Benim yatak odam küçük tarafta, belki bu büyük banyodan biraz daha büyük. Daha büyük, daha iyi döşenmiş bir sürü boş dururken Carlton'un neden bunu bana verdiğini hep merak

etmişimdir.

Umurumda değildi, sadece merak ediyordum. Minnettar olmam gerektiğini biliyordum çünkü beni yanına almasının alternatifi muhtemelen sokaktı.

Jericho, beni buraya ve şimdiye geri çekerek, "Uyarılmanın bıraktığı misk kokusundan bahsetmiyorum bile." dedi. Ne demek istediğini anlıyorum. Nasıl koktuğumdan bahsediyor.

Kalbim hızla çarpıyor. O biliyordu. "Ne kadar keskin bir koku alma duyusu var ama sonuncusunda çok iyisin. Yine de sana korku vereceğim. Bodrumunuz perili.

Bu, yüzünün bir anlığına komikleşmesine neden oldu ama o kadar hızlı geçti ki onu gördüğümünden bile şüpheliyim. Ama avantajımı kullanıp devam ediyorum.

"Burası senin yatak odan. Senin banyon."

Başını salladı ve yüzünün o kadar kibirli bir ifadeye sahip olmadığını fark ettim.

Söylediklerim onu fırlattı. "Karınız sizin düşünüşünüzde düşünmenden rahatsız olmaz mı?" Yüzündeki duyguların oyununu izlerken kalbim küt küt atıyor. Yine bir an sürüyorlar ama çelikten yapılmış gibi görünmek isteyen bu adama bir göz atmam için yeterli. O değil.

Ama sonra ağzı sert bir çizgi haline geldi ve gözleri kısıldı, lazer gibi bakışları üzerimde. Bir şeye çarptım.

Ve bunun bedelini ödemek üzereyim.

"Soyun," diyor, sesi gergin, neredeyse boğuk. Elleri yanlarında yumruk şeklindeydi ve uzun bir nefes alıp aynı yavaşlıkta nefes verirken göğsünün hareket ettiğini görüyorum.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru. Lavabonun yanındaki tezgahta bir bardak görüyorum. "Önce biraz su alabilir miyim?"

Beni inceliyor. Bir kez başını salladı.

Rahatlayarak nefes vererek lavaboya gidiyorum. Musluğu çeviriyorum, ellerimi akan suyun altına tutuyorum ve içiyorum. Akan su bana tuvaleti kullanmam gerektiğini hatırlatıyor ama izin istemeyeceğim. Zaten yapmış olduğu şey göz önüne alındığında bile bu çok ileri gidiyor.

Geriye dönüp ona baktığımda, tam olarak olduğu yerde duruyor, sanki benden nefret etmesinin tüm nedenlerini kafasının içinde okuyormuşçasına o sert gözleri bana odaklanmıştı. Onu böyle görmek, bana böyle bakmak, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Carlton sana ne yaptı?" diye soruyorum, sesim kısık. Çünkü ne olursa olsun kötüydü. Ve Tanrım, umarım bu adamın karısıyla bir ilgisi yoktur. Eşim olmadığı için bundan yüzde doksan dokuz nokta dokuz eminim. Lütfen bunun sebebinin Carlton olmasına izin vermeyin.

Jericho St. James soruma cevap vermiyor. "Soyun."

Başımı salladım, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım, ona bakmakla düğmelerini çözme işine konsantre olmak arasında gidip geldiğimde

parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu. Vazgeçiyorum ve onu

başımın üstüne çekiyorum. Ona uzatıyorum ve o alıyor.

Duşu işaret edip kapı çerçevesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken bakışları bu sefer gözlerimden ayrılmıyor.

Tamamen camdan oluşan duş kabinine adım atıyorum ve suyu açıyorum, daha ısınmadan ilk buz gibi rüzgar üzerime çarptığında yolumdan çekiliyorum.

Akıntının altına adım attığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve onun hâlâ orada, taş gibi, beni izlediğini doğruluyorum.

Ben de duş alıyorum. Yüzümü ovuyorum, sonra saçlarımı onun şampuanıyla şampuanlıyorum, saç kreminin olmadığını fark ediyorum ve hala köpüklü olan sabunu alıp kendimi yıkıyorum. Bu kısım tuhaf. Fazla samimi. Sabununu kullanarak cildime sürüyor. Bunu düşünüyor mu?

İşim bittiğinde suyu kapatıyorum ve katlanmış havluların olduğu rafa bakıyorum. Kımıldamadığı için kabinden çıkıp havluya uzandım, suyun vücudumdan aktığını ve gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

İşte o zaman hareket ediyor.

Bir havluyu kaldırıp açmasına izin verirken gözlerimiz buluşuyor. Ona baktım. Omuzlarıma çok sıkı sardı ve beni kendine doğru çekti. Düşmemek için içgüdüsel olarak ıslak ellerimi göğsüne koydum. Yumuşak kazağın altındaki kasların hatlarını hissedebiliyorum, teninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Yutkunuyorum ve onun gece yarısı ve çelik gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ondan bahsetmene gerek yok. Durmadan." Bok. Haklıydım.

"Anlıyor musunuz?" Başımınla onayladım.

Havluyu daha sıkı çekerek kollarımı ve omuzlarımı rahatsız edici bir şekilde sıktı. "Onun hakkında soru sormuyorsun. Ve kızıma annesi hakkında tek kelime söylemiyorsun. Beni anlıyor musun Isabelle Bishop?" Adımı söyleyiş şekli sanki tükürüyormuş gibi. Benden nefret ediyor. Tanrı. Benden nefret ediyor.

Beni bir kez sarstı. "Evet!" Cevaplıyorum.

"İyi. Çünkü eğer bunu yaparsan, eğer yaparsan, cezamdan kurtulmak için günlerini bodrumdaki o odada geçirmene izin vermem için bana yalvaracaksın. Çok açık mıyım?"

Zorlukla yutkunuyorum, tüm vücudum titriyor, banyo aniden donuyor. Başımınla onayladım. Havluyu bırakıp banyodan çıkmak için dönüp kapıyı arkasından kapatana kadar başımı sallamayı bırakmıyorum.

10

Isabelle

Havluyu almak için eğildiğimde ellerim titriyor. O gitmiş olmasına rağmen banyonun kapısını kilitledim. Biliyorum ki. Ama bunu yapmam gerekiyor.

Havluyu omuzlarıma sarıp kapalı klozet kapağına oturuyorum. Titriyorum, bu yüzden dizlerime sarılmak için bacaklarımı yukarı çekiyorum.

Benden nefret ediyor.

Ailem öldürülmeden önce sadece seviliyordum. Annemle babam ve Christian, hepimiz birbirimizi seviyorduk. Sonra Carlton beni yanına aldı. Bunu neden yaptığını hala merak ediyorum. İlk başta bunun onun üvey kız kardeşi olmamdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Kan paylaştığımız için bana karşı bir şeyler hissettiğini.

Ancak daha sonra, onu tanıdıkça, kuzenimiz Julia ile olan ilişkisini ve benimle olan ilişkisini gördükçe, mecbur olduğu için beni yanına aldığı açıkça ortaya çıktı. Bana karşı daha soğuk, hatta daha soğuk. Tıpkı karısı Monique'le olduğu gibi. Her ne kadar o çoğunlukla gitmiş olsa da, deneme ayrılıkları sırasında Bishop'un evinde yaşadığım üç yıl boyunca. Bu yargılamanın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Julia'ya göre düşükleri onları ayırmıştı.

Ama şu an aklımda olan bu değil. Jericho St. James.

Onun bana olan nefreti Carlton'inkinden farklı. Hayır, Carlton benden nefret etmiyor. Bana karşı kayıtsız ya da en kötüsü benden hoşlanmıyor. Jericho St. James benden nefret ediyor. Ve nefret edilmek berbat bir duygu. Ürperiyorum ve tamamen kurumak için kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Havluyu etrafıma sabitleyerek aynadaki, kenarları hâlâ hafif sisli olan yansımama bakıyorum. Yorgun görünüyorum, gözlerimin altındaki deri maviye çalıyor, yüzüm solgun. Saçımın taranması gerekiyor ama iki çekmeceye şöyle bir göz attığımda sadece dişleri birbirine çok yakın olan bir tarağı görüyorum, bu yüzden onu toplayıp büküyorum ve omzumun üzerine koymadan önce mümkün olduğu kadar nemi sıkıyorum.

Benden ne beklediğini bilmiyorum. Oraya geri dönmem mi gerekiyor?

Merdivenlerden aşağı git? Onu burada mı bekleyeceksin? Peki benden ne istiyor? Neden buradayım?

Ne yapacağıma karar veremediğim yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duydum. O olduğundan emin olmasam da kalp atışlarım hızlanıyor. Benimle iki kez giriş veya çıkış yaptığında kapıları çarptı.

Ama banyo kapısı hafifçe vurulduğunda geri sıçradım.

"Isabelle mi?" bir kadın sesi geliyor. "Senin için birkaç kıyafetim var. Dışarı gel hadi. Eminim sen de açsındır ve kahvaltı da hazırdır."

Daha yaşlı görünüyor. Ve ses tonu kaba değil.

Sanki neden burada saklandığımı biliyormuş gibi, "O burada değil," diye ekledi. Kendimi kapıya doğru yürümeye, kilidini açıp açmaya zorluyorum. Diğer tarafta kadın geri çekilerek bana yer açıyor. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor ve her ne kadar nötr bir gülümseme olsa da gözlerindeki endişeyi görüyorum.

"Ben Leontine St. James'im" diyor. "Jericho benim oğlum." "Ah." Onun bir annesi var. Canavarların bile anneleri vardır.

Nefes alıyor, yatağa doğru yürüyor ve örtüleri düzeltmeye başlıyor. Sanırım

Jericho St. James kendi yatağını yapmanın ötesinde.

Üzerinde tanıdık kıyafetlerin yattığını görüyorum. Bir çift kot pantolon, peygamber çiçeği mavisi bir üst ve bir çift sandalet. Benim de.

"Onları nereden aldın?" Ona yatakla işinin ne zaman bittiğini soruyorum.

"Jericho, eşyalarını bu sabah erkenden getirdi. Ve odan neredeyse hazır. Eminim kahvaltıdan sonra sana gösterecektir. Neden giyinmiyorsun, ben de seni aşağı indireyim." Yaklaştı ve dağınık saçlarıma baktı. "Giyinmen için sana birkaç dakika vereceğim ve sana bir fırça bulabilecek miyim bir bakacağım, tamam mı?" Başımınla onayladım.

Gülümseyip odadan çıkıyor. Kilitlemeyi düşündüm ama bunun yerine aceleyle giyinmeye karar verdim, kıyafetlerin altında açık pembe bir külot ve ona uygun bir sütyen gördüm. Benim değil ama etiketleri hâlâ üzerinde olduğundan hemen onları çıkarıp giyiniyorum. Onsuz gitmekten daha iyi. Kot pantolonumun fermuarını yeni kapatmışım ki, kapı tekrar hafifçe vurulduğunda, o da kafasını içeri bakmak için kapıyı açtı, ancak giyindiğimi görünce içeri girdi.

Mavi Henley için "Bu çok hoş bir renk sana" diyor. Aşağıya bakıyorum ve genellikle açık bıraktığım üst düğmeyi iliklemeyi düşünüyorum ama bırakıyorum.

Tahta bir saç fırçası ve dolaşık açıcı sprey şişesini uzatıyor.

Başındaki yumuşak beyaz saç tutamlarına dokunarak, "Saçlarıma buna ihtiyacı vardı ama şu anda değil" diyor. Kısa, sanki yeni büyüyormuş gibi ve hasta olduğu hissine kapılıyorum. Bu sıcakta boynuna ipek bir eşarp dolamasının nedeni bu olabilir. "Beyaz geliyor" diyor, "ama eskiden seninki kadar karanlıktı." "Teşekkür ederim" diyorum. "Ben sadece fırçalamak için tuvalete gideceğim." "Elbette." Yatağın kenarına oturuyor. "Seni bekleyeceğim."

Banyoya doğru yürüdüm ve kapının önünde durup ona döndüm. Gözlerimle buluştuğunda gülümsüyor ama bu kaygısız bir gülümseme değil.

"Nedenini anlamıyorum..." Sözümü kestim. Ne derim? Oğlunuzun beni neden kaçırdığını anlamıyorum? Buradaysa suç ortağı değil mi?

Ama beni devam etmekten kurtarıyor. "Jericho her şeyi açıklayacak." Saatine bakıyor. "Acele etsek iyi olur. Angelique şimdiye kadar aşağıda olacaktır."

"Angelique onun kızı mı?" Başını sallıyor.

"O kaç yaşında?" "Beş."

"Ah." Çok genç. Banyoya giriyorum, saçlarıma tararken hem dolaşık açıcıya hem de fırçaya minnettarım. Onu sağ omzumun üzerinden uzun bir örgü halinde ördüm ve çekmecelerden birinde gördüğüm bir lastik bantla sabitledim. Bu şekilde kuruması çok zaman alacak ama küçük lastik bantla yapabileceğimin en iyisi bu. Yatak odasına dönüyorum ve hem fırçayı hem de dolaşık açıcıyı Leontine St. James'e geri veriyorum.

"Hazır olunca onları odana koyacağım. Benim de hiçbir yararım yok."

Benim odam. Yani burada uyumam gerekmiyor mu? Ama ona sormuyorum.

Onun yerine "Teşekkür ederim" diyorum.

"Rica ederim." Kapıya doğru yürüyor, kapıyı açıyor ve onu takip etmem için bana işaret yapıyor. Fransız tostı, domuz pastırması, yumurta ve en önemlisi kahvenin kokusunu şimdiden alabileceğim bir yere iniyoruz.

Bayan St. James'i büyük merdivenden takip ederken, dün gece ilk iş olarak getirildiğim çalışma odasını geçip mutfığa doğru yürürken endişeleniyorum. Dönerek kemerli bir açıklıktan yemek odasına giriyoruz. Tonozlu tavanları, mermer sütunları, sabah güneşinde masanın etrafındaki parlak yüzleri zar zor fark ediyorum çünkü tek gördüğüm, masanın başında oturan şeytanımın yüzü. Gözleri bana baktığı anda oradaki sıcaklık yok oluyor.

11

Jericho

Angelique, Isabelle içeri girdiğinde konuşmayı bırakıyor. Ona bakıyor, gözleri kocaman açılmış, ağzı minik bir O harfi şeklinde açılmış. Geriye

Isabelle Bishop'a bakıyorum ve onu içeri alıyorum. Görünüşünü annesinden almış. Bu bir lütf. Piskoposlar kırmızı tenlidir, soluk saçları ve gözleri vardır. Teni zeytin rengindeydi ve saçları gece kadar siyahtı, ıslak olduğundan daha da siyahtı; kalın tutamlar omzunun üzerinden uzun bir örgü halinde örülmüştü. Bu sabah hiç

makyaj yapmıyor ve hâlâ dün geceki kadar güzel. Belki daha çok gözlerindeki kırılganlık yüzünden. Zeke boğazını temizleyip ayağa kalkıyor. Yapmıyorum.

"Isabelle," diyor masanın etrafından dolaşarak. Elini ona uzatır. Aslında lanet bir el uzatıyor. Kardeşimle sadakat konusunu tartışmam gerekecek. "Ben Ezeziel, Jericho'nun kardeşiyim."

Yüzünden eline ve sırtına bakıyor. Bu harekete o da benim kadar şaşırmış olmalı, bu yüzden elini onun eline kaydırması biraz zaman aldı. Bunu yaptığı anda içimdeki ilkel bir vahşi hırlıyor. Ellerimi masaya koyup ayağa kalktım, gözlerim elini bırakmadan önce bana dönen Zeke'ye dikildi.

"Anne," diyor Zeke ve annemize doğru ilerliyor, Isabelle'i bir anlığına benim görüş alanımdan uzaklaştırıyor. "Ben sakat değilim. Bunu size kaç kez söylemem gerektiğinden emin değilim çocuklar.

"Otur," diyorum Isabelle'e, masanın dibindeki sandalyeyi işaret ederek. Kardeşim kadar cesur değilim.

Ben ona bakarken, o da gergin bacakları üzerinde hareket ediyor, düğmeleri öne kadar inen ve üst kısmı açık olan peygamber çiçeği mavisi üstünü inceliyor. Gözlerindeki mavi tonlardan bazılarıyla eşleşiyor. Ayrıca kot pantolon ve düz ayakkabılar giyiyor. Eşyalarını getirdim. Bunları kendim inceleyeceğim ve neyi saklayacağına karar vereceğim.

Isabelle'in gözleri kızıma odaklanıyor ve onun gülümsemek için çaba harcadığını görüyorum.

Oturup Angelique'in eline dokunmak için uzanıyorum. Buklemi kulağının arkasına sıkıştırarak, "Bu Isabelle," diyorum. "Bir süre bizimle kalacak." "Belle?" o soruyor. "Kitabımdaki gibi mi?"

Sıkıca gülümsedim ve başımı salladım. Ona Isabelle Bishop'un prenses olmadığını söylemek istiyorum ama söyleme.

"Isabelle, bu benim kızım Angelique."

Isabelle, "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi. "Küçük kuzenim bana Belle der." Angelique beni şaşırtarak, "Bu benim en sevdiğim isim," diyor. Çok utangaç, muhtemelen benim yaptığımıdır. Hayatı boyunca onu toplumdan uzak tuttum. Annemi, Zeke'yi, Dex'i, bir avuç gardiyanı ve personeli tanıyor ama başka kimseyi tanımıyor. Durmadan. Nadiren de olsa birisiyle tanışıyor ve çoğunlukla her zaman yanında ya da benim yanımda olan oyuncak ayının arkasına saklanıyor.

Isabelle, "Angelique benim de en sevdiğim isim olabilir" diyor. Angelique ıslanıyor. "Gerçekten mi?"

Isabelle gülümseyerek, "Hımm," diyor ve benden gerçekten nefret etmeye başladığında kızıma karşı ne kadar nazik davranacağını merak ediyorum. Çünkü henüz bilmiyor. Benden korkabilir. Ve bu değişmeyecek. Ama o beni tanımıyor. Onunla ne yapmayı planladığımı bilmiyor. Kimse yapmaz. Çünkü The Rite ona bazı korumalar sunuyor. Onu bunlardan mahrum etmeyi planlıyorum. Kardeşi de aynı fikirde olacaktır. Kendisine karşı topladığım mühimmatın geri kalanını gördüğünde başka seçeneği kalmayacak. Sadece Santiago'nun beni kurtarmasına ihtiyacım var ve geldiğinde harekete geçeceğim.

Küçüklüğümden beri aileyle birlikte olan aşçı Catherine, kocaman bir tabak dolusu Fransız usulü tostla içeri giriyor. Angelique'in isteği. Kızıma nasıl göz kırptığını görüyorum ve tabağı masanın ortasına yerleştiren Angelique'in sevinçli nefesini duyuyorum.

"Vay canına!" Angelique pudra şekeriyle kaplı tümseğe haykırıyor. "İşte" diyor Catherine.

Ona baktım. "Sağlıklı bir şey var mı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Tatlıya olan düşkünlüğünü hatırlıyorum Jericho," diye mırıldandı. "Ama evet, elbette." Ve birkaç hizmetçi, içinde yumurta, domuz pastırması, dilimlenmiş meyve ve çeşitli taze sıkılmış meyve suları bulunan tepsilerle içeri giriyor.

Angelique için bir tabak hazırlıyor ve ayrılmadan önce yetişkinlere kahve koyuyor. Kızımın tatlı kahvaltısını yaparken, dudaklarına ve yanaklarına şeker bulaşırken, kucağında oturan oyuncak ayının kafasına düşen mutlu yüzünü izliyorum. Annem bir dilim ekmeğe tereyağı sürmek için oturmadan önce saçını yüzünden geriye doğru taradı. Kahvemi yudumlayıp onu izliyorum. Bir ısırtık aldıktan sonra ekmeği masaya bırakıyor.

Ayağa kalkıyorum, tabağını alıyorum ve üzerine çırpılmış yumurtaları ve birkaç

parça domuz pastırmasını koyuyorum.

"Protein. Gücünüzü korumak için yemek yemeniz gerekiyor," dedim ona.

Kemoterapiden sonra iyileşiyor ve bittiğine sevindim ama bu uzun ve yavaş bir iyileşme. Birkaç ay önce bu kadar ileri gidebileceğinden emin değildik, bu yüzden bunun için her gün minnettarım.

Bana gülümsüyor. "Yerim." Kendisi de boş bir tabakla oturan Isabelle'e işaret ediyor. "Belki de misafirinizin yemek yiyecek kadar hoş karşılandığını hissetmesini sağlamanız gerekir."

Benim misafir. O benim kahrolası misafirim değil. Ve hoş karşılanmıyor.

İstemeye istemeye masanın dibine doğru ilerliyorum. Ona ulaşip eğilip tabağını aldığımda Isabelle kasılıyor. Sadece onun duyabileceği şekilde, Senin de gücüne ihtiyacın olacak, diye fısıldadım. Tabağını yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek ve meyveyle doldurup önüne koyuyorum. Bu bir dağ ama onu yer. Dün akşam

yemeğini kaçırdı ve birkaç kilo almaya dayanabilir. Doğrudum ve o yığın tabağı alırken başının tepesine

baktım. "Ye," diyorum ona.

Zeke tek kelime etmeden izliyor ve Angelique'e bıçağı ve çatalıyla yardım etmek için dönüyor. Yaşı küçük ama yetişkinleri izliyor ve taklit ediyor. Hiçbir zaman diğer çocukların yanında olmadı, yalnızca yetişkinlerin yanındaydı. Onlara nasıl görüneceğini merak ediyorum. Eğer onu tuhaf bulurlarsa. Eğer ona aktardığım uyumsuz gözleri, mavi ve gri gözleri yüzünden onunla dalga geçselerdi. Ancak buna hiçbir zaman maruz kalmayacak. Artık evde olduğumuza göre onun için hiçbir şey değişmeyecek. Tuttuğum öğretmen bu hafta göreve başlayacak ve onu izleyebileceğim, koruyabileceğim bir yerde güvende olacak.

Koltuğuma dönüp yumurta ve domuz pastırmasından oluşan kendi kahvaltımı yemeden önce başının üstünü öpüyorum.

Zeke birkaç dakika sonra bir telefon alır ve telefonu almak için odadan çıkar. Angelique yemeğini bitirdiğinde annem onu masadan alıyor ve geriye sadece Isabelle ile beni bırakıyor.

Çatal ve bıçağı masaya bıraktığında, "Masadan ayrılmadan önce tabağını bitireceksin," dedim. Pastırma dışında her şeyi yemiş.

"Bitirdim."

"Nasıl yetiştirildiğini bilmiyorum ama bu evde yiyecek israf etmeyiz."

"Ben iyi yetiştirildim ve yiyecekleri de israf etmem, ama et yiyip yemediğimi sorma zahmetine bile girmeden tabağımdan bir dağ kadarını aldığına göre belki benim için sen bitirebilirsin."

Bu beklenmedik bir şey. Omurgasının olduğunu gördüğüme sevindim.

Gülümseyerek ayağa kalkıyorum ve masanın ayak ucuna doğru ilerliyorum.

Bunu beklemiyordu ve ben ona en yakın sandalyeye oturduğumda oturduğu

yerde kıvranıyordu.

"Vejetaryen?" Başını sallıyor.

Geri kalanını yediğine şaşırdım. Kabul ediyorum, çok fazlaydı. Pastırma şeritlerini teker teker alıyorum ve o izlerken onları yiyorum. Dex yemek odasının girişine geldiğinde ellerimi peçeteye siliyorum.

Isabelle kasıldı, elleri sandalyenin ahşap kollarını sertçe kavradı. "Oda hazır," diyor Dex, ona bir bakış atmaktan kaçınmıyor.

Başımı salladım, ayağa kalktım ve Isabelle'e döndüm. "Yukarı." Sandalyesini dışarı çekiyorum ve ayağa kalkıyor. Parmak uçlarımla sırtının alt kısmına dokunarak onu merdivenlere doğru yönlendiriyorum. Bodruma inen çelik kapıyla biten koridoru geçtiğimizde kasıldığını hissettim. İyi. Daha yavaş yürüyorum, ancak koridoru geçip merdivenleri çıktığımızda rahatladığını hissediyorum.

"Sol," dedim merdivenlerin başında.

Omzunun üzerinden şüpheli bir bakış attı ama hareket etti. Benimkinin yanındaki kapıya geldiğimizde bir elimi omzuna koyarak onu durdurdum ve kapının kilidini açmak için cebimden anahtarı çıkardım. İterek açıyorum. İçeri girdi ve ben de onu takip ederek kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledim ve anahtarı tekrar cebime koymaya özen gösterdim.

Ona döndüğümde beni izliyor ama ellerimi yıkamak için banyoya gittiğimde onu orada bırakıyorum. Döndüğümde hareket etmemişti. Eşyalarıyla dolu odaya girerken alnı kırıkmış bir halde etrafına bakıyor. "Eşyalarım" diyor bana.

"Bazıları."

"Annen birinin onları getirdiğini söyledi." Keman kutusunun durduğu uzak duvara doğru yürüyüp ona dokunuyor.

"Keman çalıyor musun?" Soruyorum. Enstrüman hakkında ya da yeterlilik düzeyi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Liseden mezun olduğundan beri herhangi bir okula kaydolmadığını düşünürsek düşük sanırım. Bana bakıyor, başını sallıyor ama ayrıntıya girmiyor. Masaya doğru ilerliyor, sırt çantasının içindeki defterlere bakıyor. Defterlere daha önce bakıldığında bunların müzik notalarıyla dolu olduğu görülüyordu.

"Benim cep telefonum?" o soruyor.

"Buna ihtiyacın olmayacak. Sen bir vejeteryansın. Bilmem gereken başka bir şey var mı?" "Ne gibi?"

"İlaçlar, alerjiler vb. gibi."

"Hiç bir şey. Ne kadar kalacağım? Eğer eşyalarımı getirdiysen..." "Sen benimsin. Ben seni dışarı çıkarana kadar kalacaksın."

Sesimdeki buz yüzünden irkildi ve kendine gelmesi biraz zaman aldı. "Beni ne zaman dışarı çıkaracağını düşünüyorsun?"

"Neden? Planların mı var?"

"Ailen yeterince iyi birine benziyor," diyor, içinde bütün kıyafetleri olmasına rağmen az bulunan dolaba doğru yürürken. "Evlatlık mı aldın?"

"Eğlenceli. Uyarı kelimesi. Kardeşime dikkat et," diyorum, dün geceyi hatırlayarak, konuşma hâlâ beni rahatsız ediyor.

Bir şey söylemiyor.

"Burada olduğun süre boyunca evin içinde kalacaksın. İzin alarak dışarıya ve yalnızca mülkün duvarlarının içine girebilirsiniz."

"İzin?"

"İzin."

"Senden?" Sırıttıyorum.

"Aslında burada ne kadar kalmam gerekiyor?" "Süresiz olarak. Artık benim gözetimimdesin Isabelle. "Bakım biraz zor."

"Bu bir bakış açısı meselesi." "Neden?"

"Niçin ne?"

"Neden bunu yaptın? Beni al? Neden beni istiyorsun?"

"Yani sende özel bir şey mi var?" Amacımın yaralamak olduğunu bilerek bunu söylerken onu izliyorum. Ve öyle. Bunu yanaklarının kızarıklığında, utanarak başka yöne baktığında görüyorum.

Kendini toparlayıp omuzlarını bana doğru dikleştirmesi bir dakikasını alıyor.

"Özel olduğumu düşünmüyorum. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Bana ne yapmayı düşünüyorsun? Hayatıma devam etmeyi planlayabildiğim zaman."

Ona yaklaşarak, "Sen amaca giden bir araçsın," diyorum. Uzaklaşmak istediğini görebiliyorum ama istemiyor. Bunun yerine kollarını göğsünde birleştiriyor. Örgünün ucunu alıp paket lastiğini çıkarıyorum. Onu çözdüğümde hâlâ nemliydi, omzunun üzerinden serbest bıraktığımda yarattığı dalgaları izliyordum. "Sana pek çok şey yapmaya niyetliyim. Ve hayatınıza devam etmek için plan yapmanıza gerek kalmayacak. Onun sürecini izliyorum. Gözleri benimkileri araştırıyor ve onun yanında ara sıra hissettiğim o tuhaf duyguyu hissediyorum. "Bu artık senin hayatın, Isabelle. Kızıma karşı nazik, aileme karşı nazik ve saygılı olacaksın. Bana itaat et.

"Bu son kısım ne anlama geliyor?"

"Bu sana yapmanı söylediğim şeyi yapacağın anlamına geliyor. Eğer bu, yerleri fırçalamak için ellerinizin ve dizlerinizin üzerine çökmeniz anlamına geliyorsa, o zaman ellerinizin ve dizlerinizin üzerine çöküp yerleri fırçalayacaksınız.

"Yani ben yüceltilmiş bir hizmetçiyim."

"Övülmüyor, hayır. Ve sana en önemli görevini söylemedim."

Parmağımı karnına koyduğumda ve onu iki adım duvara doğru ittiğimde kolları iki yanına düşüyor. Omzumu ona dayayıp onu sıkıştırıyorum. "En önemlisi beni memnun edeceksin. Aslında her şeyi unutursanız, yalnızca bu iki kelimeyi hatırlayın ve tüm eylemlerinizin o düşünceye dönmesine izin verin. Beni memnun etti."

Çenesi o kadar sıkı kilitlemiş ki acaba bir dişi kırılacak mı diye merak

ediyorum.

Başımı yaklaşıtıyorum. "Saçlarının gevşek olmasını seviyorum. Beni memnun etmenin bir yolu bu olacak," diyorum. "Bana çıplak sırtından aşağı akan siyah nehri göstermek için."

"Seninle yatmayacağım," diye patladı.

"Aklımdaki şey uyku değildi." Bakışlarımın Henley'nin açık boynuna düşmesine izin verdim. Geniş ama yara izi görülebilecek kadar geniş değil. Bir düğmeyi geri almak için uzanıyorum.

Bir kolum beni durdurmak için havaya kalktı.

Ona baktım, kolumun ön kısmına doladığı için eli artık daha küçük görünüyordu. Bileğini alıyorum, elini çekiyorum, sonra boştaki elimle diğer bileğini de tutup iki kolumu da başının üzerine çekiyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan, iki bileğimi de tek elime kaydırıyorum ve ayak parmaklarının ucunda durabileceği kadar yukarıya doğru uzatıyorum.

Sanki kendini zorluyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapatıyor ve tekrar açtığında doğrudan göğsümün ortasına bakıyor. Nefes alması zorlaşıyor, boynundaki nabızı zonkluyor. Başka bir düğmeyi açtım ve parmaklarımın hareketlerini takip ederken kalın, siyah kirpiklerinin uçuşmasını izledim. Üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı düğmeyi geri alıyorum. Üst kısmı köprücük kemiğinin üzerine çekmek, iki tarafı birbirinden ayırıp göğüslerini ve güzel pembe sütyenini açığa çıkarmak yeterli.

"Ben seçtim," diyorum ve gözleri benimkilere baktığında, onların görüntüsü nefes kesici. Büyümüş gözbebeklerinin etrafında ince, ateşli bir mavi çizgi bana bakıyor, benden nefret ediyor, kendinden nefret ediyor. "Sütyen ve külot. Bunları giydiğini gördüğüme sevindim. Eğer külot giyiyorsan öyle. Varsayımlarda bulunmamalıyım."

"Tam olarak başka seçeneğim yoktu," diye tısladı, kavramama karşı mücadele ederek.

"Eh, öyle yaptın. Hiçbir şey giymemeyi seçebilirdin. Her zaman bir seçeneğe sahipsin. Hayat bir seçimdir," diyorum, parmak uçlarımla göğüslerinin arasındaki vadideki yumuşak eti, karnının gergin derisini, küçük oval göbek deliğini, göğüslerinin arasındaki boşluğu keşfetmesine izin verirken bakışlarımı gözlerinden ayırmaya isteksizce. kot pantolon düşük.

Parmaklarımı oradaki düğmenin üzerinde gezdirirken, "Dur," diye bağırdı.

"Fakat iki şeyi daha bilmek istiyorum." Düğmeyi açıyorum. "Durmak!"

"Bilmek istiyorum" diyorum, fermuarı yavaşça indiriyorum. "Bir, eşleşen külotu giyseydin," diye başlıyorum ve bakışlarımı karnına indirerek kot pantolonu hafifçe iterek, yumuşak pembe dantelin bir kısmını açığa çıkaracak kadar itiyorum. "Ve iki..." Külotunun tam bandındaki yeri gıdıklarken sözlerimin yarım kalmasına izin verdim.

Yutkunuyor, bana bakıyor ve ben de onun bakışlarını tutuyorum. Boynu ve yüzü pembeleşmiş, gözleri artık neredeyse tamamen siyahtı.

"Sanırım tahmin edebilirim ama emin olmak için... yani sana sorabilirim elbette," diye devam ettim, o kıvrılırken parmaklarımı biraz daha aşağı indirdim. "Sana sormalı mıyım?"

"Ne?" Öfkeli görünmek istiyor ama boğuluyor.

Yüzümü ona doğru eğdim, çenemle yanağını dürttüm ve ağzımı kulağına götürdüm. Sormadan önce dilimle kulağının kabuğunu gıdıklarken ürperdiğini hissediyorum. "Islak mısın Isabelle?"

"HAYIR!" birdenbire ağzından çıkıyor ve ben de aynı anda geri çekilip gözlerimi onunla kilitlerken elimi külotunun içine kaydırıyorum ve cinsiyetinin tatlı, kendini anlatan ıslaklığını içime çektiğimde keskin nefes alışını duyuyorum.

"Seni küçük yalancı," diye alay ettim, parmaklarımı kıvrımlarının arasından geçirip dudaklarının arasındaki sert çıkıntıya doğru sürükledim. Etrafında dönüyorum, nefes alışını duyuyorum, dizleri bükülürken yüzünü izliyorum. "Pis, pis küçük yalancı. Sırılsıklamsın."

Elimi külotundan çıkardım ve sanki ikimize de ne kadar ıslak olduklarını göstermek istercesine parmaklarımı aramıza getirmeden önce uyarılma hissini karnına sürdüm.

Onlara bakıyor, sonra arkasını dönüyor ama bunu inkar etmek mümkün değil.

"Eğer bu kadar yalancı olmasaydın, gelmeni sağlardım," diyorum ve uyarılma hissini dudaklarına sürmeden önce parmaklarımı yanağına yerleştirerek yüzünü bana çeviriyorum. "Ama yalanlara ve yalancılara dayanamıyorum."

"Siktir git, sen bir pisliksin!"

Başını elimden kurtarmaya çalıştı ama parmaklarımı çenesine gömdüm ve kafasının arkasını duvara yasladım. "Ağzına dikkat et küçük yalancı. Küfür eden kızlardan hoşlanmıyorum."

"Benden hoşlanmana gerek yok. Aslında bunun olma riskinin olmadığından eminim."

"Bu konuda haklısın ama sikimi bu kadar kötü bir yere koymak istemiyorum o yüzden bir kurallar listesi oluşturmaya başlayalım. Bunları emirleriniz olarak düşünebilirsiniz. Hatırlayabileceğinizi mi düşünüyorsunuz, yoksa yazmamız mı gerekiyor? Kardeşinin seni herhangi bir üniversite programına kaydettirme zahmetine girmediğini fark ettim. Umarım bilişsel bir sorun yoktur."

"Kahretsın. Sen."

Parmaklarımı içeri batırıyorum. "Sen. Şalt. Olumsuz. Küfür."

"Kahretsın. Sen. Pislik." Benim gibi yanaklarını sıktığımda sözleri biraz tuhaf çıksa da ses tonuma uyuyor. "Sana şunu söyleyeyim, bir kez daha söylersen götünü sikerim. Ne düşünüyorsun? Beni denemek ister misin? Çünkü iki şeyin garantisini verebilirim." Bir parmağımı havaya kaldırıyorum. "Bir. Zevk alamayacaksın." İkinciye tutuyorum. "İki. Yapacağım."

Dudaklarını sımsıkı kapalı tutarak burnundan nefes veriyor.

"Hadi. Beni dene Isabelle. Bunu eğlenceli bir sabaha dönüştürelim. Bana tekrar defolup gitmemi söyle. Devam et."

Hiç bir şey. Gözlerinden fırlayan hançerlerden başka bir şey yok. "Sadece bir kere? Benden korkmuyorsun değil mi?"

"Sanırım beni cezalandırmak için her türlü bahaneyi arayacaksın ve ben de işini senin için kolaylaştırmayacağım, Jericho St. James."

Cebimdeki telefonumun uğultusunu görmezden gelerek onu inceledim.

Gülümsedim, sonra yüzümü yaklaştırdım ve onu ağzından öptüm, dudaklarının tatlı miskini tattım. Sonra ağzını açıp dişlerini alt dudağımın üzerine kapattığında bakır rengi kan akıyor ve bunu yaparken gözlerimle buluşmaya cesaret ediyor.

Sırıttıyorum, onu daha derin öpüyorum ve dişleri düştüğünde dudağını dudaklarımın arasına alıp onunla dalga geçiyorum, onunla oynuyorum ama ısırmiyorum, henüz değil. Bunun yerine, kanlı dudağımı yanağına sürüklüyor, kollarını indirip uzaklaşmadan önce güzel yüzüne savaş boyası gibi kanımı sürüyorum, beklenmedik bir şekilde serbest kalan bacaklarının güçsüzleşip elleri ve dizleri üzerine düşmesini izliyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü kızarmış, bir yanağında kırmızı bir leke var, nefesi daralıyor. Topuklarının üstüne oturuyor. Onu bu haliyle seviyorum. Onu bu gece orada tutacağım, karar verdim. Dizlerinin üzerine.

Benim aletim onun boğazına indi. Geldiğimde boğuluyorum.

Telefonum tekrar çaldı ve cebimden çıkarıp mesajı okudum. Erkek kardeşim.

Beni bekliyorlar.

"Şimdi seni yatağın üzerine eğip sikmek geliyor içimden, ama beklemesi gerekecek. Ben dönene kadar ellerini pantolonundan uzak tutmaya çalış.

Sanki gücenmiş gibi ağzı açık kalıyor.

Kapıya doğru yürüdüm, kilidini açtım ama açmadan önce ona döndüm. "Aptalca bir şey yapma." Yüzündeki ifadeden bildiği her kötü sözü bana bağırdığını biliyorum ama o çok akıllı. Benim dalga geçmediğimi biliyor. Onu cezalandırmak için kışından sikeceğim ve o bunun hak etmek istediği bir ceza olmadığını bilecek kadar akıllı.

"Bunun şimdiden ne kadar işe yaradığını gördün mü?" Ona sorarım.

Ayağa kalkıyor, ulaşabildiği ilk şeyi, yani komodinin üzerindeki lambayı alıyor, öyle sert çekiyor ki fişi duvardaki prizden çıkıyor ve bana fırlatıyor. Amacı baktır ve ıskalıyor. Duvara çarpıyor ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Ama telefonum tekrar çalıyor. Aşağı inmem gerekiyor. Bu yüzden yüzüme sert bir bakış attım ve ona döndüm. Ben ona doğru bir adım attığımda o üç adım geri atıyor.

"Bu bir antikaydı," diye durakladım. "Şunu temizlet. Bu geceki zararı bana nasıl ödeyeceğine karar verebiliriz. Koridora çıkmadan önce kasıtlı olarak

ayakkabımın altındaki camı çtırdatarak kapıyı açıyorum. Ona döndüm. “Ve tekrar etmekte fayda var. Aptalca bir şey yapma.”

“Öl, Jericho St. James. Düşüp öl.”

Kapıyı kapatıyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle uzaklaşıyorum çünkü bu, hayal ettiğimden yüz kat daha eğlenceli hale geldi.

12

Isabelle

Giysilerimin düğmelerini iliklerken ona dik dik bakıyorum. Yemin ederim eli hala tenimdeymiş gibi hissediyorum. Külotumun içinde. Sert parmaklar klitorisimi ovuşturuyor.

Bu his hoşuma gitti.

Bu hoşuma gitti!

Gömleğimi kot pantolonumun içine sokup yüzümü yıkamak için banyoya giderken yüzüm aşağılanmadan kızararak, "Siktir git Jericho St. James," diyorum. Yine de yansımamı görmeden edemiyorum. Kan izi yanağıma bulaştı. Onun kanı.

Bun durdum. Doğrudan kendime bak. Onun kanı.

Kanıyor. O bir insan.

Bu da ona zarar verebileceğim anlamına geliyor.

Parmağımı kırmızı çizgiye bastırıyorum. Bunu ben yaptım. Kanını akıttım. Beni götürerek ne beklediğini bilmiyorum ama bu tek yönlü bir yol olmayacak. O beni her incittiğinde ben de onu inciteceğim. Sadece almayacağım. O bir zorba. Bir adam kaçırın. Muhtemelen daha fazla ve daha kötü şeyler.

Ama sonra kahvaltı masasında Angelique'in küçük yüzünü görüyorum. Çok sevdiği ayı kucağında, iki parmağıyla kulağını ovuşturuyor ve daha önce ailesi dışında kimseyi görmemiş gibi bana bakıyordu. Ve onu izlerken yüzünü görüyorum. O devasa, tehditkar ellerin en nazik dokunuşuyla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. Başının üstünü öptüğünde.

Bu iki farklı adam gibi.

Onun babası.

Şeytanım.

Başımı salladım, suyu lavaboda dayanabileceğim sıcaklığa ayarladım ve yüzümü ovuşturdum. Bana dokunmasından ne kadar nefret ettiğimi kendime söylüyorum. Ellerini üzerime koyduğunu. Vurmaya çalıştığı noktayı kendime hatırlatmıyorum. Kanıtladığı nokta. Ve bunu yapmadığım için bundan keyif aldığım düşüncesini de yok ediyorum.

Suyu kapattım ve yüzümü kabaca kurulamak için bir havlu aldım. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabah dokuzu biraz geçiyor.

Tuvalet çantam tezgahın üzerinde. Lavabonun altındaki çekmeceleri araştırırken diş fırçamı ve diş macunumu alıp dişlerimi fırçalıyorum. Tıraş makinemi, tamponlarımı, şampuanımı ve saç kremimi buluyorum. Evimdeki banyomdan her

şey. Pek çok şey. Makasım kayıp. Muhtemelen onu bıçaklamam riskini almak istemiyor.

Elektrikli diş fırçasını kapatıp duruluyorum, sonra ellerimi tekrar kurutup makyaj çantamı karıştırıyorum. Orada doğum kontrol haplarının bulunduğu küçük plastik paketi buldum. Carlton, ona gerek olmadığını söylememe rağmen, evine taşınır taşınmaz onlarla ilgilenmemi sağladı. Şimdi acaba ihtiyaç olacak mı diye düşünüyorum. Döngüdeki bir sonraki hapi atıyorum, bir avuç suyla yutuyorum. Onları alma konusunda her zaman gevşek davrandım, ama şimdi bunu doğru yapmaya dikkat edeceğim. Çünkü az önce yaşananların sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Jericho St. James'in beni yatağına almayı planladığına hiç şüphem yok.

Yatak odasına döndüm ve sırt çantamın küçük iç cebine hızlıca bir göz atarak iki set hapın daha orada olduğunu doğruladım. Bunları her zaman eczaneden üç aylık artışlarla alıyorum.

Cebimin fermuarını çektikten sonra pencereden dışarı bakıyorum. Evin arka tarafında olmalıyım ve görebildiğim kadarıyla geniş bahçe, kilometrelerce uzanan bir duvarla çevrelenmiş sık ormanlarla çevrelenmiş.

Evin doğusunda, ağaçların seyrekleştiği birkaç alan var, ufalanan bir taş yapı gibi görünen bir şey görüyorum.

Ya da belki bir zamanlar bir yapıydı. Buradan söylenemeyecek kadar uzak.

Duvarın diğer tarafındaki evi göremiyorum. Sadece daha fazla ağaç. Bishop ve St. James mülkleri arka arkaya duruyor ve aralarında bir duvar var. Burası bir kaleye benziyor. Neden bir kaleye ihtiyacı var?

Piskopos'un evi muhtemelen o kadar büyüktü ama bahçesi, büyük, turkuaz rengi yüzme havuzu, ona bakan geniş, kavisli veranda boyunca uzanan güzel mobilyaları ve düzenli bahçesiyle aşağıdaki burası kadar bakımlı görünmüyordu. duvarlar boyunca kilometrelerce gül olsun. Bu güzel. Peri masalı gibi.

Kapı çalınıyor ve irkiliyorum. Dönüyorum ama o olmadığını biliyorum. Kapıyı çalmadı, ben de kalbime yavaşlamasını söyledim.

"Evet?"

"Isabelle, biziz. Leontine ve Angelique. İçeri girebilir miyiz?"

Kapıya doğru yürüdüm ve parçalanmış lambanın yanından geçerek kapıyı açtım. Leontine'in eli Angelique'in başında ayakta durduğunu görüyorum. Angelique ayısını ve ondan daha ağırmış gibi görünen güzel ciltli çok büyük bir kitabı tutuyor.

"Ne oldu?" Leontine aşağıya bakarken soruyor. "Ah, bir lamba düşürdüm."

Neredeyse yok denecek kadar az olan kaşları alnında yukarı doğru kalkıyor. O gülümser. "Pekala, temizlemesi için birini göndereceğim. Neden aşağı inmiyoruz, Angelique sana kitabını gösterebilir."

Angelique büyükannesine "Benim odam Nana" diyor. Leontine sıcak bir

gölümsemeyle, "Elbette canım," diyor.

"Elektrikli süpürge ödünç alabilirsem burayı temizleyebilirim. Bunu bozan benim."

Gri gözleri beklediğimden daha parlak bir şekilde, "İyi bir sebebin varmış gibi geliyor bana" diyor. Neredeyse Jericho'nun gri olanıyla eşleşiyorlar. Gece yarısı babasından mı acaba? Ama sonra kendime umursamadığımı hatırlattım.

"Birinden bize yardım etmesini isteyeceğim. Angelique sana göstermek istiyordu..."

"Neredeyse senin ismine sahip olan prenses," dedi küçük kız, dikkatimi çekerek. Küçük kalp şeklindeki yüzüyle çok güzel. Çok tatlı. "Adı Belle. Sana göstereceğim."

Kitabın belirli bir sayfasını açmaya çalışırken çömeliyorum. Onun için çok büyük. Onu kırık camın içine düşürmeden önce, "Hadi gidip odanda bakalım," diyorum.

Leontine, Angelique'i koridora yönlendiriyor ve ben de kapıyı arkamdan kapatmadan önce camın etrafından dolaşıyorum. Odamın yanındaki çift kapıya bir göz attım, onların yatak odasına açıldığını hatırladım, sonra Angelique'i koridorda takip ettim. Leontine pisliğimi temizleyecek birini bulmak için alt katta kayboluyor. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama yapacak bir şey yok. Angelique kapıyı açmak için uzanarak, Burası benim odam, diyor. Beş yaşında olmasına rağmen küçük. "Bu yeni."

"Yeni?" Sarı yatak odasına adım attığımızda soruyorum.

"Buraya yeni taşındık" diyor ve Julia'yı bir dahaki sefere gördüğümde ona bu konuyu sormayı aklımın bir köşesine not ediyorum. Dün gece olanlardan beri St. James ailesini araştırdığına eminim. Carlton'un ona ne söylediğini merak ediyorum. Kuzenimin IVI'ya karşı garip bir takıntısı var. Tüm kurucu aileleri, yani Egemen Oğulları tanıyor. Carlton'un onu bir taneyle eşleştirmesine aldıracağını sanmıyorum.

Angelique'in odası büyük. Benimkinden daha büyük ve ortasında sarı tülle örtülmüş çift kişilik bir yatak var. Peri ışıkları tavanın kenarlarını kaplıyor ve eminim ki bir kızın isteyebileceği her oyuncak bu odadadır, kutuların çoğu henüz açılmamıştır. Ancak tüm bunlara rağmen oda derli toplu ve komodinin üzerinde üst üste dizilmiş birkaç hikaye kitabı var. Duvarın yanındaki yerde çok sevilen iki kitap yığını daha var.

Angelique yatağa doğru yürüyor, yukarı çıkıyor ve yastıkların yanına oturuyor. Ayısını yanına koyar ve kucağındaki kitabı açar. Koyu renkli bir bukleyi kulağının arkasına itiyor ve çok ayrıntılı bir pop-up kitabın bir sayfasına odaklanırken minik ayaklarının nasıl içe doğru döndüğünü ve hafifçe sallandığını görüyorum.

Yanına oturuyorum ve o da detay katmanlarıyla dolu kaleyi işaret ediyor.

Pencerelerden birinin içine bakıldığında prenses Belle, kendine özgü sarı balo

elbisesiyle görölüyor.

"Bu o" diyor. "Belle. Canavar onu kaçırıyor ve sonra ona aşık oluyor," diye basitçe açıklıyor. "Hikâyeyi biliyor musun?"

"Evet. Çok güzel bir hikaye. Ve güzel bir kitap. Sana okumamı ister misin?"

Genişçe gülümsedi ve başını sallayarak kağıdı bana verdi.

Okumaya başlamadan önce ortaya çıkan köy manzarasını takdir etmek için bir süreliğine ilk sayfayı çeviriyorum.

Angelique iç çekiyor ve başını koluma koyuyor. O kadar şaşırdım ki durup ona baktım ve bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim. Öyle olduğunu sanmıyorum. Dikkati tamamen kitaba odaklanmıştı. Ben ona hikayeyi okurken kasaba halkından birine dokunmak için uzanırken dikkatli davranıyor. Bu kelimeleri benimle fısıldayarak takip ederken bu hikayenin ona kaç kez okunduğunu merak ediyorum.

Ayrıca nasıl o korkunç adamın kızı olabileceğini de merak ediyorum. Bu nazık, tatlı kız nasıl onun evladı olabilir?

Kapı sessizce açılıyor ve Leontine bizi görünce gülümseyerek içeri giriyor.

Pencerelerden birinin perdelerini ayarladıktan sonra Angelique'in yanına oturuyor. Kitabı okumayı bitirip kapattığımda Angelique derin bir iç çekiyor ve onu benden alıyor.

"Bu benim en sevdiğim hikaye," diyor bana. "Bu mu?"

Çocukların baktığı gibi beni izliyor. Gariplik hissi yok.

"Güzelsin ve adın Belle'ye benzese de Pamuk Prenses'e daha çok benziyorsun."

Elini Jericho'nun istediği gibi bıraktığım uzun saçlarımın üzerinde gezdirdi. Ama sırf onu tekrar örmek aklıma gelmediği için.

"Teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin Angelique."

"Isabelle, Angelique'i bahçede yürüyüşe çıkarmak ister misin?" Leontine soruyor. "Randevum birkaç saat ileri alındı, bu yüzden planladığımdan daha uzun bir süre uzakta olmam gerekecek. Sakıncası yoksa?"

"Akıl? Hiç de bile. Çok isterim," dedim ayağa kalkarken ve Angelique elini benimkine kaydırды. Yaşlı kadının peşinden giderken Jericho'nun dışarı çıkmak için onun iznine ihtiyaç duyduğuna dair sözlerini hatırladım ve zihinsel olarak onu geri çevirdim.

Biz koridora çıkmadan önce Leontine küçük kıza dönüp çömeldi. "Bebek Ayıyı yatak odanıza bırakalım mı? Biraz dinlenmesine izin verir misin?"

Angelique ayısına sarılıyor ve başını sallıyor. "Yalnız kalmayı sevmiyor."

"Peki o zaman" diyor ve düzeltiyor. Onunla göz göze geliyorum ve bir miktar endişe görüyorum.

Aşağı iniyoruz, Angelique elimi ve tırabzanı tutarken küçük bacaklarıyla her adımını yavaşça atıyor. Ayısının pençesi avuçlarımızın arasında eziliyor.

Leontine'in randevusunun saçlarının yeniden uzamasıyla ve daha önce yaptığı ama hiçbir şeyden bahsetmediği yorumlarla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Üç çift Fransız kapıdan bahçeye ve havuza bakan geniş, aydınlık bir oda olan oturma odasına doğru ilerliyoruz.

"Bu ev çok güzel" demekten kendimi alamıyorum.

"Teşekkür ederim" diyor Leontine. "Nesiller boyu ailedeydi. Dört yüz yılı aşkın bir süre önce Draca St. James tarafından inşa edildi," diyor verandaya açılan Fransız kapıları açarken dönüp bana bakıyor. "Birleşik geçmişimiz bu kadar eskiye dayanıyor, ancak muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur."

Onun ses tonunda bir şey mi duyuyorum yoksa hayal mi görüyorum diye merak ediyorum. Gülümsemesi her zamanki gibi nazikti.

"Aslında bilmiyorum. Yarı Piskopos olduğumu ancak birkaç yıl önce öğrendim." Bir hım mırıldanıyor ama yorum yapmıyor ve şimdi Julia'yla konuşmak için her zamankinden daha fazla endişeleniyorum.

"Aman Tanrım, bugün çok sıcak," diyor ve ben onu okuyamadan arkasını dönüp önümüzde yürüyor. Ağustos ayının son günü ve hava çok sıcak. Eylül ayı beraberinde biraz daha serin sıcaklıkları da getirecek. Eylül düşüncesi aklıma bir bulutun çöktüğünü hissediyorum. Okul sadece birkaç hafta içinde başlıyor. Ama Carlton bana kaydımı iptal ettiğini söyledi. Bunu yaz tatilinde bir ara yapmıştı ama söyleme zahmetine

girmemişti, bu yüzden bunu ancak kitaplar ve dersler hakkında kontrol etmek için aradığımda öğrendim. Artık buna gerek olmadığını açıklamıştı. Bana bir eş bulacağını ve yakında evleneceğimi. Görünüşe göre orta çağda olduğumuz için bir kariyere ihtiyacım yok. Konuşmamızın anısını hatırlayarak başımı salladım ama Carlton'ın aklına bir fikir geldiğinde onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi.

Maskeli balonun amacı buydu. O gülünç tüylü elbisenin içindeki ben. Potansiyel alıcılara malları gösteren oydu. Jericho St. James planlarını altüst etmeden önce ne kadar yaklaştığını merak ediyorum.

Her iki durumda da bunun bana bir faydası yok. Şeytanım Carlton'dan ne kadar nefret etse de bu konuda aynı fikirde olacaklarını hissediyorum. Bu sadece hayatımı biraz daha perişan hale getiriyor ve onun istediği de bu değil mi? Ne yaptığımı bilmeme rağmen, maruz kaldığım garip cezanın bir parçası da bu değil mi?

O sırada kapıya bir adam gelir ve boğazını temizler. "Araba hazır hanımefendi." Leontine ona, "Bir dakika," dedi ve bize döndü. "Onu izlemenin sorun olmayacağından emin misin Isabelle?" "Aslında gerçekten çok isterim."

"İyi. Bir şeye ihtiyacın olursa Catherine içeride. Her tarafta korumalar var." Bu kısmı bir uyarı olarak mı yoksa kendimi güvende hissetmem için mi söylediğinden emin değilim. Yine de neden tüm bu korumaya ihtiyaçları var?

"Tamam" diyorum.

"Birkaç saat sonra döneceğim." Angelique'e dönüp çömeliyor. "Isabelle'in oraya giden yolu bulmasına yardım et ve unutma, ormana girmene izin yok, tamam mı?"

"Tamam büyükanne." Büyükannesine sarılıyor.

Leontine'in ona ne kadar sıkı sarıldığını görüyorum, neredeyse onu bir daha göreceğinden emin değilmiş gibi. Bu garip. Ama sonra düzeliyor, bana veda ediyor ve gidiyor.

Angelique ve ben önümüzdeki birkaç saati bahçeyi keşfederek, gül toplayarak ve kitap okuyarak geçiriyoruz.

İçeride birlikte öğle yemeği yiyoruz ve sonrasında kestireceğini varsayıyorum. Çocukların kaç yaşında kestirmeyi bıraktığından emin değilim ama o bırakmıyor. Bunun yerine, sıcakta tekrar dışarıdayız. "Keşfedelim mi?" Ona sorarım.

"Ağaçların altı daha serin olacak."

Ağaçların kesilmesine ihtiyatla baktı ve bana döndü. "Ormana girmeme izin verilmiyor. Babam oraya onsuz gitmemi istemiyor."

"Ah." O zamanlar Leontine'in ormanla ilgili hatırlatmasını hatırlıyorum.

"Benimle bile mi? Ben bir yetişkinim." Başını sallıyor.

"Sorun yok. Hımm..." Parıldayan turkuaz havuza bakıyorum. "Yüzmeye ne dersin? Yüzmeyi sever misin?" O da havuza bakıyor ve gülümsemesi büyüyor ama hızla sönüyor. "Yüzemem" diyor.

"Beş yaşımıdayken yüzmeyi bilip bilmediğimi hatırlamıyorum. Ama ben mükemmel bir yüzücüyüm ve istersen sana da öğretebilirim?"

"Gerçekten mi?"

Başım la onayladım. "Gerçekten mi." "Bunu çok isterim."

"Harika! Haydi gidip mayolarımızı giyelim," diyorum, eşyalarımı toplayan kişinin mayoyu da paketlediğini umuyorum.

Önce Angelique'e onunki konusunda yardım ediyorum. Açıkça sevdiği, sürprizli, fırırlı sarı bir mayosu var. Banyoda saçını taradım ve yüzünden uzak durması için kıvrıcık bir at kuyruğu yaptım. Sonra yatak odama doğru yürüyoruz ve burada camların temizlenmiş olduğunu görüyorum. Ben bir mayo bulmak için şifonyerin çekmecelerini karıştırırken Angelique beni takip ediyor ve etrafına bakıyor.

Eşyalarım dan bazıları açıldı ve bazı çekmecelerde yeni kıyafetler var. Kendi takım elbiselerimden hiçbirini bulamıyorum ama üç yeni bikini görüyorum. Heps i benim seçeceğimden biraz daha küçük ama benim bedenim deler, bu yüzden Angelique'e uyması için sarı bir tane seçip üzerimi değiştirmek için banyoya girdim. Geri döndüğümde onu masamda oturmuş not defterlerimden birini karıştırırken buldum.

"Bunlar ne?" diye soruyor, küçük parmağı bir sayfadaki notların üzerinde gezinirken. "Bunlar kelime değil." "Hayır, onlar müzik."

"Müzik?"

Gülümseyip başımı salladım. "Keman çalıyorum" diyorum ona, hâlâ kutusunda olan kemanımı işaret ederek. Onu alıp masaya koydum ve ona göstermek için fermuarını açtım. "Görmek."

"Ah."

Sandalyenin üzerine çıkıp enstrümana doğru eğiliyor. Birkaç dakika sonra eski ahşaba dokunmak için çekingen bir şekilde elini uzatıyor. Kullanılmış bir kemandı ve yıllar önce ailem onu bana aldığımda çok sevilmişti. Umurumda değil. Bayıldım. Aslında kullanılmış, eski bir kemanı yepyeni bir kemana tercih ederim. Ben sevmeden önce ne kadar sevildiğini hayal edebiliyorum.

"Çok sevimli. Çaldığını duyabilir miyim Belle? Isabelle'i kastediyorum. "Bana Belle diyebilirsin. Ben buna alışığım."

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Teşekkür ederim Belle. Kemanı hiç duymadım" diyor.

"Muhtemelen vardır ama bilmiyorsunuz. Daha sonra senin için çalacağım, tamam mı?" "Bunu isterim." Bikinime bakıp gülümsedi. "Mayonuzu seviyorum" diyor. "Benimki gibi."

"Eşleşiyoruz," diyorum ona ve bornozumu giyiyorum. O da bir tane giyiyor.

"Güneş kremi mi?" Soruyorum. Omuzlarını silkiyor ve biz de Bebek Ayı'yı kucağımızda taşıyarak aşağıya iniyoruz. Mutfakta kahvaltı servisi yapan kadın Catherine'i buldum. Bizi yüzmek için giyinmiş görünce şaşırılmış gibi görünüyor. Yaşlı kadın, "Bundan emin değilim" diyor.

Angelique "Belle yüzebiliyor" diyor. "Ve dikkatli olacağız."

Kadına, "Ona iyi bakacağım" diyorum. Lütfen endişelenmeyin. Ben mükemmel bir yüzücüyüm. Hatta lise boyunca yüzme takımındaydı ve yaz tatillerinde yerel havuzda cankurtaranlık yapıyordu."

Tereddütlü görünüyor ama bize güneş kremi uzatıyor. "Elbette." "Havuz oynucağı var mı?" Soruyorum.

Kafası karışmış görünüyor. "Oyuncaklar mı?" "Hımm, evet, şamandıralar gibi mi?"

Sanki ilk kez böyle bir şey duymuş gibi başını salladı.

"Peki, öyle mi?" Havuza geri dönerken kocaman gülümseyen Angelique'e soruyorum. Bebek Ayı'yı şezlonga yerleştirir ve bornozuyla üzerini örter.

"Onu seviyorsun, öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ben onun annesiyim. Beni göremeyince korkuyor. Gideceğimi ve geri dönmeyeceğimi sanıyor." Yüzünü benimkine çevirdiğinde, onun yaşında bir çocuğa ait olmamasına rağmen garip bir şekilde

şaşırmadığım bir üzüntü gözüme çarptı. Ama ben onun sözlerini düşünmeden tekrar konuşuyor. "Sandalyeyi havuza yaklaştırabilir miyiz sence Isabelle?"

"Bunu kesinlikle yapabileceğimizi düşünüyorum. Onu şemsiyenin altına koyarız, böylece biraz gölgesi olur. Ne düşünüyorsun?"

"Bu gerçekten iyi bir fikir."

Bebek Ayı'yı yerleştirdikten ve ikimize de güneş kremi sürdükten sonra elini tutuyorum ve yüzme havuzuna ilk adımı atıyoruz. İkinciye geldiğimizde tereddüt ediyor ve ben de ona bakıyorum.

"Elbette?" Soruyorum.

Güneşe karşı gözlerini kısıyor. "Belki de Bebek Ayı'nın yanında oturmalıyım ki korkmasın."

Ayıya el sallayarak, "O iyi," diyorum. "O korkmuyor tatlım. Ve seni bırakmayacağım o yüzden senin de bırakmana gerek yok, tamam mı? Söz veriyorum."

Köpüklü suya bakıyor. Sonunda, "Tamam," dedi ve suyu midesine kadar çıkaran sonraki basamaklarda derin bir nefes aldı.

Son iki adımda geriye doğru yürürken iki elini de tuttum ve onunla yüzleştim. Ben başımı suya sokarken o olduğu yerde kalıyor. Bu sıcak ve yapışkan günde su harika hissettiriyor. Saçımı sallayıp ona su sıçratıyorum ve kıkırdamasını sağlıyorum.

"Hadi ama bana tutun," diyorum ona. Onu kucaklayıp havuza taşıyorum. Ben bizi etrafta sallarken, kollarını boynuma doluyor, şaşırmış gibi görünüyor, dayanabileceğim alanda kalıyor, henüz derinlere inmiyor. Ne zaman ona olan hakimiyetimi gevşetmem için hazır olup olmadığını test etsem, sadece elini sıkılaştırıyor ve ayısına bakıyor.

"Hiç deniz yıldızı oynadın mı Angelique?" "Bu da ne?" o soruyor.

"Suda sırt üstü yatıp bir denizyıldızı gibi davrandığınız zamandır. Bu kolay. Sana göstermemi ister misin?" Başını sallıyor.

"Tamam aşkım. Seni havuzun kenarına yatıracağım, tamam mı? Ben olmadan içeri giremezsin, anladın mı?" Onu yere bırakırken başını salladı, minik ayakları suyun içindeydi. Kolumun ulaşabileceği bir yerde duruyorum ve sırt üstü süzülüyor, kollarımı ve bacaklarımı bir yıldız şekli oluşturacak şekilde uzatıyorum.

"Gördün mü, böyle mi?"

Beni izliyor ve ben yüzerken bir elimi onun üzerinde tutmaya dikkat ediyorum.

"Bunu görüyor musun?" diye soruyorum, bir bulutu işaret ederek. "Bence dondurma külahına benziyor. Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Yüzünü ona çeviriyor ve ben de onun daha önce havuza girip girmediğini merak ederek gözlerini kısmasını izliyorum. Beş yaşındaki bir çocuğun suya girmekten daha çok sudan nasıl korktuğunu merak ediyorum. Onun korkusundan Jericho St. James'i suçluyorum.

"Anladım!" diye haykırıyor. "Ve şuna bak. Bebek Ayı'ya benziyor!"

"Aman Tanrım, gerçekten öyle! Denizyıldızı oynamak ve bulutlardaki şekilleri

bulmak ister misin? Bana baktı ve başını salladı.

Doğrulup onu tekrar kollarıma alıyorum ve suya çekiyorum. "Belle?"

Ona gülümsedim. "Evet tatlım?" "Biraz korktum."

Ona sarılıyorum. "Tam burada olacağım. Bir an bile gitmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum, tamam mı? Benim yanımda güvendesin. Benim yanımda kendini güvende hissediyor musun?"

Başını sallıyor.

"Tamam o zaman, başlıyoruz. Sadece uzanacaksın, tamam mı? Sadece uzan ve elim başının için bir yastık gibi olacak. Tek yapmanız gereken normal şekilde nefes almak. Eğer karnını havayla doldurursan tıpkı benim gibi uçacaksın, tamam mı?"

"Gitmeme izin vermeyecek misin?" "Hayır."

Biraz zaman alıyor ve vücudundaki gerilimi hissediyorum ama sonra bunu yapmaya karar verdiğini görüyorum. Arkasına yaslanacak kadar rahatladığını hissedin. Birkaç dakika sonra kolları ve bacakları uzatılmış halde yatarken gülümsediğini görüyorum. Elimi başının altından çekiyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirerek ona katılıyorum ve iki denizyıldızı suda yüzüyoruz.

"Bu bir tek boynuzlu at" diyor ve ben de ona gülümseyerek bakıyorum. Onun hayatını, annesini, ışıktan başka bir şey bilemeyecek kadar genç gözlerde gördüğüm karanlığı merak ediyorum.

"Kesinlikle" diyorum ve su aygırını işaret etmek üzereyken üzerimize karanlık bir gölge düşüyor.

Derin uca doğru süzıldüğümüz için ayaklarım yere değmeden doğruluyorum. Ben suya girer girmez Angelique paniğe kapıldı ve beni yakalamak için kollarını salladı. Daha kafası batmadan onu yakaladım ama büyük bir su sıçraması bizi sallamaya sevk etti. Bir dakika sonra iki güçlü kol bizi sardı ve Angelique'in benden alındığı sığ

uca doğru sürüklendik.

İkimiz de su püskürtüyor ve öksürüyoruz. Gözlerimi açmadan önce ıslak ellerimle siliyorum ve Jericho St. James'in suda hâlâ takım elbisesiyle, kızını göğsüne sımsıkı tutarak bana hançerlerle baktığını görüyorum.

13

Jericho

"Ne düşünüyordun sen?"

Isabelle irkiliyor ve bir eliyle havluyu tutarak banyodan çıktığında aniden duruyor.

Angelique'in iyi olduğundan emin olduktan sonra duş aldım ve üzerime kot pantolon ve tişört giydim. O zamandan beri burada volta atıyorum. Isabelle'i içeri alıyorum, havluyu daha sıkı tutarken ona bakıyorum, uzun ıslak saçları

omuzlarına ve kollarına yapışıyor. Gazabımdan kaçmak için banyoya koşmamak için gösterdiği çabayı görüyorum.

Eve geldiğimde onları orada görmek, Angeliqe'i havuzda öyle yatarken görmek, kahretsin, neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Yüzme bilmiyor," diyorum Isabelle'e. "O beş yaşında!"

"Sadece eğleniyorduk. Oradaydım. Onu gözümün önünden ayırmadım. Onu bir kez olsun bırakmadım!"

Ona doğru yürüyorum ve doğal duruşumuz gibi görünen bir tavırla ona yetişiyorum: Sırtı bir duvara dayalı, ben de onun üzerinde yükseliyorum. Angeliqe'in masallarındaki bazı resimlere benzer bir görüntü çağrıştırıyor. Güzel ve Çirkin. Bunun benim için ne kadar tatsız olduğunun farkındayım ama umurumda değil.

Ellerimi sıkıyorum, sonra esnetiyorum ve en sonunda boynuna dolamamak için ceplerime sokuyorum. Çok kızgınım. O kadar kızgınım ki yoksa ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sana dışarı çıkma iznini kim verdi? Sana söylemiştim..."

"Ne, bu da bir emir mi? Küfür etmeyeceksin diye listeye ekleyelim mi?" Ellerim ceplerimde yumruk haline geldi ve göğsümün içinden bir hırıltı geldi. Bunu duydu ve ağzını kapattı, gidecek hiçbir yer olmamasına rağmen benden biraz daha uzağa eğildi. Ben ona kadar sayarım. "Kızımı havuza sokmanıza kim izin verdi?"

"Hiç kimse" diyor. "Ben sadece... Annen benden ona bakmamı istedi," diye başlıyor, devam ettikçe sesi daha da endişeli çıkıyor. "Hava çok sıcaktı ve binlerce muhafızınız ve aşılmaz duvarınız olmasına rağmen onun ormana girmesine izin verilmiyor!" Bu kısım bir çeşit suçlamaya benziyor. "Ve eğer yalnızsa bunu anlıyorum ama sen ona izin vermediğin için benimle gelmiyor bile!"

"Sudan korkuyor."

"Çünkü yüzmeyi bilmiyor. Bunu yapan pek çok beş yaşındaki çocuk tanımıyorum ama yüzme havuzuna atlamaktan heyecan duymaktan çok korkanları daha da az tanıyorum! Onu kendi gölgesinden korkuttun..." Sağ elim boğazına kapanıyor. Bilinçli bile değil. "Ve onunla birkaç saat geçirdikten sonra bunu biliyorsun. O benim kızım. Bana ait!"

Çok ileri gitti. O bunu biliyor. "Sadece yüzüyorduk. Oyun oynuyorum," diyor, iki eliyle kolumun çevresini sarıyor, havlusu yere düşüyor.

Ona çıplak ve savunmasız bir şekilde bakıyorum. Benim insafımda. Boynundaki tutuşumu gevşetiyorum. "Tüm zaman boyunca güvendeydi. Eğleniyordu."

Gözlerinin beyazları pembe, etrafındaki deri ıslak. Boynunu bıraktığımda havlusunu kaybettiğini fark etti ve kollarıyla kendini kapattı. "Sen tamamen giyinik bir şekilde atlayıp bizi o tsunaminin altına gönderene kadar! Neden bunu yapasın ki?"

Gözyaşlarını bir elinin tersiyle siliyor ve bence bunlar korku olarak başlasalar bile hayal kırıklığı ve öfke gözyaşları.

En azından biraz haklı ama kahretsin, buna hakkı yok. Bunları söylemeye hakkı yok. "Bizi tanımıyorsun Isabelle. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun." "Ve burada ailenizin arasına itildim. Bunu ben istemedim." Elimi saçlarıma götürüp oradan uzaklaştım.

"Ne yaptığımı sanıyordun?" diye soruyor, sesi şimdi öfkeli geliyordu. Ona döndüğümde onu yine havluya sarılırken buluyorum.

"Küçük kızına ne yapacağımı düşünüyorsun? Herhangi bir çocuğa mı?"

"Sen bir Piskopossun," diye tükürüp kapıya doğru yürüyorum. Ondan uzak durmam gerekiyor.

"Ve sen inanılmazsın!" diye bağırıyor. "Ona bir şey olmasına izin vereceğimi mi sandın? Piskopos olduğum için küçük bir kıza zarar vereceğimi mi sanıyorsun? Bundan daha berbat bir şey duymadım hiç, Jericho St. James!" Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve o geriye doğru tökezliyor. "Piskoposların neler yapabileceğini biliyorum. Bunu iki gözümle gördüm." Sesim tiz, kelimeler tuhaf geliyor ama o titriyor ve anlamlarını bile bilmiyor.

"Ona zarar vermem. Yapabileceğimi düşündüğün sorunun ne?" daha sessizce soruyor.

Elimi kolumdaki çok küçük bileziğin üzerine kapattım. Kimberly'nin. Ve o günü hatırlıyorum. Silahın sesini hatırla. Kollarıma sarıldığında yüzündeki ifade.

Vücudunun ağırlığının orada gevşediğini hatırla.

Kendimi bunu hatırlamaya zorluyorum. Ve karşımdaki Piskopos'a bakıyorum. Ve kendime onun neden burada olduğunu hatırlatıyorum. Neler yapabileceğini. Hepsinin yapabilecekleri şey.

İçimde büyüyen saldırganlığı hissediyor olmalı çünkü iki adım uzaklaşıyor, iri gözlerini bana kilitliyor. Ben

hamlemi yaptığımda o da hamlesini yapmaya hazır. Ama hiçbir hareket yapmıyorum. Ona doğru değil. Buradan uzaklaşmam lazım. Ondan uzakta. İstedikimden daha fazla zarar vermeden önce.

Tekrar kapıya dönüp anahtarımı çıkarıyorum. Kapıyı açıp koridora adım attığımda oraya doğru koşuyor. "Beklemek!"

Duruyorum, anahtar elimde, kapı sadece birkaç santim açık.

"O iyi mi?" diye sordu beni şaşırtarak. Onu içeri kilitlemem için bana yalvaracağını düşündüm. Masumiyetini savunacağını düşündüm. "En azından bana iyi olduğunu söyle."

"O seni ilgilendirmez," dedim ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı kapatıp kilitledim ve anahtarı cebime koydum.

Isabelle

Saatler sonra, kapının kilidinin nihayet döndüğünü duyduğumda hava tamamen karanlıktı. Defteri hızla kucağıma kapatıyorum, kalemi sayfaya itiyorum ve ellerimdeki siyah lekeleri siliyorum. Silgim yere düşüyor ve midem yüksek sesle guruldamaya başlıyor. Açlıktan ölüyorum. Sanırım planının bir kısmı beni aç bırakmak. Ve ne için? Kızını yüzmeye götürdüğü için mi? Bu ne kadar inanılmaz derecede saçma?

Yemeğin kokusu zaten yüksek olan hırıltıyı daha da arttırıyor. Kapı itilerek açıldı ve daha önce mutfakta yardım ettiğini gördüğüm bir kadın arabayı içeri itti. Bej renkli keten bir masa örtüsüyle kaplıydı, üstünde paslanmaz çelikten bir kubbeye örtülü bir tabak ve mantarsız bir şişe şarap vardı. su ve iki takım bardak, bir sepet ekmek. Jericho St. James'in onu takip etmesi dışında bunu görmek moralimi düzeltiyordu. Bakışları üzerime zar zor dokunuyor ama o anda bile benim yönüme bakmaya tenezzül ediyor ve beni onaylamadığını göstermeyi başarıyor. Gidip kendini becerebilir. Ben de onu onaylamıyorum.

Orada elleri ceplerinde durup kadının tepsiyi hazırlamasını izliyor. Kubbe kapağını kaldırdığında koku daha da baştan çıkarıcı oluyor. Eritilmiş peynir ve patatesle kaplanmış otlarla kavrulmuş sebzelerin görüntüsü ve kokusu karşısında oluşan guruldamayı durdurmak için kollarımı karnıma bastırıyorum.

İşi bittiğinde Jericho, "Teşekkür ederim, May," diyor ve kapıyı arkasından kilitleyip küçük anahtarını cebine atarak onu dışarı çıkarıyor. Sik kafalı.

"Endişelenmene gerek yok, biliyorsun, yanından geçip gitmeye çalışacağım," diyorum ona, düşen silgiyi almak için eğilip komodinin üzerine koyuyorum. Yemek için davet beklemiyorum. Çok açım.

"Kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için," dedi sakince. "Girilmemeleri gereken odalara giren küçük kızlar yok. Zaten bu gece değil."

Onun sözleriyle kalbim mideme düşüyor. Anlamlarına göre. Masanın önünde duruyorum.

"Otur ve ye" diyor, sandalyemi kaldırıp tepsi masasının önüne koyuyor. Şarabı alıp iki bardağa dolduruyor. Çatalımı alırken, "Reşit değilim," diye hatırlattım ona. Benden on yaş kadar büyük olduğunu tahmin ediyorum. Şarap ve bira içerim ama öncelikle sevmediğim için aşırıya kaçmıyorum. Ancak onun yanında aklımı başıma toplamam gerektiğini hissediyorum.

Diğer bardağı sahte bir kadeh kaldırıp yudumlarken, "Valinin olarak sana izin veriyorum," dedi sırtarak. Siktir git Jericho St. James.

Düşünüyorum ama söyleme. Yapmalıyım. Daha önce tehdit ettiği şeyi yapmazdı. Yapacağına inanmıyorum. Bir kızı var. Bu kadar canavar olamaz.

Ama belki de bu konuşmak aptallıktır. Ve üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.

Aynı sırtıyla, "Seni okumak çok kolay Isabelle," diyor. "Bana fırlattığın lanet sesi neredeyse duyabiliyorum." "Ben? Hayır. Kutsal emirlerinizden birini

iğnemeyi aklımın ucundan bile geçirmem, ah yüce efendim.” Bardağımı alıp biraz içiyorum. Tadı güzel, koyu, zengin bir kırmızı.

“Efendimden hoşlanıyorum. Çok fazla.” Siktir git. Siktir git. Ölü bırak. Siktir git.

"Yemek yemek."

Bir ısırık almak üzereydim ama gözlerini üzerimde hissettiğim için çatalımı bıraktım. "Zehirlenmiş mi? Bu yüzden mi yemek yemiyorsun? Bu beni hasta mı edecek?"

Yanıma geldi, üzerine bir parça patates sapladığım çatalı alıp ağzına soktu. Çatalını değiştirmeden önce çiğnemeye ve yutmaya özen gösteriyor.

"Hayır, zehir yok. Zaten ailemle birlikte yemek yiyordum.

"Ah. Yani bu benim cezamın, aşağılanmamın bir parçası. Yaramaz bir çocuk gibi odama gönderileceğim.” Bu düşüncenin beni neden üzdüğünü bilmiyorum. Zaten orada onunla olmaktansa burada yalnız olmayı tercih ederim. Ama boğazımdaki yumruyu yutkunmak çok zor. Belki ailesiyle ilgili kısımdır. Benimkinin gitmiş olduğu gerçeğı. Çünkü Carlton ve Julia aile değiller. Önemli olan şekilde değil. Duygu akışını yönetirken gözlerimi tabağımdan ayırmadım. Bardağımı alıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum daha içiyorum ve sonra bırakıyorum. Yatağı doğru ilerliyor, not defterinin bir sayfasını açıyor. "Ne yapıyordun?"

"Dans ediyorum" diyorum.

"Eğlenceli. Bu nedir?" Birkaç sayfayı çeviriyor.

"Müzik." Kalkıyorum, defteri ondan alıyorum. Defterime göz atmasından garip bir şekilde utanarak onu bir kenara koydum ve tekrar yerime oturdum.

"Ellerin kirli."

Hala kalem izleriyle kaplı olan elimin topuğuna bakıyorum. Elimde bıçakla omuz silkiyorum. Koltuğuma yaslanıp, bıçağın keskinliğini düşünerek onu ters çevirişimi izliyorum. Daha sonra bakışlarımı ona çevirdim ve başımı iki yana salladım.

"Uzaktan tehditkar görünmeye mi çalışıyorsun?" O sorar. En azından müziğı unuttu. “Çünkü eğer öyleyse, başarısız oluyorsun. Fena halde.”

Ayağı kalkıp ona doğru yürüyorum. Bardağı alıp yerine koyuyorum.

"Yorgunum. Gerçekten uzun bir gün oldu.”

Kıkırdadı. Elini benimkinin üzerine kapatıp beni bıçaktan kurtarıırken bakışlarını benden ayırmadan, "Benim için daha uzun," diyor. "Sen kendine zarar vermeden önce şunu alayım."

"Cehenneme gitmek küfür sayılır mı?" Bıçağı yere bırakırken sordum.

Düşünüyor. "Beni dene."

Yapmıyorum.

Ellerimi tutup arkama kaydırıldı ve ikisini de elinde tuttu. Tutuşu sıkı değil ama olabileceğini biliyorum. Bakışları yüzümde geziniyor, dudaklarımda geziniyor, sonra gözlerime dönmeden önce göğsümün açıkta kalan derisine iniyor.

"Gözlerini beğendim Isabelle."

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için gözlerimi kırptırıp başka tarafa baktım. "Güzeller. Güzel şeyleri severim."

Kendimi ona bakmaya zorluyorum. Gözünü dikmek.

O sırttır. "Ve çok etkileyiciler. Seni okumayı çok kolaylaştırıyorlar. Çok kolay."

O haklı. Hiçbir zaman duygularımı saklama konusunda pek iyi olamadım.

Düşüncelerim. Boştaki elini gömleğimin yakasına dokundurup görünür bir şekilde itti.

"Demek istediğim şu," dedi, yara izini ortaya çıkarmak için saçımı omzumdan geriye doğru iterken dokunuşu tüy kadar hafifti. Daha da yaklaşıyor, o kadar yakınımda duruyor ki, ağzını yara izine doğru indirirken vücut ısını hissedebiliyorum. Diliyle uzunluğunu takip ettiğinde nefesim kesildi. İşte o zaman bileklerimdeki tutuşu sıkılaştı ve boynumda gürleyen nabzın üzerine ağzını kapatmadan önce o çizgiyi yalamasını ve tenimi ıslak bırakmasını izledim. Benden sadece birkaç santim ötede tam boyunda durmak için uzaklaşıyor.

"Gözlerindeki bakıştan amının ıslak olduğunu anlayabiliyorum."

Zorlukla yutkundum, ellerimi yumruk yaptım ama o arkamda olduğundan göremiyorum.

"Yapmalı mıyım..." diye sustu, boştaki eli o günkü gibi kot pantolonumu çözmek için hareket etti. "Durmak."

Yapmadı ama yüzünü yaklaştırdı, sanki bir hayvanmış ve kokumu alabiliyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ve sonra bunu yapıyor. Daha önce olduğu gibi. Elini külotuma kaydırды. Öncekinin aksine ona doğru hareket ettiğimi, bacaklarımın kapanmadığını, bedenimin yine ona tepki verdiğini hissediyorum. Onun huzuruna. Onun yakınlığı. Onun dokunuşu.

Başparmağı klitorisime hafifçe vururken ses çıkarıyor. Sızlanıyorum ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ona durmasını söylemek istiyorum. Bunu haykırmak istiyorum. Yapayım. Tanrı. Yapmam gerek! Ama tek yaptığım parmakları benimle oynarken, içime dalıp klitorisimin sert ucu etrafında daireler çizirken, bacaklarım titriyor ve dokunuşu iyi hissettirirken orada durmak. Yaklaşıyor, ağzı benimkilere değiyor. "Adımı söyle" diyor, nefesi dudaklarıma değiyor. "Ben..."

"Söyle ve gelmeni sağlayacağım."

Başımı salladım ama ağzım açıldı ve açıldığında beni öptü. Hafif, sadece dudakların dudaklara sürülmesi, dilin hafifçe hareket ettirilmesi, derin değil. Durdu ve beni izlemek için geri çekildi.

"Lütfen... ben... Dur."

Parmaklarını içime ittiğinde nefesim kesildi ve parmaklarımın ucunda yükseldim. Sadece bir saniyeliğine duraklıyor ve ifadesi değişiyor. Nefes veriyor, kaşları birleşiyor.

"Isabelle," diye başladı, dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi, başparmağı

klitorisimi daire içine aldı. Bileklerimi bıraktı, ben de ellerimi omuzlarına koydum ve alnımı göğsüne yasladım çünkü bu çok fazla. Çok zor. Ben gelmek istiyorum. Beni kendine getirmesini istiyorum. Onun gitmesini istemem gerektiğinde.

Dokunuşundan hissetmem gereken şey tiksinti. Ama bu delilik. O benim düşmanım. O bir şeytandır, bir canavardır. Zalim bir gardiyan. Bunu biliyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve kendimi hissetmemeye çalışıyorum. Düşünmek.

"Isabelle," adımı tekrarladı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bakire misin?" diye fısıldıyor ve ses tonundaki ve

sözlerindeki alaycılığı duyuyorum.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerinin nasıl karardığını görüyorum; biri gümüş halkalarla çevrelenmiş, diğeri tamamen siyah.

Cevap vermiyorum.

Dilini şaklatıyor. "Sen?"

"Onu benden alacak mısın? Beni aşağı tut, bacaklarımı açmaya zorla ve al? Parmakları hareket etmeyi bırakıyor. "Şu anda seni zorlamıyorum, değil mi?" diye soruyor ama ses tonu artık hafif değil. Ve o haklı. Beni tutmuyor. Ona tutunuyorum.

"Bunu yapıp bunun Piskopos olduğum için olduğunu mu söyleyeceksin?"

Zorunlu olduğum için basıyorum. Elini kot pantolonumun içinden çıkardı ve gözleri karardı. Ama onlarda gördüğüm şey bir uyarılma değil. Bu başka bir şey. Kızgınlık. Öfkelenmek. Acı verici bir şekilde kollarımın üst kısmını tutuyor. Adım dudaklarında korkunç bir şeymiş gibi, "Kendi yalanlarına inanmak yerine, ailenin gerçek tarihini öğrenmelisin, Isabelle Bishop," dedi. Çürümüş bir şey gibi.

"Benim bir Piskopos olmam durumu senin için bir şekilde daha iyi hale getirecek mi? Daha kolay? İşin amacı bu mu?"

Homurdandı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" tükürüyor ve yüzünü o kadar yaklaştırıyor ki gözleri o kadar kötülükle dolu ki tüm vücudum titremeye başlıyor. Konuşmak, bana küfretmek ya da benden nefret ettiğini ilan etmek için ağzını açıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama sonra geri çekildi, başını salladı ve beni yatağa fırlattı. Kısa bir an için bu kadar olduğunu düşünüyorum. Sanırım bunu gerçekten yapacak. Vermediğimi al.

Çılgılık atmak üzereyken üzerime eğilip eliyle ağzımı kapattı ve sonunda sesi boğdu. "Hiçbir fikrin yok." Sonunda diyor ve ayrılmak için topuğunun üzerinde dönüyor.

15

Jericho

IVI'nın yerleşkesindeki Kedi Evi'nde bir köşe masasında oturuyorum. Saat

alıyor ve kafamı kaldırıp baktığımda saatin sabahın ikisi olduğunu görüyorum. Burası yine de yaşıyor. Her zaman.

Kedi Evi, Derneğe üye olmanın avantajlarından biridir. Kendi kişisel genelevimiz, ne kadar yüksek kalitede olursa olsun, en güzel fahişeler hizmetimizdedir.

Gölgeli köşemden izliyorum. Adamları görün, bazıları maskeli, bazıları değil. Bu noktada çoğu sarhoş, küçük kucak dansları yapıyor ya da sikleri açıkta emiliyor. Neden özel odalara gitmediklerini hiç anlamıyorum. Ama kadınlara herhangi bir fanteziyi tatmin etmeleri için para veriliyor. İyi ödenmiş. Yani bizim isteğimiz onların emridir ve eğer teşhircilik onların isteğiyse, durum daha da kötü olabilir. Bunlardan birini kullanmalıyım. Biraz buhar bırakın. Geçmişte yaşadım. Ama bu gece güzelliklerin hiçbirisi gözüme çarpmıyor.

Boş bardağımlı doldurmak için bir garson geri döndü.

Hayır, dedim ona ve ayağa kalktım. Masanın üzerine bir yüz dolarlık banknot koydum, avludan geçip tesisten çıktım. Dex arabayla kapının arkasında bekliyor. Sarhoş değilim ama araba kullanacak durumda değilim ve ön koltuğa onun yanına oturmama rağmen konuşacak havamda olmadığımı biliyor.

Angelique'i bugün havuzda öyle görmek beni çok üzdü. İçgüdülerim onu kurtarmak için suya dalmamı sağladı. Ama boğulmuyordu. Kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Ve Isabelle de battığında bunu yapmadı. Aslında onu oraya gönderen şey benim dalışımdı. Küçük kızımı paniğe sürükleyen şey neydi?

Angelique'i hayatı boyunca korudum. Bir avuç güvenilir personel ve güvenlik dışında kimse onun varlığından haberdar değildi. Annem bunun kendisine zarar verdiğini düşünüyor. Başka çocuklarla birlikte olmalı, bizimle birlikte evlere kapanmamalı. Sadece biz. En azından ben etraftayken bizdik. Çoğunlukla oydu ama. Bu başka bir şey. Angelique gidip geri dönmeyeceğimden korkuyor. Ve Isabelle'in söyledikleri sinirlerini bozdu.

Doğumumuzu bilinçli ya da bilinçaltı herhangi bir düzeyde hatırladığımıza inanmıyorum. Hiç yapmadım. Ama Angelique'in doğuşu, bu dünyaya şiddet dolu girişi belki de ruhunda izler bırakmıştı. Belki de ona sandığımdan daha fazla zarar verdi.

Annesi Kimberly ve ben evlenmek üzere nişanlanmıştık. Hamile kaldıktan birkaç ay sonra ona sordum. Meksika'daydık. Tatile dönüştürdüğümüz bir iş gezisine onu da yanımda götürmüştüm. Eğer onu götürmeseydim şu anda burada olurdu. Angelique'in annesi olacaktı. Bana sahip olmayabilir ama ona sahip olurdu. Kimberly'nin ona benim baba olduğumdan çok daha iyi bir anne olacağından hiç şüphem yok.

Ayrılacağımız sabah sahildeki bir kafede kahvaltı yapıyorduk. Kimberly son bir kez ayak parmaklarının arasındaki kumu hissetmek istedi. O kadar mutlu görünüyordu ki. Güzelce yuvarlaklaşmış karnı, bronz teni ve gülümsemesiyle her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyordu. Şu son aylarda onun kadar

mutlu olan birini hiç tanımadım.

Ödeme yapmak için içeri girerken onu orada öylece bıraktım ama cüzdanımı masanın üzerinde unutmuştum. Onu almak için geri döndüğümde hatamı çoktan anlamıştı ve onu bana getiriyordu.

Olay olmadan hemen önce onları gördüm. Bence yaptım. Ya da belki de bu kısmı uyduruyorum, hafızaya

kazınmış bir düşünce. Ama havadaki değişimi, karanlığın bize doğru geldiğini hissettim. Hayatımızı istila etmek. Onunkini çalmak için.

Cüzdanımı tutarak gülümsüyordu. İkimizin de ne kadar dalgın hale geldiğimizi, mutluluktan o kadar sarhoş olduğumuzu anlatıyor olabilir. Sahip olduğumuzdan emin olduğumuz mutluluk.

Belki de buna sebep olan budur. Bizim eminliğimiz. Sanki yukarıdaki tanrılar bize yukarıdan bakıp başlarını salladılar. Belki de çok mutluyduk.

Siyah takım elbise giymişlerdi. Tek hatırladığım bu. Mavi okyanusun, daha mavi gökyüzünün ve altın güneş ışığının olduğu o kumsalda göze çarpan iki adam.

Silahı gördüm. Ceketinin altından onu çıkarana gördüm. Ve ben daha düşünmeden, bedenimi onunkinin üzerine atmadan önce, her şey bitmişti. Tetiği çekti ve vücudu sarsıldı. Yüzü o gülümsemeyi, şok dışında tüm ifadeyi kaybederken nefesinin kesildiğini duydum.

İkinci bir atış daha oldu. O kurşun omzuma çarptı çünkü o kollarımdayken dizlerimin üstüne düşüyordum. Onu yakalamak istiyorum. Düşmesine izin vermemek için. Sonra gittiler ve yabancıların panik dolu çığlıkları onunla geçirdiğim son anlara geri döndü.

Biz onu ambulansa bindirdiğimizde ölmüştü ve ben de bebeğimizi kaybettiğimden emindim. Bıçağı gördüğümde sağlık görevlisine onu kestiğini gördüğümde çığlık attığımı hatırlıyorum. Başka bir sağlık görevlisi tarafından durdurulduğumu hatırlıyorum.

Ve sonra o küçük, boğucu çığlığı duydum.

Araba yavaşlayarak beni gerçekliğe döndürdü. Evin ön girişine yaklaştığımızda gözlerimi kırptırdım. "İyi olacak mısınız?" Dex bana soruyor.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "İyi. Teşekkürler." Dışarı çıkıyorum, eve giriyorum. Çok sessiz. Bir dakikalığına fuayede duruyorum ve Angelique'in doğduğu sabahki çığlığını düşünerek o sessizliği dinliyorum. Sirenlerin uğultusuna karşı nasıl da ses çıkarıyordu.

Bunun neden olduğunu düşünüyorum.

Beni tanımayan bir adam neden ceketinin içinden silah çıkardı ama hedefini ıskaladı ve bunun yerine Kimberly'yi öldürdü?

Carlton Bishop'ı düşünüyorum. Suikast gerçekleştiğinde ne yaptığını merak ediyorum. Oyun bazında bir oyun mu alıyordu? Peki beni özlediklerini ama onu

öldürdüklerini anladığında ne yaptı? Bir anneyi ve onun doğmamış çocuğunu öldürdüğünü öğrendiğinde ne yaptı? Çünkü herkesin bildiği kadarıyla çocuk bir kez daha gün ışığını göremeden ölmüştü.

Ve şimdi evimdeki Piskopos'u ve onun neden burada olduğunu düşünüyorum. Carlton Bishop bunun bu olduğunu düşünüyor. Onu cezalandırmak için onu kendime alıyorum. Belki onu küçük düşürürsün. Ama planlarım onu almanın çok ötesine geçiyor. Cezası daha yeni başladı çünkü işim bittiğinde yerde bir Piskopos daha olacak. En azından.

Merdivenlerden yukarı çıkarken aklım bu düşünceye odaklandı. Yatak odasının anahtarını çıkarmak için cebime uzanıyorum, kapının kilidini açıp kapıyı açıyorum.

Perdelerin arasındaki aralıktan ay ışığı sızıyor. Gümüşü ışığını Isabelle'in yüzüne yansıtıyor. Yaklaştım. Sırtüstü uyuyor, battaniye karnını örtüyor, bir kolu başının üstünde, diğeri karnının üzerinde. Koyu saçları beyaz yastığa bir kuzgunun kanadı gibi yayılmıştı. Yatakta onun yanında daha önce gördüğüm defterin aynısı var. Üstünde küçük bir cetvel, yıpranmış bir silgi ve bir kalem duruyor. Ona baktığımda notları ve silginin geride bıraktığı soluk kurşun kalem izlerini görüyorum. Kendi müziğini mi yazıyor? İlk şeyi bilmiyorum.

Sonra bir şeyler mırıldanarak dikkatimi tekrar yüzüne çevirdi. Sessizleşmesine bir dakika kaldı. Uyumasını izliyorum. Onun sakin, düzenli nefes almasını dinleyin. Çok huzurlu. Onu kıskanıyorum. Onun huzurundan. Hiçbir Piskoposun hak etmediği bir barış.

Sanki havadaki bu değişimi hissetmiş gibi Isabelle kıpırdanıyor ve gözlerini açıyor. Yalnız olmadığını anlaması bir saniyesini alıyor ve nefesi kesiliyor, dikleşip battaniyeyi kendine çekiyor.

"Yukarı," diyorum kenarda durarak. Odanın etrafına bakıyor, saate bakıyor. "Kalk dedim."

Battaniyeyi itip doğruluyor, yüzünü ovuşturuyor ve ayağa kalkıyor. Giydiği tişört uyluğun ortasına kadar geliyor. Yıpranmış durumda ve ön tarafında bazı bantların soluk kalıntıları var. O yalınayak. Daha iyi bir adam olsaydım giyinmesine izin verirdim.

Masanın yanında gördüğüm çifti işaret ederek, "Ayakkabılar," diyorum. Bu bana daha iyi adam alanında herhangi bir puan kazandırır mı? Şüpheliyim. Aklımdaki şey için değil.

Kafası karışmış görünüyor ama ayaklarını dairelere doğru kaydırıyor. Koşu ayakkabıları daha iyi olurdu. Daha uygun. Ama bunu ona söylemekten çekinmiyorum.

"Ses yok," dedim ve ona koridora çıkıp merdivenlerden aşağı inmesini işaret ettim. "Giyinebilir miyim?"

Bir avuç saçını tutup kafasını geriye doğru çektim. "Hiç ses yok dedim." Güçlkle yutkundu ve onu bıraktığımda iki eliyle tırabzanı tuttu ve

merdivenlerden aşağı inerken bir gözünü

benden ayırmadı. Acaba onu zorlayacağımı mı düşünüyor?

Çıkışa giden birçok yol kullanabilirim, bu yüzden bizi mahzene giden  elik kapıdan geçirecek olanı seçiyorum. Bir anda tereddüt etti ama onu  ne ittim. Biz yaklařtıķa, "Oraya inmek istemiyorum," diye başlıyor. "Hiçbir şey yapmak istemedim."

Tek kelime etmiyorum ama o kapının önünden geçip yola devam ettiğimizde nefesini verdiğini hissediyorum. Acaba onu götürdüğüm yer yerine bodrumu mu tercih ederdi? Bir sonraki köşeyi dönüp mutfağa varıyoruz.

Kapının kilidini açtım ve onun dışarı, verandaya çıkmasına izin verdim.

"Biz ne yapıyoruz?" diye sordu, ben de kolunu tutup onu verandada, havuzun yanından  imlere doğru yürütürken kafası karışmıştı. Onu ormana doğru yürütüyorum ama o tereddüt ediyor. Ama başka seçeneği yok. Bunların hiçbirinde değil. Bunu şimdiye kadar bilmesi gerekirdi.

Yolu takip ediyorum. Bulutların aralandığı anlarda ay tarafından aydınlatılıyor ve ışığını üzerimize yansıtıyor. Ağaçların kesilmesi yoğundur, ancak bu yolu onsuz da yeterince iyi biliyorum. İyi kullanılmış ve bakımı yapılmıştır. Gerçi son beş yıldır sadece ağabeyim buna bastı ve onun bunu sık sık yaptığından şüpheliyim. Duyulan tek ses böceklerin ve ayakkabılarımın altında ezilen dalların sesleriydi. Ayak sesleri zar zor duyuluyor. Ama ayak uydurmaya  alıřtıķa nefesi daha da gürültülü oluyor. Pek zorluk çekmiyor. İlerlediğimiz hızda yapabileceğini sanmıyorum. Ama kendini tutuyor, bu yüzden onu sıkı tutmam gerekiyor. Onu omzuma alıp taşısam daha kolay olurdu. Kinder'ı da. Ama yapmıyorum. Hafif bir yağmur yağmaya başlıyor ama biz ağaçların gölgesinin altında korunuyoruz. Ses yumuşaktır.  zerinde sadece eski tişörtü bulunan Isabelle ürperiyor ve boştaki kolunu kendine doluyor.

Yol genişledikçe yavaşlıyoruz.

"Neredeyiz?" diye soruyor, karanlığa bakıp kendini geri çekerek.

Acaba buradaki tütsü kokusunu alabiliyor mu? Yapabilirim. Ya da belki de hafızadır, bana orada olmayan bir şeyin kokusunu aldığımı söyleyen bir zihin oyunu.

Bir rüzgar esiyor ve ayı ortaya çıkartıyor. Yağmur yüzüne ve sa ına yapışan sisten başka bir şey değil ama o ıslanmış, gömleği üzerine yapışmış. O bale ayakkabıları giymiş ayaklarına bakıyorum. Ayakkabılara ve bacaklarına yapışan çim ve kiri görün. Titriyor ve şapele doğru bakışlarını takip ederken bunun soğuktan mı yoksa önündeki manzaradan mı kaynaklandığını merak ediyorum.  n ndeki mezarlık. Uzun taşlar mezarları işaretliyor ve hemen ötesinde, geçmiş nesillerden Aziz James'in cesetlerinin bulunduğu mermer tonozlar var. Geriye dönüp ona bakıyorum, alnındaki çizgileri görüyorum, kurtulmaya, geri çekilmeye çalıştığını hissediyorum.

"Neden buradayız?" diye sordu, bakışlarını mezarlıktan bana doğru kaydırmak zorunda kalarak. "Birkaç hayaletten mi korkuyorsun?"

Titriyor ve bodrum hakkında söylediklerini, orasının nasıl hayaletli olduğunu hatırlıyorum. Ve Zoe'yi düşünüyorum. Mezarlık bile o bodrumdan daha keyifli bir uğrak yeri olurdu.

"Neden buradayız?" diye tekrar sordu, sesinde endişe vardı.

"Neden burada olduğunuzu anlayabilmeniz için buradayız. Böylece Piskoposların ne yaptığını görebilirsiniz. Onların ve sizin yapabilecekleriniz."

"Ben..."

"Bilmek istediğin şey buydu, değil mi? Seni neden aldım? Senden neden nefret ediyorum?"

Bu kelimeyi duyunca ürperdi ve uyup uymadığından emin değilim ama bu düşünceleri uzaklaştırmak için tek yapması gereken mezar işaretlerinden birine bakmak.

Açıklıktan demir kapıya doğru geçerken Isabelle'i de yanımda çekiyorum. Direniyor ama isteyerek gelmesini hiç beklemiyordum. Bu onun suçluluğu, atalarından miras kalan bilinçaltı suçluluğu.

Kapıyı açıyorum. Tıpkı korku filmlerindeki gibi gıcırıyor ve Isabelle'in bana biraz daha yaklaşmasına şaşırdım. Acaba bunu yaptığının farkında mı?

Mezar taşlarının yanından geçiyoruz. Henüz bunlara bakmıyorum. Bunun yerine onu doğrudan kiliseye götürüyorum. Bir tepe üzerine inşa edilmiştir. Nedenini birkaç dakika içinde anlayacak. Yürürken sessiz ama nefesi kısa ve her ses onu sıçratıyor. Artık saçları yüzüne yapışıyor. Sırılsıklam olmuş. Ancak titreme muhtemelen korku ve soğğun birleşimidir.

İki taş basamak şapelin kapısına çıkıyor. Yıpranmış ve düzensizdirler. Yukarı tırmanıyoruz ve ağır ahşap kapıyı iterek açıyoruz. Tütsü kokusu her yere, her taş siniyor. Haftalık pazar ayini için kullanılan şapel yüzyıllardır burada yanıyordu. Yani altı yıl öncesine kadar. Annemin bu geleneği yeniden sürdürüp sürdürmeyeceğini merak ediyorum.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıp etrafa baktım. New Orleans'a döndüğümünden beri buraya gelmemiştim. Onu ilk kez onunla birlikte göreceğim.

Antik taş duvarları, İncil'den sahneleri tasvir eden vitraylı çarpık pencereleri gözüme kestiriyorum. Bunlar daha yeni eklenenler. Zeke onları güncellemiş olmalı çünkü ben evden ayrılmadan önce fırtınadan zarar gördüklerini hatırlıyorum. Koridorun her iki yanında üçer tane olmak üzere altı sıra, bir köşede küçük bir vaftiz yazı tipiyle alanın çoğunu kaplıyor. Sunaktaki çadır lambası kırmızı yanıyor ama bunun dışında mumlar sönmüş ve süslü

ahşap sunağın üzerine hiçbir bez serilmiyor. Zeke onu kullanmıyor. Buraya en son ne zaman geldiğini merak ediyorum. Mezarlarla ilgilenmek için en son ne zaman geldi, en azından Zoe ve

Kimberly'nin mezarlarıyla. Kardeşimi tanıyorsam muhtemelen yoktur. Ve onu suçlamıyorum.

Sunağın üzerindeki İsa kadar hareketsiz duran Isabelle'e dönüyorum. Mücadelesini bıraktı ve merakla etrafına baktı. Başını kaldırıp bana bakıyor ve onun ifadesini okuyamadığımı fark ediyorum. Işık eksikliğini suçluyorum. Onu tutuşumu gevşetiyorum ve orta koridorda yürüyoruz, sunağın hemen önünde ayaklarımızın altındaki büyük taştaki oymanın önünde duruyoruz. Şapelin bir tepe üzerine inşa edilmesinin nedeni budur.

Bakışlarını oraya çeviriyor.

“Bu, St. James ailesinin kayıtlı en eski üyesi olan ve bu araziye Piskoposlardan satın alıp üzerine evini inşa eden Draca St. James'in mezarı. Eşinin yanına şapelin içine gömülecekti. Yani ilk karısı. İkinci ya da üçüncü değil.”

Ben tarihleri okurken bana bakıyor.

Draca St. James 1682'de doğdu ve 1740'ta öldü. Karısı Mary 1690'da doğdu ve 1709'da öldü.

Isabelle'in onların isimlerini, doğum ve ölüm tarihlerini okumasını izliyorum. Titriyor. “Öldüğünde on dokuz yaşındaydı.”

“Yaşın” diyorum ona. Bu kendime izin verdiğim bir zulüm.

Onu serbest bırakıyorum. Gözleri çadırın loş ışığında benimkileri arıyor. “Arsayı Piskoposlardan satın aldık. Bunu biliyor muydun?”

Yutuyor. Başını sallıyor.

“Kardeşin sana öğretmedi mi?” diye sordum, Aziz James ailesinin İncil'i olan tanıdık ağır cildi gördüğüm sunağa doğru birkaç adım yürürken. Draca St. James'in günlüğü. Mücadelelerinin, zaferlerinin bir defteri. Parmaklarımı gümüşle kaplanmış süslü ahşabın üzerine koydum, okşadım, içeri bakmak için açtım, eski ve çürüyen bir şeyin kokusunu kokladım.

“Yarı piskopos olduğumu ancak üç yıl önce öğrendim” diyor ve ona dönüyorum.

“Bu üç yıl. Piskoposlar gibi bir aile. Merak etmedin mi? Komşularını tanımamak için bile mi?” “Evlerimizin arasında kilometrelerce mesafe var. Ve ailemin kaybıyla uğraşıyordum.

“Carlton Bishop senin ailen.”

Uzun bir süre sonra tek söylediği “O değil.” oldu. Ona doğru eğiliyorum. “Senin kanın farklı söylüyor.”

Dönüyoruz ve sisin bir kez daha yağmura dönüştüğü geceye doğru yürüyoruz. Yine de hafif ve işime engel olmayacak.

Direnış yeniden başlamış olmasına rağmen onu dışarı çıkarırken sessiz. O ve onun titremesi. “Üşüyorum” diyor.

Şapelin batı tarafındaki mezarlığın en uzak noktasına doğru yürürken ona, “Daha soğuklar” diyorum. Türbe doğu tarafındadır. Burada tek bir mezar taşı bulunmaktadır ve bu mezara bakım yapılmamaktadır. Yabani otlarla büyümüş ve etrafı kendi çürüyen demir çitlerle çevrili. Bozulmadan korunan tek şey, mezar

sakininin adı, doğum ve ölüm tarihleridir.

"Bu," diye işaret ederek başlıyorum, tıpkı çocukken tarihimizi öğrettiğim zamanlardaki gibi soğukluğun üzerime sızdığını hissederek. "Bu Nellie Bishop." 1690 – 1711. "Mary'den iki yıl daha fazla yaşadı. İnanabiliyorsan arkadaş olmaları gerekiyordu. Bir Piskopos ve bir Aziz James. Arkadaşlar."

"Gerçekten üşüdüm. Lütfen geri dönebilir miyiz?"

"HAYIR." Onu serbest bırakıyorum ve çıplak kollarını ovuşturuyor.

"Görüyorsunuz, siz Piskoposlar her zaman açgözlü bir grup oldunuz. Erkekler komşularının mallarına göz diktiler. Onların karıları. Ve IVI'nın kurucu üyeleri olarak güç sahibiydiler. Gücü kötüye kullandılar. Her ne kadar Draca St. James'i hafife almış olsalar da." "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Reginald Bishop adını biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Evde onun portresini gördüm."

"O da baban gibi sikini pantolonunun içinde tutmakta zorlanıyordu. Ama Mary onun değildi. Ancak St. James ailesiyle evlenmeden önce onun yanında çalışmıştı. Bunu hayal edin. Bir evde kraliçe olan bir hizmetçi, diğerinde kraliçe olur. Draca St. James ona ilk görüşte aşık oldu. Daha sonra sana bir portre göstereceğim.

Nedenini göreceksiniz. Onu gördükten birkaç hafta sonra onunla evlendi. Ancak Reginald, çoğu Piskopos gibi, yetkin bir adamdı. Eminim ki, ayakta kalabilmek için topraklarının yarısını yardım olarak gördüğü şeye satmanın bir faydası olmadı. Belki de bu yüzden yaptı. Kim bilir? Kesin olan, kendisinin Meryem'e hak kazandığına inanmasıdır. Artık kendi evinde çalışmadığında bile, onun üzerinde bir miktar hak sahibi olduğunu hissediyordu. IVI'nın bir üyesi olan St. James olduktan sonra bile. Ailesinin kurduğu Cemiyet'te kendisini her türlü yasanın üstünde hissediyordu. O onu aldı. Ve onu alamayınca ona tecavüz etti." Isabelle dehşete düşmüş görünüyor.

"Ve onunla işi bitince onu yalınayak ve hamile olarak geri gönderdi. Bunu yapmak için piçiyle birlikte midesi şişene kadar bekledi. Bundan hastalıklı bir gurur duyduğunu tahmin ediyorum. Başkasının karısını hamile

bırakmak. Daha aşağı gördüğü bir adam.

O konuşana kadar sustuğumun farkında değilim. "Sonra ne oldu?"

"Draca onu geri aldı. O onu seviyor. Ve bir hafta geçmeden onun o bodrumda asılı olduğunu keşfeden de oydu."

Nefesi kesiliyor, eliyle ağzını kapatıyor. "O benim hissettiğim şey mi? Hayalet?" Onu inceliyorum ama birden fazla olduğunu ona söylemiyorum. İplerle bir geçmişimiz var ailemle. Bu konuda bir takıntı.

Bunun yerine, "Dünyaya başka bir Piskopos getirme düşüncesine dayanamadı," dedim, sorusunu tamamen görmezden gelerek. Utanç duydu. Ona yaptıkları utanç vericiydi. Tecavüze uğramak utanç verici."

"Draca ne yaptı?"

"Ayin'i o başlattı." Bunu söylerken onu izliyorum. Yüzü bembeyaz oluyor ve kollarını sıkıca kendine doluyor. "Reginald'ın kızı Nellie Bishop'u aldı. Ve onunla evlendi. Hiç çocukları olmadı çok şükür. O bizim soyumuzu kirletmez." "Fakat Ayin gücün kötüye kullanılmasına karşı koruma sağlıyor. Ve evlilik böyle bir durumda gücün kötüye kullanılmasıdır" diyor ve kendi davasını savunduğu hissine kapılıyorum.

"IVI bunu destekledi. Tıpkı Ayin'i başlatmamı destekledikleri gibi. "Ama..."

"Bakın, Bishop bir hata yaptı. Kendinizi kanunların üstünde düşünmek her zaman bir hatadır. Kibirli bir adamdı. Ve Toplum içinde pek sevilmiyor. Düşman edinmişti. Tıpkı kardeşinin yaptığı gibi," diye ekledim. "Ve sıra The Rite'a geldiğinde, Mahkeme St. James'in yanında yer aldı. Her şey kadar Reginald Bishop'u da cezalandırmaktı. Ve o noktada ailemizin serveti Piskoposlarinkini çok aştı. Aslında bugüne benziyor."

Başını sallıyor. "Nellie'ye zarar mı verdi?"

Hiçbir şey söylemeden onu inceleyerek kalıyorum. Titriyor. "Geri gitmek istiyorum."

"Tarih dersin bittiğinde." Mezara dönüyorum. "Nellie evlendikten iki yıl sonra öldü. Kendini kuyuya atıp boğuldu. Ya da öyle söyleniyor. Draca tekrar evlendi ama sadece aile soyunu devam ettirmek için. Onun tek gerçek aşkı Mary'ydi. Duraklayıp Nellie'nin mezarındaki yazıyı inceleyen Isabelle'e bakıyorum.

"Onunkinin yanında bir kişilik daha yer var" diyorum ona. Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Nellie'ye arkadaşlık edecek bir Piskopos daha."

Yüzünde kalan tüm renk akıp gidiyor.

Kolunu tutuyorum ve atalarımın, amcalarımın, teyzelerimin ve kuzenlerimin isimlerini göstermek için onu Anıtkabir'e götürüyorum. Zoe'nin işaretini görüyorum. Tarihleri okumak için biraz zaman ayırıyorum. On altı. Mary St. James'ten bile daha genç. O işarete Isabelle'in gözlerini görüyorum. Muhtemelen bir hafta kadar önce burada bırakılan bir demet çürük gülün bulunduğu tek yer burası. Yorum yapmasına fırsat vermeden onu geri çeviriyorum.

"Ve neden burada olduğunuza geliyoruz. Ayini neden başlattım?"

Yutkunduğunu duyuyorum ve sanki bunu işaret etmiş gibi yağmur aniden ve muhteşem bir şekilde başlıyor. İkimizi de sıırıslam ediyor ama Kimberly'nin mezar taşına doğru aynı hızla yürüyorum. Acelem yok.

Anıtkabirde değil. Biz evli değildik. Mozolede yalnızca St. James adını taşıyanlar defnedilebilir.

Taşın önünde duruyorum ve Zoe'nin önüne serilen güllerle hemen hemen aynı yaştaki gülleri görüyorum. Ama Zeke'in orada gül toplayıp onları mezarlığa götürdüğünü düşünmek çok yalnız bir görüntü, bu yüzden onu bir kenara ittim.

"Bu Angelique'in annesi," dedim düz bir sesle. "Kimberly Anders."

Tarihleri almasını izliyorum ve bana baktığında gözlerinde tuhaf bir şey var.

Merhamet gibi bir şey. Yüzündeki o acımayı silmek istiyorum.

"Nasıl öldü?" "Öldürüldü."

Yüzünü buruşturdu ve elinin köprücük kemiğindeki yara izine doğru ilerlediğinin farkında olduğundan emin değilim. Anne babası ve erkek kardeşi öldürüldü. Ebeveynler bir araba kazası geçirdi. Kardeşim zorla içeri girmiş. Bu cinayet sayılır mı? Sanırım öyle. Soygunun amacı bu olmasa bile. Yara izlerinin o zaman oluşmuş olabileceğini fark ettim. Düşmeden değiller. Ama bir itmeden kaynaklanmış olabilirler.

Rüzgar o kadar soğuk esiyor ki düşüncelerimi bölüyor. Gözlerimi kırptıştırıp Kimberly'nin taştaki ismine baktım. Ölmek için çok genç. Yeryüzündeki kemikler olmak için çok gencim. Ve kendimi sertleştiriyorum. Çünkü annem yanılıyor. Kimberly bunu isterdi. İntikam almak isterdi.

"Carlton'u mu?" diye soruyor ve sonra başını sallıyor. "Onun böyle bir şeye yeteneği yok. Bu onun DNA'sında yok."

Kaşlarım alnımın tepesine kadar kalkıyor. "HAYIR? Kardeşinin neler yapabileceğine şaşırabilirsin sanırım. DNA'nızda ne var?"

Bana bakıyor ve itiraz etmediğinde gerçekte neye inandığını merak ediyorum.

"Ama bunun senin için hiçbir önemi yok. Fark yaratmıyor. Bu akşam başka işlerimiz var." "Ne işi?"

"Gel, Isabelle. Piskopos kanının ilk damlalarını dökmenin zamanı geldi."

16

Isabelle

Sözlerine bir soğuk esinti daha eşlik ediyor. Kanımı donduran şeyin bu mu yoksa sözleri mi olduğundan emin değilim. Bana baktığında gözlerindeki bakış tüylerimin ürpermesine neden oluyor.

Bishop kanının ilk damlalarını dökmenin zamanı geldi.

Geriye doğru bir adım atıyorum. Ayağım acıdı. Bu ayakkabılar, bu gece yapacağımız şey şöyle dursun, ormanda dolaşmak için bile yapılmamıştı.

"Bir oyun oynayacağız Isabelle Bishop."

"Hiçbir oyun oynamak istemiyorum Jericho St. James."

Bunun üzerine sırtıyor. "Kaçacaksın. Ve ben de seni kovalayacağım."

"İstemediğimi söyledim."

"Nellie'nin cesedinin bulunduğu kuyuyu bulmalısın." "Ne?" Tanrı. Kötü hissediyorum.

"Ben sana yetişmeden önce ona ulaşırsan, bu gece benden güvende olursun. Ama eğer seni yakalarsam ya da kuyuya senden önce ulaşırsam," diye devam etti bana doğru bir adım atarak. "Senin kanını akıtacağım." Bakışlarını saatine kaydırıyor, gece yarısı üstümüze yağmur yağarken aptalca bir oyun hakkında konuşurken bir mezarlığın ortasında durmuyormuşuz gibi gelişigüzel bir şekilde düğmeyi

eviriyor. Kanımın akması konusunda.

"Bu oyunu oynamak istemiyorum! Eve gitmek istiyorum." "Ev?"

Başımı sallıyorum. "Benim evim. Senden uzak!"

Omuz silkiyor. "Hatta sana beş dakikalık bir avantaj bile vereceğim," dedi ve saatinin yüzünü görebilmem için bileğini çevirdi. Zamanlayıcının geri saydığını görün.

"Bu... Ben oynamayacağım."

Omuzlarını silkiyor ve saatine bakıyormuş gibi yaparak Kimberly'nin mezarındaki ölü gülleri almak için harekete geçiyor. "Dört dakika otuz saniye." Geniş sırtına, kaslı omuzlarına bakıyorum. Yağmur, kazağının ona yapışmasına neden oluyor ve siyah saçlarını ıslatıp siyaha çeviriyor. Bir adım geri çekiliyorum, mezar işaretleri ve ürkütücü şapeliyle bu lanetli yere bakıyorum. Nellie Bishop'ın diğerlerinden paslı, çürümüş bir çit ve çimenlerle ayrılan mezarı o kadar yüksek ki neredeyse taşı göremiyorsunuz. O tamamen unutuldu. Gerçi meselenin unutmak olduğunu düşünmüyorum.

Sanırım hatırlamaktır.

Nellie kendini kuyuya atıp boğuldu mu? Yoksa içeri mi atıldı? Belki ondan önce öldürülmüştür. Doğrulup ellerini silerken ondan bir adım uzaklaştım. Önce bana, sonra saatine bakıyor. Ve kalan zamanım hakkında başka bir hatırlatmaya ihtiyacım yok. Çünkü ben istesem de istemesem de bu oyun devam ediyor.

Döndüm ve mezarlığın kapısından koşarak çıktım. Geldiğimiz yola geri dönüp yatağıma sığınmak için eve gitmek istiyorum. Ama beni kolayca takip edeceğini biliyorum. Peki eve mi gidiyorsun? Onun evi. Anahtarının onda olduğu yatak odama mı? Hayır, oraya geri dönemem. Kuyuyu bulmam lazım.

Böylece mezarlıktan sık ormanlara doğru koşuyorum, etrafımda yağmur sesi, bulut örtüsünün arasından ayın ışığı. Sadece birkaç adım önümü görebiliyorum. Çıplak bacaklarımı çizen düşmüş dallara ve dikenli çalılara takılıp düşüyorum. Ormanın derinliklerine doğru koşuyorum, tek düşüncem aramıza biraz mesafe koymak.

Mülkü pencereden incelediğim zamanları düşünüyorum. Oradan mezarlığı veya kilisenin çatısını görmemiştim. İzlediğimiz yol kavisliydi, yani sanırım köşenin arkasında değil, köşedeydiler. Ama taş bir yapı gördüm. Çember içinde daire. Benim bakış açımdan yıkık görünüyordu ama ağaçlar o kadar sık değildi ve evin doğusundaydı. Bahsettiği şeyin kuyu olup olmadığını bilmiyorum ama devam etmem gereken tek şey bu, bu yüzden adımlarımı yavaşlatıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Çok kötü bir yön duygum yok ama harika da değil. Hangi yöne gideceğimi bilmek için de evi bulmam gerekiyor.

Bir süre durup dinliyorum. Onun için dinliyorum. Ancak yağmur diğer tüm sesleri bastırıyor. Bir yanımda bunun onun bir çeşit oyunu olup olmadığını merak ediyor. Kolayca evine dönüp sıcak yatağına gidebilir ve beni bütün gece var olmayan bir kuyuyu aramak üzere burada bırakabilirdi. Ama bunu yapacağını

sanmıyorum. Sanırım o gerçekten küçük kovalamaca oyununu oynamak istiyor. Sanırım geldiğim yola dönüp baktığımda. Geriye doğru yürüyün ve ev olduğunu düşündüğüm yöne doğru ilerleyin. Eğer ona bir göz atabilirsem, ihtiyacım olan tek şey bu. Ama o benim için geldiğinde gece yarısıydı ve hava çok karanlıktı. Gri taş ancak bulutlar ayı temizlediğinde öne çıkacak. Yakınlarda bir dal kırılıyor. Nefesim kesiliyor ve çok fazla ses çıkararak hızla uzaklaşıyorum. Tek gördüğüm karanlık olduğunda rahatlamış bir şekilde arkama baktım. Nereye gittiğime bakmak için döndüğümde çok geç

kalmış oluyorum. Gerçi onu bu orman zemininde göreceğimden emin değilim. Ayağımı bir köke taktım ve öne doğru fırladım, ağır bir iniş yaparken ayakkabı ayağımdan kayıyor, yer rüzgarı üzerimden savuruyor. Çılgılık atıyorum, kendimi tutamıyorum ve doğrulup oturmam, sağ kaval kemiğimdeki zonklayan ağrıyı fark etmem biraz zaman alıyor.

O noktaya dokunuyorum, kanın ıslak sıcaklığını hissediyorum. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve üzerine ağırlık verebildiğim için minnettarım. Bu bir kesik, sadece bir kesik. Bileğimi burkmadım. Ancak bir ayakkabımı kaybettim ve kısa bir aramanın ardından yerini bulamayınca, gözlerim yerde, karanlıkta elimden geldiğince tarama yaparak hareket etmeye devam ediyorum.

Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ne kadar koşuyorum. Bir noktada mezarlığa geri döndüğümü fark ettim ve bir an dehşete düştüm ama kendimi nefes almaya zorluyorum. Sakinleşmek ve sadece nefes almak için.

Buradan evin yolunu bulabilirim. Buradan yönümü alabilirim. Ağaçların arasından geçerek o patikayı bulup yanından yürüyorum. Sonra onu görmem çok uzun sürmedi. Bir ışık. Evin üst kattaki yatak odalarından birinde ışık yanıyor. Rahatlama içimi kaplıyor, beni yeni bir enerjiyle dolduruyor. Evin nerede olduğunu biliyorum. Ve mezarlığın bulunduğu yerden sanırım o açıklığı bulabilirim. Çöken duvar.

Adımlarımı hızlandırıp koşuyorum. Artık yağmurun sise dönüştüğünün farkındayım. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum ama birdenbire işlerin benim lehime gittiğini hissettim. Ayağım gibi bacağım da ağrıyor ama o ışığı görüyorum ve onu çok iyi bulabiliyorum. Bunu biliyorum.

Kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Biraz daha güçlü. Ama sonra gecenin ani ve mutlak sessizliğinde ayağımın altında kırılan başka bir dala basıyorum. Yemin ederim ki ses ormanda kilometrelerce yankılanıyor ve konumumu belli ediyor. Sanırım onun sabit bir hızla takip ettiğini duyuyorum. Acele edilmemiş. Kendinden emin. Çünkü kazanacağını biliyor.

Sesin geldiği yere dönüyorum ve yanan ışık aniden sönüyor. Ve aynı anda ayın üzerini kalın bir bulut tabakası kaplıyor ve beni zifiri karanlığa sürüklüyor.

Bir dal daha kırılıyor ve ben de onu aramak için dönüyorum, orada olacağından eminim. Hemen arkamda. Ama o değil. Sadece daha fazla karanlık. Bitmeyen karanlık. Daha fazla ağaç. Daha fazla gece. Ve yine kafam karıştı. Yolu kaybettim. Ev. Tek bildiğim hareket etmem gerektiği ve yürüyorum, yürüyorum, koşuyorum ve koşuyorum. Yemin ederim onu arkamda duyuyorum. Artık daireler çizerek hareket ettiğimden bile emin değilim. Yorgunum, donuyorum, üşüyorum ve korkuyorum. Çok korkmuş.

Ve sonra bir şekilde ağaçların yoğunluğu azalıyor ve ay yeniden parlıyor. Bunu durdum. Çünkü görüyorum. Evdeki odamdan ufalanan taşları gördüm. Ama yıkılmıyorlar. Bir desene göre yerleştirilmişler. Başka bir daha küçük daireyi çevreleyen bir daire.

Burada zemin daha soğuk geliyor, aşağı baktığımda ikinci ayakkabımı kovalamacamız sırasında bir yerlerde kaybettiğimi görüyorum. Ama bunun bir önemi yok çünkü ben buradayım. Ben yaptım. Bu kuyu. Ve güvendeyim. Ancak güvende olduğumu düşündüğüm an antik yapının gölgesinden bir hareket geliyor. Nefesim kesiliyor çünkü Jericho St. James elleri ceplerinde, yüzünde sert bir ifadeyle ortaya çıkıyor. Ama memnuniyet değil. Ne olduğunu bilmiyorum. "Böö!"

Çığlık atıp geri çekiliyorum. Mezarlıkta söylediği sözleri duydum. Bishop kanının ilk damlalarını dökmenin zamanı geldi.

"Ben yaptım. Buldum," dedim bana doğru yaklaşırken. Tekrar koşmalıyım. Yapayım. Ama yapamıyorum, çok üşüyorum, ayaklarım ağrıyor ve kaval kemiğim zonkluyor. "Güvendeyim. Sen dedin ki..."

"Güvende değilsin Isabelle. Bir daha asla güvende olmayacaksın" diyor. Onun sözleri mi, uyarıları mı, yoksa doğru olduklarını bildiğim gerçeği mi bilmiyorum ama başımı salladım. Kulaklarımda davul sesini andıran bir ses başlıyor.

Kalbimin atışı, kanın pompalanması. İçimdeki kaosun güm güm sesi.

"Dikkatli ol" diye sesleniyor.

Kanımın akmasını istemediğim için ondan uzaklaşıyorum. Mezarlıklarına gömdükleri bir sonraki Piskopos olmak istemiyorum.

"Isabelle, dur!"

Hızını artırıyor ve ardından koşuyor. Gözlerinde başka bir şey var, adımlarında bir aciliyet. Devam ediyorum çünkü çok yakında. Koşmaya hazırım ama yerim kalmadı. Adımımı karşılayacak toprak yok ve geriye doğru düşerken çığlık atıyorum. Gördüğüm son şey Jericho St. James'in beni yakalamak için uzandığı yüzü, kollarını sallarken parmak uçlarının parmak uçlarıma sürtünmesi, uzun siyah saçların havada uçuşması ve düşme hissi. Düşüyorum. Düşüyorum. Ve sonra... hiçbir şey.

"Siktir."

Isabelle'in gözleri kapalı hareketsiz yattığı küçük sete iniyorum.

"Isabelle mi?"

Cevapsız. Yatağının yanına çömeliyorum ve göğsünün yukarı aşağı hareketini izliyorum. Ona dokunmadan önce ona baktım. Sadece bir metrelik bir düşüş ama yine de. Kollar ve bacaklar normal açıdadır. Onları hissediyorum, hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyor. Birkaç çizik ve kaval kemiğindeki, çoktan kapanıyormuş gibi görünen yarık dışında neredeyse hiç kan yok. Bunu daha önce almış olmalı.

"Isabelle mi? Beni duyabiliyor musun?" Arkasını hissetmek için başını yavaşça kaldırdım. Avucumdaki kan lekesine bakarken bir küfür mırıldanıyorum. Çok fazla kanama olmamasına rağmen. Onu kaldırdım ve bu şekilde yere indiği için rahatlardım. Sadece birkaç santim uzaktaki kaya daha fazla hasara yol açabilirdi. Bana doğru yaklaşırken elimi omurgasının üzerinde gezdiriyorum. O inlediğinde rahatlayarak nefes veriyorum. "Seni kaldıracağım" diyorum ona. Bir kolumu sırtına, diğerini dizlerinin altına koyduğumda yanıt vermiyor ve hareket etmiyor. Onu eve geri taşıırken başı göğsüme düşüyor ve kolları gevşek bir şekilde sarkıyor.

Bahsettiğim türden bir kan dökme değildi bu.

Çıktığımız kapıdan içeri giriyorum ve onu üst kata taşıyorum. Hava hâlâ karanlık, herkes hâlâ uyuyor olacak. Bunun için minnettarım. Angelique'in görmesi gereken son şey benim kanlı, pislik içinde bir Isabelle'i üst kata taşımam. Zaten ona bağlandı. Hesaplamadığım bir şey. Ve kesinlikle bu kadar çabuk gerçekleşmesi için değil. Isabelle'in kapısının yanından geçip onu odama taşıyorum, battaniyeleri geri çekiyorum ve onu yatağıma yatırıyorum. Ona baktım. Çok küçük görünüyor. Çok kırılgan. Düşündüğümünden daha kırılabilir. İç geçirerek banyoya giriyorum ve ıslanmış kazağımı çıkarıp sepetin üzerine atıyorum. Birkaç havlu ve ilk yardım çantasını alıp yatak odasına geri dönüyorum. Henüz kıpırdamadı. Havluları yere koydum ve giydiği tişörtü kafasına çekmesi için onu ayağa kaldırdım. Onu yere düşürdüm ve külotunu çıkardım.

Bir süre ona baktım, sonra işe koyuldum. Üşüyor. Cildi buz gibi. Onu kurutuyorum, kirleri elimden geldikince temizliyorum, ardından kirli havluları yere atıyorum ve dolabımdan onun için sıcak tutan bir kazak seçiyorum. Onu kafasına geçirip battaniyeyle üzerini örtüyorum. Sonra başının arkasını kucakladığımda oradaki şişliği hissediyorum. Parmaklarım kurudu. Yine rahatlardım.

Sonra bir protesto sesiyle kıpırdandı. Yumru hassastır, eminim.

"Şşşt, rahatla," diyorum ona gözlerini kırıştırarak açarken. Ağırlar ve tekrar uykuya dalacağını sanıyorum ama sonra bana bakıyor. Bir an beni tanıımıyormuş gibi oldu. Sadece bir an için. Sonra gözleri kocaman oluyor ve doğrulmaya

alışıyor ama yapamıyor. Onu izliyorum, gözlerini açık tutmak için ne kadar çaba harcadığını görüyorum.

"Sadece gözlerini kapat Isabelle," diyorum ona.

"Sen..." S r kleniyor ama onunla savaşıyor. Elini göğsüme koymayı başarıyor. Sanırım beni itmek istiyor ama kolu tekrar yatağın üzerine düşüyor.

"Ben seninle ilgileneceğim. Güvendesin," dedim düşünmeden.

"Değilim," diye mırıldanıyor ama gözleri bir daha açılmıyor. Yüzüne bakıyorum, güzel yüzüne. Yanağında bir kesik var. Bu yüzeysel. Ben de bununla ilgileneceğim ama önce kafasının arkasındakiyle.

Başını hafifçe çevirip, kesiği tahriş etmeden kurumuş kanı elimden geldiğince temizliyorum. Saına keeleşmişti ama daha kötüsü olabilir. Alabildiğim kadar temizlendikten sonra onu yatak odasına bırakıp buz almak için aşağıya iniyorum. Döndüğümde hâlâ hareket etmemişti ve nefesi düzenliydi. Buzu kafasının arkasına koydum, yüzünü buruşturdu ve geri çekilmeye çalıştı.

"şşşt," diyorum ona, yanağını avulayarak. "Uyumak."

O yapıyor ve ben de diğer yaralanmalar üzerinde çalışıyorum, kesikleri temizliyorum ve bandajlanması gerekenleri sarıyorum. Bittiğinde yorgunum. Çok yorgunum. Yatağın diğer tarafına doğru yürüyorum -hiç düşünmeden onu yanıma yatırırdım- ve içeri giriyorum. Hâlâ kıpırdamıyor bu yüzden ışığı s nd r yorum ve onun düzenli, düzenli nefes alışını dinliyorum, sıcaklığını hissediyorum bedeninin benimkinin yanında. Bunun rahat bir uyku olacağını bilerek kendimi uykuya bıraktım.

18

Isabelle

Dışarıdaki kuşların cıvıltısıyla uyanıyorum. Tanıdık bir ses. Penceremin yanındaki ağaçlardan birinde bir ispinoz yuvası var ve sabahları ilk iş onları duymak hoşuma gidiyor.

Gerçi ne odamdayım ne de yatağımdayım. Kapalı gözlerle bile ışıktan biliyorum. Kokusundan biliyorum. Nerede olduğumu hatırladığımda nefesim kesilerek ayağa fırlıyorum ve anında pişman oluyorum.

"Ah. Kahretsin!" Başımın arkasına ihtiyatlı bir şekilde dokunuyorum, parmaklarım hassas yumruya değdiğinde tıslıyorum.

"Baş ağrısı?"

Bakışlarım ona kaydı. Jericho St. James. Duvarın önünde duruyor, tüm ağırlığını duvara veriyor, bir eli cebinde, diğer elinde ise kokusunu buradan alabildiğim bir fincan kahve var. Ruhu gibi siyah bir takım elbise giyiyor, koyu renk saçları hâlâ duştan ıslak, beni izliyor. Sadece beni izliyorsun.

Ve d n geceyi hatırlıyorum.

Gecenin hangi saatinde Tanrı bilir hangi saatte yatak odama girdiğini hatırlıyorum. Atalarımın unutulmuş

mezarını göstermek için beni o şapele, mezarlığa götürüyorlar. Bana Piskoposların ve St. James'in çirkin tarihini anlat. Ve Nellie'nin öldürüldükten sonra cesedinin atıldığı kuyuyu bulmak için o aptal oyunu oynamak. Ormanın karanlığını, yağmurun soğuşunu hatırlıyorum. Ve sonra düşünüyorum.

"Seni lanet piç."

Sanki aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ve kahvesini yudumladı. "Aspirin var. Su ile. Ayrıca zehirlenmemiş." Başımın arkasında bir şişlik hissediyorum. "Bir doktora ihtiyacım var. Beyin sarsıntısı geçirebilirim."

"Beyin sarsıntısı geçirmiyorsun. Sadece bir şişlik." "Seni pislik, ölebilirdim!"

"Ölmek biraz fazla, Isabelle." Kahvesini bitirdi ve bana doğru gelmek için duvarı itti. "Bir bakayım." Yatağın kenarına oturuyor. Bunun daha önce de yaşandığına dair belirsiz ve tuhaf bir anım var, ancak en son belden yukarısı çıplaktı ve ellerim onun üzerindeydi. Sıcak derisinin altındaki kasların şiştiğini hissediyordu.

Gözlerimi kapatıyorum ve kollarında ve omuzlarında kıvrılan ejderha dövmesiyle yarı çıplak görüntüsünü uzaklaştırıyorum.

"Dokunma bana," diye çıkıştım, koluna tokat attım ve geri çekildim ama bu sarsılma bana pahalıya patladı. "Acıtıyor. Bok."

"Burada." Aspirini ve bir bardak suyu havaya kaldırıyor. Önce onlara, sonra ona bakıyorum.

"Şişe tam orada. Onlar sadece aspirin."

Şişeyi gördüğüm komodine bakıyorum. Uzanıp onları ondan alıyorum, ağzıma atıyorum ve bir yudum suyla yutuyorum.

"Hepsini iç. Bu senin için iyi."

"Dün gece neredeyse beni öldürüyordun. Artık benim için neyin iyi olduğunu önemseydiğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Seni neredeyse öldürmüyordum. İyisin."

Suyu içiyorum ama o bana söylediği için değil. Sadece çok susadım.

Bitirdiğimde bardağı alıp bir kenara koyuyor ve çenemi avuçluyor. Dokunuşu son seferki gibi sert değil. Dikkatli davranıyor. Bu suçluluk mu? Başımı çevirdi ve şu anda zonklayan noktanın yakınında parmaklarını hissettim ama oraya dokunduğunda çok nazikti.

"Şişme daha da kötüleşmedi ama senin yerinde olsam bunu kendi haline bırakırdım." "Doktor olduğunuzu bilmiyordum." Doğrulduğunda söylüyorum.

"Sadece endişeli bir vatandaş." "Siktir git."

"Dikkatli olmak. Emirleri hatırla. Kafanı çarptığını düşünerek devam etmene izin vereceğim ama ağzına dikkat et.

"Gerçekten mi? Kafamı vurduğumu düşünürsek? Çok nazıksın. Kahretsin. Sen." Dişlerini gıcırdatıyor ve öndeyken durmam gerektiğini biliyorum.

"Neden bunu yaptın? Dün gece neydi?" Soruyorum.

Ayağımın altı ağrıyor. İnciğim. Ayakkabılarımı kaybettiğimi ve düştüğümü

hatırlıyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Ve giydiğim kazağı tanımadığımı fark ediyorum. Kolunu kokladığımda kimin olduğunu anında anlıyorum.

Ona baktığımda eğlenerek beni izliyor. "Beni sen mi soydun?"

"Yaptım. Daha önce görmediğim hiçbir şey yok." Göz kırıyor. Piç kurusu.

Kıyafetlerimi bulmak için onun yanından geçiyorum. Peki, kıyafetler. Tişört ve külot çünkü onları da çıkardığından oldukça eminim.

"Tişörtüm nerede?"

"O çirkin şey mi? Sorun ne? Sakın bana Bishop'ların evinde işlerin o kadar kötü olduğunu, uygun bir ev almaya paranın yetmeyeceğini söyleme..."

"Nerede?" Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkmak için battaniyeyi ittim ama henüz çok erken. Acı ve baş dönmesi dengemi bozuyor ve Jericho St. James'in çok geniş, çok kaslı göğsüne doğru sendeliyorum. Beni yakalıyor ve ben ellerimi ondan çekip kendimi onun elinden kurtarmak istiyorum ama ikisini de yapmıyorum.

"Sakin ol Isabelle. Yatağına geri dön." Beni tekrar yatağına yatırdı ve bacaklarımdaki sıyrıkları, bazılarının bandajlı olduğunu gördüm.

"Gömleğim nerede?" Tekrar soruyorum. "Onu yıkatıyorum."

"Yıkıyor musun? Neden?" "Oyunumuz yüzünden kirliydi."

"Bu bir oyun değildi. Bana değil." Sesim titriyor, dün gecenin korkusu ve tüm bunların enerjisi, tüm bunlar bana

yetiştiriyor. Ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım. Onun önünde değil. "Gömleğimi geri istiyorum."

"Temizlendikten sonra onu geri alacaksın. Bu lanet bir tişört."

"Bu sıradan bir tişört değil." Ona bunun Christian'a ait olduğunu söylemeye başladım. O öldüğünden beri bunu takıyorum. Onu yıkamam bile aylarımı aldı. Ama yapmıyorum. Bunu bilmeyi hak etmiyor. Hakkımda herhangi bir şey bilmek için. Bandajın etrafındaki kaval kemiğimdeki morluğa dokunuyorum.

"Bunu yaptın mı? Beni bandajlar mısın?"

Tüm ciddiyetini ifade ederek ciddiyetle başını salladı.

"Neden? İstedığın bu değil miydi? Piskopos'un kanını dökmek için mi?"

"Dökülecek kan bu değildi. Benim planlarım daha samimi nitelikteydi."

İlk başta takip etmiyorum ama bir süre sonra anlıyorum. Bekaretim. Eğer kendimi bayıltmasaydım, dün gece onu alacaktı. Yüzümün ısındığını hissediyorum ve cildimin kızardığına eminim.

"Pekala, senin küçük kan dökme oyununu bozduğum için üzgün değilim, seni hasta pislik. Ciddi şekilde yaralanabilirdim."

"Sen değildin." "Ben ... idim."

"Ve artık kırılmanlığı göz önünde bulundurarak sana daha iyi bakmam gerektiğini biliyorum."

"Ben kırılman değilim. Benim ailem ve seninki hakkında korkunç hikayeler

anlatılmaya ve sonra da canımı kurtarmak için kaçmak zorunda bırakılmaya alışkın değilim.

“Hiçbir zaman hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmadın.”

"Sadece bekaretimi mi?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum ve bunu yaptığım anda, birkaç dakika önce hissettiğim o utanç sıcaklığı parlak kırmızı bir sıcaklığa dönüşüyor.

Jericho St. James beni izliyor. Konuşmuyor. İnkâr etmiyor. Kendini savunmuyor. Bakışlarını tutamadığım için ondan uzaklaştım. Bu çok fazla. O çok fazla. Dün gece mezarlıkta beni suçladığını hissettim. Benden nefret ediyordu. Ama şimdi mesele bu değil. Bu nefret değil.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi güçlendiriyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. Sanırım beni yakalamaya hazır bir şekilde izliyor.

Bir an sallanıyorum ama kendimi sabit tutuyorum. Yakında, birkaç santim uzakta. Ve geri adım atmıyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"O zaman neden almadın? Ben bayılmışken mi? Ben dövüşemezken." Bakışları yoğunlaşır, arar.

"İstediğin benim kanımdı. Neden almadın? Yapabilirdin. Ben senin yatağındaydım. Çıplak. Yeteneksiz." Onun sessizliğinden biraz omurga kazanarak omuz silkiyorum. "Seninki."

Homurdanıyor, bakışları üzerimde geziniyor ve tekrar gözlerimle buluşmadan önce başını sallıyor.

“Neden sana tecavüz etmedim?” diye soruyor ve bunu böyle söylediğinde, o kelimeyi kullandığında yüzüm bembeyaz oluyor ve bakışlarını tutamıyorum. Ama beni bu durumdan kurtarmıyor. Bu çok kolay olurdu. Bir parmağını çeneme koyup yüzümü kendisine doğru çevirdi. Bana alıştığım o soğuk sırtışını gönderdi. Nefret ettiğim kişi. Benden ne kadar nefret ettiğini gösteren şey.

"Sana tecavüz etmedim çünkü Piskopos değilim."

19

Jericho

Ağzı açık. Açıkçası bu cevabı beklemiyordu.

"Odana git ve duş al," diyorum ona. "Kahvaltıdan sonra annemle birlikte Angelique'i izleyeceksiniz." "Beklemek. Ne?"

"Dün yüzme havuzu olayından sonra çok üzgündü." "Şok edici."

"Dikkatli olmak."

“Burada bana kırbaç veriyorsun. Bir an beni kızını neredeyse boğmakla suçladın...” “Seni asla onu boğmaya çalışmakla suçlamadım.”

"Şimdi benim bebek bakıcılığı yapmamı mı istiyorsun?"

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. “Bebek bakıcılığı mı? Hayır, onunla annem ilgilenecek. Onu senin ellerine bırakmayacağım."

"Çünkü ben bir Piskoposum."

"Ve her nasılsa, senden hoşlanıyormuş gibi görünüyor ve annemin de orada olmasıyla belki sen de havuzda küçük oyununu oynayabilirsin. Adı neydi?"
"Yani tamamen giyinik bir şekilde dalıp bir gelgit dalgası yaratmadan öncesini mi kastediyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Deniz yıldızı" diyor şüpheyi beni inceleyerek.

"Biz evde olduğumuz için suda rahat olmayı öğrenmesi muhtemelen kötü bir fikir değil. Ama onun yalnız kalmasını istemiyorum..."

"Beş yaşındaki hiçbir çocuğu havuzun içinde ya da yakınında yalnız bırakmam."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Onun zaten okula gitmesi gerekmez mi? Çocuk Yuvası? O beş yaşında. Sanırım o zaman başlayacaklar." "Benim için hiçbir şey ifade etmeyen uzman görüşünüz için teşekkür ederim. Evde eğitim görecektir. Eğer zaman harcamanın üstündeysen—"

"Bunu söylememin nedeni bu değil. O tatlı bir kız. Ve çok gergin küçük bir kız. Bunun ona faydası olabilir..." "Kızımı nasıl yetiştireceğimi bana dikte etme," diyorum ona kesin bir ifadeyle.

Ses tonu ve ifadesinde ciddi ve muhtemelen biraz endişeli bir tavırla, "Kendi yaşındaki diğer çocukların yanında olmasının onun için iyi olacağını düşünüyorum" diyor.

"Düşünme." Bakışlarım ondan ayrılmıyor ve birkaç dakika sonra gözlerini kırıştırıyor. "Annen hasta" diyor. Soru olarak ifade edilmemiş.

"O idi. Sanıldığı kadar güçlü olmasa da şimdi daha iyi." "Kemoterapi?"

"Bu gerçekten seni hiç ilgilendirmez. Sen kızıma iyi bak."

"Bana onunla ilgilenmemi söylemene gerek yok. Yine de yapardım. Herhangi bir çocukla." Kapıya doğru yürüyor.

"Bunu kullan" diyorum ona diğer kapıyı açarak. Odalarımızı birbirine bağlayan şey bu. Odasına bakıyor ve kaşlarını kaldırarak bana dönüyor.

"Seni kullanmam gerektiğinde kolay erişim." Odasına doğru yürürken, "Pislik," diye mırıldandı. "Neydi o?"

Bana dönüp baktı. "Hiç bir şey." "İyi bir kız. Öğreniyorsun."

Derin bir nefes alıyor, burun delikleri genişliyor, elleri iki yanında yumruk yapıyor.

Gülüyorum. "Bu akşam tesiste bir parti var. Saat yedide gitmeye hazır olacaksın. Bir elbise göndereceğim." "Bir parti? Ne tür Parti?"

"Akşam yemeği. İçecekler."

"Bana pek karışan bir tip gibi gelmedin, ben de kesinlikle değilim. Bu, beni ele geçirmene kardeşimin burnunu sürtmek için mi?"

"O zaman bu seni rahatsız eder mi? Eğer niyetim buysa, ki değil."

"Carlton benim evinde olmamam yüzünden uykularını kaçırmıyor. Mecbur olduğu için beni yanına aldı. Bu kadar. Bana ne yapıyorsun, beni incitiyorsun, bu

onun umurunda olmayacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? O seni umursamıyor Isabelle." Ona zaten bilmediği bir şey söylemediğimi bilmeme rağmen ifadesi çok küçük bir şekilde değişiyor. Yine de bu biraz salakça bir hareket. Saatimi kontrol ediyorum. "Belki de kardeşim haklıdır."

"Ne konuda doğru?"

Ona dönüp baktım. "Gerçekten bana uygun değilsin, değil mi?"

İçini çekiyor. "Oyunlarınızda hayır, muhtemelen hayır," diyor ve sert adımlarla odasına doğru yürüyor. "Saat yedide Isabelle. Gitmeye hazır olacaksın."

Cevap verme zahmetine girmedim, sadece kapıyı arkasından yüksek sesle kapattı. Saat tam yedide, bizimkinin arasındaki bağlantı kapısından Isabelle'in odasına giriyorum. Kuaför saçına son rötuşları yaparken, makyaj masasının başında bana dönük oturuyor. Onu yere kadar uzanan derin leylak rengi kılıf elbiseyi giymiş gördüğüme sevindim. Kuaför son iğneyi de yerine ittiğinde hareket ediyor ve aynadaki yansımda Isabelle'in gözleriyle karşılaşıyorum.

Bir an öyle kalıyoruz. Sırtı bana dönük bir şekilde oturuyordu, gözleri bana kilitlenmişti; yüzlerindeki ifade önce temkinli, sonra kızgınlıkla sabitlenmişti.

Kelepçemi ayarlayıp az önce saçını ve makyajını yapan kadını kovuyorum.

Isabelle ayağa kalkıp yüzünü bana dönerken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim ve o da kollarını göğsünde kavuşturdu.

Güzel görünüyor, gün içinde makyajı istediğimden daha ağır ama bu etkinlik için yakışıyor. Gözlerinin etrafındaki koyu renkli astar, gözlerinin en parlak safir gibi daha da mavi görünmesini sağlıyor. Saçları yumuşak dalgalar halinde alnına ve yanlara doğru taranmıştı. Köprücük kemiğindeki yara izini mükemmel bir şekilde gizler.

"Ne istediysen?" o soruyor. "Beni sergilemek için mi?"

"Çok çekicisin. Eminim erkeklerin sana bakmasına alışkınsındır," dedim.

"Kollarını yanlarına koy." Çenesini dikleştiriyor, kollarını indiriyor. Elleri yumruk halinde.

Ona baktım, elbisenin ince kumaşının üzerinde göğüs uçlarının yuvarlak hatlarını görüyorum, uçlarının ona

doğru çıkıntı yaptığını görüyorum. İçimden birine vurma isteği geliyor ama yapmıyorum. Bakışlarımı aşağıya kaydurdum, sonra yaklaştım, o kilisedeki ilk gecede gibi yumuşak parfüm kokusunu içime çektim.

Parmaklarımı saçının altındaki yara izine sürterek onu inceliyorum.

"Gizliyorsun."

Ağzı sıradan, dikkatsiz bir gülümseme olduğunu umduğu bir gülümsemeye büründü ama işe yaramadı. "Az önce öyle çıktı."

"Hayır, bu kadar olduğunu sanmıyorum" dedim ve onu bıraktım.

Etrafında yavaşça bir daire çiziyorum ama arkasına geçtiğimde gözlerini benimkilere kilitleyerek kendi etrafında dönüyor. Beni arkasında istemiyor. Anladım.

"Çok hoş görünüyorsun," diyorum ona, yüzümü ona yaklaştırıp ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Tek bir sorun var."

Sertleşiyor. Ona dokunmuyorum ama o kadar yakınız ki konuştuğumda ensesindeki tüyler diken diken oluyor. Parmak uçlarımı kalçasına koydum ve elbiseyi toplamaya başladım.

Kıç yanağını avuçlamadan önce çıplak bacağının derisini fırçaladığımda nefesi kesiliyor. Ben nazik değilim. "Ne giymen gerektiğini sana gönderdim. Sen de ekledin."

"Külot. Külot ekledim.

"Ama bu sana bağlı değildi. Onları kaydır ve bana ver," diyorum, parmaklarımı yanağının altındaki kıvrım boyunca gezdirip ortasına doğru ilerliyorum.

Derin bir nefes alıp elini kolumun üzerine kapattı ve ardından başını çevirerek göz ucuyla bana baktı. "Elbisenin içi transparan da olabilir."

"Çıkar onları Isabelle." "Ya da ne, Jericho?" "Yap."

"HAYIR."

"Beni test mi ediyorsun?" "Bunu hayal bile etmezdim."

"Çünkü seni uyarmalıyım ki eğer elimi zorlarsan sana itaatin ne kadar önemli olduğunu hatırlatacak bir şey bırakmaktan başka seçeneğim kalmaz."

Kolumu aramızda tutarak bana döndü. Elbiseyi bıraktım ve kaval kemiğine kadar indi. Geri çekilmesini bekliyorum, geri çekilmeyince onun alanına daha da eğiliyorum ve kolumu saran eline bakıyorum.

Bakışlarımı takip ediyor ve sanki hâlâ bana tutunduğunu yeni fark etmiş gibi kolumu indiriyor. Sırıttıyorum. "Beni sınaama Isabelle."

Gözleri benimkileri araştırıyor ve bir an onun bocaladığını görüyorum ama kendini toparlıyor. Daha uzun ayağa kalkar.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Başımı yan tarafa doğru eğiyorum. "Meydan okuma. Beğendim. Bunun nedeni daha önce yaptığım yorum mu? Benimle eşleşemediğini mi?"

"HAYIR. Ne düşündüğün umurumda değil." Bu bir yalan. Bunu çenesinin kasılmasında ve duruşunun değişmesinde görüyorum.

"Bütün gün söylediğim bir şey yüzünden mi düşündün?"

Gözlerimi arıyor. "Dediğim gibi benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil." "Hayır tabii değil."

Tekrar elbisenin kumaşına yaslanan göğüs uçlarına bakıyorum. Elimin tersini bir tanesine götürdüm, hafifçe fırçaladım ve anında geri çekildi. Boynundan yukarıya doğru bir kırmızılık süzülüyor, boynundaki nabız atarken gözlerinin mavisi koyulaşıyor.

Adrenalin, korku ve isyan kokusu alıyorum. Ve hepsinin altında uyarılma var.

Nefes alıyorum. "Şimdi külotunu çıkar ve bana ver."

"Yapmazsam ne yapacaksın? Beni o bodrum odasına geri mi koyacaksın? Peki partiyi kaçıracağım? Aşağıdaki hayaleti tercih edebilirim..."

"Hayır." Ona doğru yürüdüm ve o da yatağının direklerinden birine geri çekilerek kendini tuzağa düşürdü. Elleri göğsüme doğru gidiyor ve biraz iterek test ediyor. Ben geri adım atmıyorum. Ama ellerini çekmiyor. "Ben farklı bir hatırlatmadan bahsediyorum. Partiye gidiyorsun. Seçimini yap."

Boğazını temizliyor, başını kaldırıp bana bakıyor. "Senin tuhaf oyununun suç ortağı olmayacağım." "Komik, çünkü ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne düşündüğün umurumda değil."

"Sanırım benim tuhaf oyunum seni tahrik ediyor. Bir tat," dedim ve kıçına şaplak atmak için elimi arkasına uzattım.

Nefesi kesildi, bedeni benimkine doğru çekildi. Açıkçası bunu beklemiyor. Elleri poposunu kapatmak için

hareket ediyor.

"Ne yapıyorsun?"

Onu direğe sabitlemek için göğsümü kullanıyorum ve ona bakmak için başımı eğiyorum. Bakışları benimkilerle buluştuğunda titriyor. Utandı.

"Dediğim gibi bu bir tattı. Söylediklerimi yapmadan önce gerçek hatırlatmayı ister misiniz çünkü her iki durumda da itaat edeceksiniz. Top sizin sahanızda." Boynu ve yanakları parlak kırmızı ve dudaklarını birbirine bastırıyor. Cevabını beklerken kaşlarımı kaldırdım.

"Sana itaat etmektense beni o bodruma indirmeni tercih ederim."

"Bunu söylediğine sevindim," dedim ve uzanıp bileklerini bir elimle tuttum.

Yatağa oturup onu kucağıma alıyorum. Mücadele ediyor ama onu bastırmak için neredeyse hiç çaba sarf etmiyor.

Ona böyle bakıyorum, kucağımın üzerinden, iki bileğim de bir elimde, dönüp dönerken. Bana bakmak için boynunu uzattı ve ben de bakışlarımı kıçından yüzüne doğru kaydırdım. "Hazır?" Gülümsedim ve boştaki kolumu kıçına şaplak atmak için kaldırdım.

"Beklemek!" Elim aşağı indiğinde sesleniyor. Çok sert bir vuruş değil. Bence her şeyden çok utanıyor ama yine de havlıyor. Ona bir dakika veriyorum, sonra tekrar yapıyorum.

"Durmak!"

Ona kayıtsız bir tavırla, "Bütün gece gidebilirim," diyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Bir daha mı yoksa..." Sözlerimin sürüklenmesine izin verdim. "Gitmeme izin ver."

"Onu yapacak mısın?"

"Bırak gideyim, gideceğim" diyor, kurtulmak için kıvranıyor.

Onu bırakmadan önce kışına bir kez daha vurarak, "Emin olmak için söylüyorum," diyorum. Sendeleyerek ayağa kalkıyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve onun iki adım uzaklaşıp elbisesinin altına uzanmasını izliyorum. Gözleri bana kilitlenmişti, saçları biraz dağılmıştı, gözlerinde nefret vardı. Külotunu çekiştiriyor. Topuğuna takılıyorlar ve o da kendini gösterişin kenarında yakalayarak atlıyor. Kendi kendine mırıldanıp sonunda onlardan dışarı adım attığında gülmemeye çalışıyorum. Daha sonra onları bana fırlatıyor ve yüzüme çarpıyorlar.

"Mutlu?" o soruyor. "Sapık."

Minik siyah şeridi alıp ayağa kalkıyorum.

"Memnun oldum, sorduğun için teşekkür ederim." Ona doğru ilerledim ve gözleri irileşirken geri çekilmesini izledim. Dağınık bir avuç saç elime alıp dağıtıp karıştırmadığımı umursamıyorum. "Bir daha bana bir şey atarsan seninle kucağında bir kez daha konuşuruz, anlaşıldı mı?"

Dişlerini gıcırdatıyor.

"Ben miyim?" Çekerek soruyorum. "Evet," diye tısladı dişlerinin arasından.

"Aferin kızım," diyorum, onu bırakıp geri çekiliyorum. Külotunu burnuma getirirken onu izliyorum ve dehşet içinde nefes alıyorum. "Haklıyım değil mi? Küçük başbaşalığımız seni kızdırdı ve rahatsız etti."

"Sen bir pisliksin, Jericho St. James."

"Ben öyleyim," dedim kıkırdarak onları cebime tıkıp kolunu tutmadan önce.

"Yapalım mı? Geç kalıyoruz."

20

Jericho

Kolumda Isabelle varken Kırmızı Oda'ya girdiğimde herkesin bakışları bana dönüyor. Çarpıcı bir çift olduğumuzu söylemeliyim. Genç, güzel, kırılgan Isabelle benim gibi bir şeytanın kolunda. Cemiyet'in gözünde iki melez; babam bizi satın alarak Egemen Oğullar saflarına katılmış ve annesi de büyük ihtimalle bir Piskoposun tecavüzüne uğramıştı.

Carlton, Sosyete mahsulünün kremasıyla sahaya çıktığı bir köşeden hançerlerle bakıyor. Gülümseyerek Isabelle'i kendime doğru çekiyorum.

"Gülümse tatlım, yoksa birisi kolumda olmaktan mutsuz olduğun hissine kapılabilir."

"Mutsuzum" diyor ama sonra odanın karşı tarafından birisi el sallıyor ve Isabelle'in selamlamak için elini kaldırmasındaki heyecanını hissediyorum.

Ona baktım ama yüz hatlarını hemen fark etti ve ben de kalabalığın arasından bize doğru gelen kadına doğru bakışlarını takip ettim. Julia Bishop. Kuzeni ve dört yaşındaki Matthew Bishop'un bekar annesi. Bishop'un evinde yaşıyor.

Carlton başka bir başıboş akrabayı yanına aldı.

Parfümü ondan önce geliyor, iğrenç kokusu midemi bulandırıyor. Isabelle'den birkaç yaş büyük. Yanlış hatırlamıyorsam yirmi dört. Çekici, bunu inkar etmek

mmkn değil ama onda hesaplı bir Şeyler var. Kendini bana tanıtmaq için elini uzatma Şekli bile alıŐılmıŐ bir Şey.

"MERHABA. Ben Julia, Isabelle'in kuzeniyim. Sen Jericho St. James olmalısın."

nce uzattığı eline, sonra yüzüne bakıyorum. Gülümsemesi geniş ve ıŐıltılı. Ve prova yaptım. Ben de bu oyunu

oynayabilirim, o yüzden gülümsüyorum, elini tutuyorum.

"Bylendim" diyorum. Değilim. Ama evremde Isabelle'in bana meraklı bir bakış attığını gördüğümde Şaşırıyorum.

"Kuzenime ulaŐmaya çalıŐıyordum ama telefonunun komodinin üzerinde Őarjsız olduğunu fark ettim ve telefon numaran bende olmadığından, ona izin verdiğini gördüğüme sevindim. bu gece inden dışarı."

Bu bir Şey. Cevap veremedenden Zeke'i görüyorum. Yanında buluşmaya geldiğim adamın sağ kolu Marco var. Isabelle'e olan tutuşumu gevşetiyorum.

"Eh, eminim öğrenecek çok Şeyin vardır," dedim ve Isabelle'in kulağına fısıldamak için ona doğru eğildim. "Ortadan kaybolma, yoksa daha önce aldığın ders tekrarlanacak."

Geri ekildiğimde yüzünü bana çeviriyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve ayak parmaklarının ucunda yükseliyor. "Klotumu koklarken çok fazla mastürbasyon yapma."

Bir kolumu sırtının alt kısmına doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Sarsıntıyı sonra yapmana izin vereceğim," diyorum ve hafifçe kulağının kabuğunu ısırıyorum. "Rüyalarında," diye fısıldıyor ve tatlı bir Şekilde gülümsüyor.

Ben de gülümsedim çünkü bu çok eğlenceli.

Ama Isabelle'in omzunun ötesinde Carlton Bishop'un çirkin yüzünü görüyorum ve onu serbest bırakıyorum. Bu gece halletmem gereken işler var. Isabelle ve kuzeninin yanından uzaklaşıp, gölgelerde Isabelle'e göz kulak olması için kurnazca duran Dex'e işaret verdim ve ardından Marco ile Zeke'in beklediği avluya ıktım.

Zeke saatine bakmayı ihmal etmiyor. "Kendini çıkaracağından emin değildim."

"Siktir git," diyorum ona ve Marco'ya dönüyorum. "Umarım kardeşim dışında kimseyi bekletmemiŐimdir." Marco, "Buraya yeni geldiler" diyor.

Zeke ve ben onu avludan geçerek küçük özel odalardan birine kadar takip ediyoruz. İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıyor ve iki adam bizi karşılamak için ayağa kalkıyor.

Yargıç olarak da bilinen Lawson Montgomery, "Jericho" diyor. Elini uzatıyor.

"Yargıç." Elini tutuyorum, sıkıyorum. "Uzun zaman oldu." Yargıç ve benim yollarımız yıllar önce Harvard'da keŐiŐti.

"Bunu zeceğiz. Seni yeniden görmek güzel. Ezekiel," diyor ve ikisi el sıkışıyor.

Sadece ismini tanıdığım diğer adama dönüyorum ve kardeşimin onunla el sıkışmasını izliyorum, ikisi birbirlerine hoşça davranıyorlar. Kardeşim son beş yıldır ortalıkta görünmeye devam ediyor ama arkadaşlıklarının ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum.

"Santiago, bu kardeşim Jericho. Jericho, Santiago De La Rosa. Sana bahsettiğim adam."

"Santiago," onu içeri alırken elini sıktım; yarım kafatası suratındaki dövme, Zeke'in beni uyarmasına rağmen etkileyiciydi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı" diyor Santiago. Deri Chesterfields'in üzerine oturuyoruz ve sehpanın üzerindeki klasörü görüyorum. Santiago ve Yargıç'a, "Kardeşimin sizi çirkin ayrıntılar konusunda bilgilendirdiğinden eminim," dedim.

Santiago, "Aile geçmişiniz ilginç" diyor.

"Seninki kadar ilginç." Santiago'yu inceliyorum. O bir Egemen Evlattır ve dikkate alınması gereken bir güçtür. Kardeşinin ve babasının ölümüne neden olan ve kendisini yaralayan patlamanın ardından yıllar boyunca intikam planları yaparak yalnız bir hayat yaşadı. Bu intikam, pek çok Egemen Oğul'un öldürülmesini planladığına inandığı adamın kızı olan Ivy Moreno'dan geldi. Ancak işler planladığı gibi gitmedi. Yakın zamanda ikinci çocuğunu doğurdu. Ona bakınca onu merak ediyorum. Çünkü bu adamın kafasını çevirebilmesi için başka bir şey olması gerekirdi.

"Birçok ortak noktamız var" diyor.

Isabelle'i, onun ne kadar haklı olduğunu düşünüyorum. Ama bir şeyi kesin olarak söyleyebilirim. Ivy'nin ona olduğu gibi Isabelle'in de benim için olmasına asla izin vermeyeceğim.

Santiago sanki aklımı okuyormuş gibi sırtlıyor.

"Kızınız ve anneniz nasıl?" Hakim soruyor. "Zeke bana evde olduklarını söyledi." "Ayarlanıyor" diyorum ona. "Bildiğiniz gibi annem iyileşiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Teşekkür ederim." Uzun zamandır onun öleceğini düşünüyorduk. Kanserin onu yeneceğini. Ama iyileşme sürecinde ve yavaş yavaş gücünü yeniden kazanıyor.

"Ya Angelique?" Hakim soruyor.

"New Orleans'ı eve çağırmak biraz daha uzun sürecek."

Santiago, "Çocuklar dirençlidir" diyor. Başından beri beni inceliyor.

Angelique için endişelenmeme rağmen başımı salladım. Isabelle ona pek uzak değildi. O kırılgan küçük bir kız. Zeke omzuma hafifçe vurduğunda kendi düşüncelerime daldığımı fark ettim. "O iyi olacak. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

Santiago, "Acaba Isabelle Bishop'un evde olmasının ne kadar faydası olacak" diye ekliyor. "Bizim gibi

adamların çocukların ihtiyaç duyduğu... yumuşak tarafla donatıldığını

düşünmüyorum."

Yorumuna şaşkınlıkla baktım. "Isabelle mi?" O gülüyor.

"Hata yaparsın. Oynadığı rol ne olursa olsun kızımın herhangi bir ilişki geliştirmek için orada değil." "Gemi olarak rolü."

Başımınla onayladım.

"Kontrol edebileceğinden çok emin olma." "Ben kontrol edeceğim. Onu kontrol et.

"Hımm." Santiago'nun ağzının bir köşesi sanki benimle dalga geçiyormuş gibi yukarı doğru kıvrıldı. Bakışlarımı beni inceleyen, ifadesi okunamayan Yargıca kaydırıyorum ve yanımdaki erkek kardeşim de aynısını yapıyor.

Hâlâ planlarıma tamamen katıldığından emin değilim ama bunun bir önemi olmadığı için bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Ne buldun?" Santiago'ya soruyorum.

Aramızdaki mühürlü dosyaya dokundu. Santiago, "Carlton Bishop iyi bir adam değil ama hiçbirimizin aksini düşündüğünü sanmıyorum" diyor.

O klasörü almak istiyorum ama geri çekiliyorum. Kalbim hızlı atıyor çünkü orada ne varsa Bishop'ı lanetleyebilir ama aynı zamanda bunun bana pahalıya mal olacağını da biliyorum.

Santiago yine sanki aklımı okumuş gibi konuşuyor. "Ve her ne kadar işinize yarayabilecek bir şeyi açığa çıkarmış olsam da, babanızın ölümünde Carlton Bishop'ın payı olduğuna dair hiçbir kanıt yok." Bakışları bir anlığına ama kesinlikle Zeke'e odaklanıyor.

"HAYIR?" diye soruyorum, kafam karıştı.

Dikkatini tekrar bana çevirdi ve başını salladı. "HAYIR."

Kafam karıştı. Bu toplantının konusu budur. "O halde neyin var?"

"Piskopos kızını anne ve babasını kaybettikten bir yıl sonra erkek kardeşini de kaybetti." "Isabelle mi?" Zeke'e soruyor.

"Bunun Isabelle'le alakası yok" diyorum.

Santiago dosyayı işaret ediyor ve ben de onu alıp mührünü kırıyorum. O konuşurken kağıt yığınının çıkarmak için içeri uzanıyorum.

"Ebeveynlerin ölümleri görünüşe göre bir kazaydı. Ama kardeşinin evine zorla girilmesi planlıydı." "Ne?"

"Tecavüz girişimi..."

"Ne?" Şaşkın bir halde sözünü kestim.

Başını sallıyor. "Kardeşim içeri girdi, suçluyu şaşırttı. Kendini öldürttü."

Ona baktım, beynim onu takip etmek için bir dakika ayırdı, sonra dikkatimi sayfalara bakmaya kaydırdım. Polis raporları, hastane kayıtları. Christian York'un ölüm belgesi. Çok sayıda bıçak yarası. Olay yerinin fotoğraflarına bakarak yola devam ediyorum.

Sonra ona ulaşıyorum.

"Burada tecavüzle ilgili hiçbir şey yok."

"Hayır yok ama bu bir girişim olmadığı anlamına gelmiyor. Sizi temin ederim ki kaynaklarım yanılmazdır." Kot pantolonuna bakıyorum. Nasıl çözülmüşler, kalçalarının yarısına kadar itilmişler. Veya tesadüfen yukarı çekilmiş olabilir. "Bana göre her şey gerçek niyetin, yani cinayetin örtbas edilmesi için sahnelendi."

Resmine, yüzüne bakıyorum. Kolunun tuhaf açısında göğsündeki kan. Bir zamanlar sehpa olan cam kırıklarının üzerinde yatıyor.

Ama tecavüz?

"Hedef Christian York muydu?" Dalgınlıkla soruyorum. Hayır, dedi beni hazırlıksız yakalayarak. "Isabelle öyleydi." "Neden? Peki bunu nasıl biliyorsun?" Santiago sayfaları benden almak için uzanıyor, sayfaları çeviriyor ve bir tanesini en üste koyuyor. Bu sayılardır. Her türlü numara.

"Yeterince kolay. Parayı takip ettim. Baştan sona Bishop'tan izini sürdüm," diye başlıyor ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen ama ona harita gibi görünen bir grup rakamı parmağıyla takip ediyor. "Burada bittiği yere kadar. Danny Gibson'ın banka hesabında. Fonları aktarmak için Bishop'a ait bir hayır kurumu kullanıldı." "Danny Gibson mı?"

"Adam şu anda Christian York cinayeti nedeniyle hapis cezasını çekiyor." Matematik yapıyorum ama hazırlıksızım. Zeke, Santiago De La Rosa'ya erişimi olan Yargıç'la konuşmayı önerdi. İhtiyacım olanı ortaya çıkarabilecek biri varsa o da oydu, bu yüzden Carlton Bishop'un babamın ölümündeki rolüne ilişkin yanlış bir kanıt bulmak için Yargıç'tan yardım istemiştim. Bu konuyu sormadım. York'taki eve girip Isabelle'in erkek kardeşini öldüren olayı merak etsem de umurumda değildi. Benim amaçlarım açısından bunun bir önemi yoktu. Hala yok.

Yargıç'tan Santiago'ya, sayfaları benden alıp karıştıran kardeşime bakıyorum. "Carlton Bishop'un Christian York'u öldürttüğünü ve Isabelle'i ölüme terk ettiğini mi söylüyorsun?" "Hedefin o olduğunu söylüyorum. O değil."

"Neden?" Zor zamanlar geçirdiğini açıkça anlayan Zeke, nedenini anladığım kadarıyla soruyor.

"Dosyada var." Santiago, Zeke'in elindeki kağıtları işaret ediyor. "O yarı piskopos. Aynı babayı paylaşıyorlar" diyor bana. "Eğer kendisi bir mirasçı doğurmazsa ve kadın bunu yaparsa, mirasını kaybeder. O her şeyini kaybeder ve o her şeyi alır.

"Ve bir varis üretemedi." Carlton'ın eşlerinden hiçbiri tam vadesine kadar çocuk taşımadı. Arızalı sperm sanırım. Bazı pisliklerin üreme kapasitesi olmamalı. Carlton Bishop o pisliktir.

"Kesinlikle" diyor Santiago.

"Karısının hamile kalmasını ayarlayabileceğinden eminim ama günümüz biliminin büyüğü göz önüne alındığında, eh, nasıl bakarsanız bakın, eğer adam

bir mucize eseri bir sonraki yıl içinde bir çocuk doğurmazsa, Isabelle Bishop bunu yapmaya devam edecek." Piskoposun servetini miras alacaksınız," diye özetliyor Yargıç. Bunu biliyorum. Carlton, Isabelle on altı yaşındayken öldürmeye mi çalışıyor? Beni hazırlıksız yakalıyor.

Ama yine de neden olsun ki?

Carlton'un babamın ölümüyle ilgisi hakkında bilgi almaya geldim ama bu mu?

Bana aradığım cephaneyi verebilir ama en hafif tabirle rahatsız edici.

Yargıç, "Servetten geriye kalanlar" diye ekliyor. "Başka hiçbir şey olmasa da toprak. Tabii ölmediği sürece." "Bundan emin misin?"

"Gibson sadece bu hikayeyi anlatarak adını temize çıkarmaya çalıştı ama ne yazık ki bunu destekleyecek hiçbir kanıt yoktu. Bu raporlara ulaşmak kolay olmadı."

"Onlara nasıl ulaştın?"

Omuz silkiyor. "Para her zaman iz bırakır. Nasıl okunacağını biliyorsanız bir harita. Harita okumada da çok iyiyim."

"Bishop, Gibson'a hikâyesini anlatırsa kimsenin inanmayacağını biliyordu."

"Kesinlikle. O bir suçlu. Daha önce hapis yatmış. Onları soymak için York'taki eve girdi ama ev sakinlerinin başına geldi. Yapması gerekeni yaptı. Ya da davayı sunan savcı öyle söyledi ve jüri dosyayı yuttu. Gibson gibi adamlar hapishaneye aitmiş gibi görünüyorlar. Bishop onu işe aldığında ne yaptığını biliyordu.

Gibson'ın ödendiğini iddia ettiği para hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda, bu onun Carlton Bishop'a karşı söylediği bir sözdü. Danny Gibson hapiste çürüyecek. Ve açıkçası orada olmayı hak ediyor. Ama Bishop da öyle."

Zeke kağıt destesini sehpanın üzerine koyuyor, üstüne de Isabelle'in fotoğrafı. Ona bakarım. Isabelle cam sehpanın kırık parçaları üzerinde bayıldı; yüzü ve vücudu morarmış, şişmiş ve kırılmıştı.

Carlton bunu yaptı. Kimberly'yi öldürdüğü gibi bunu ona da yaptı.

"O halde neden onu içeri aldınız?" Santiago'ya soruyorum. "Peki neden bu işi Bishop'ın evinde yaşadığı yıllarda bitirmiyorsunuz?"

"Çünkü bir şekilde ve nasıl olduğunu bilmiyorum, babasının kim olduğu bilgisine ulaşıldı IVI. Ve sosyete kanı, buna nasıl saygı duyulduğunu size anlatmama gerek yok. Carlton Bishop'ın onu yanına almaktan başka seçeneği yoktu. Onun çatısı altında olduğu yıllarda onu neden öldürmesin ki? Bilmiyorum. Sanırım yapabilseydi yapardı ama bir şey onun önünde duruyordu. Onun miras almasını engellemeye gelince, görünüşe göre bir geçici çözüm bulmuş. Biz konuşurken o bir evlilik sözleşmesi düzenliyor."

"Rite'ı ben başlattım. Onun adına karar veremez."

Yargıç, "Sanırım Hildebrand'a onu geri almak için bir davayla gidecek" diyor.

"Davasını savunmak için kendisinden hiçbir mirasçının doğmayacağı gerçeğini kullanıp kullanmayacağını merak ediyorum." Planımın ne kadar benzer olduğunu

fark ederek, "Önemli değil" diyorum.

Zeke bana dönüyor. "Daha önce de kazaları ayarlamıştı. Bir sonraki varisi doğuracak olsaydı, ebeveynlerin gitmesi durumunda vesayeti devralmak ve kendi geleceğini güvence altına almak kolay olurdu."

"Ne yapacaksın?" Yargıç bana soruyor.

"Piskoposlar her zaman St. James'ten nefret etmiştir ve bu her iki yönde de geçerlidir. Her iki aile de acımasızdı ama Piskoposlar daha da acımasızdı."

Santiago, "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirler" diye ekliyor.

"Ne isterse söyleyebilir. Kızım annesiz çünkü Carlton Bishop, kendisinin ve ondan önceki tüm Piskoposların her zaman kendilerine ait olduğunu düşündüğü toprakları geri almak için ailemi ortadan kaldırmak istedi.

Onun canını aldı. Kızımdan çaldı. Benden. Bunu ödetmek için elinden her şeyi alacağım. Bu bilgi planlarımı değiştirmiyor," diyorum, birdenbire boğucu hale gelen bu odadan çıkmak isteyerek ayakta duruyorum. "Hala yapmam gerekeni yapmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim."

"Mahkemeye gitmeyecek misin?" Hakim soruyor. "HAYIR. Bu işi kendim halledeceğim."

Santiago, "Olması gerektiği gibi," dedi.

Onu inceliyorum. En azından bu ortak noktamız var. "Teşekkür ederim Santiago. Sana borçluyum."

Ayağa kalkıyor, elini uzatıyor. "Sana başarılar diliyorum. Başka bir şeye ihtiyacın olursa kapım sana açık." Başımı salladım ve Yargıç'a döndüm. "Yargıç. Teşekkür ederim."

Elimi sıkıyor.

İkisi odadan çıkıyor ve ben kardeşimle, düşüncelerimle, o fotoğraflarla, o kahrolası delillerle baş başa kalıyorum. Üç yıldır kardeşini öldürten adamın evinde yaşıyor. Onu öldürmeyi planlayan adam. Ve hiçbir fikri yok.

"Senin planın onunkiyle aynı. Onu onun kullandığı gibi kullanacaksın," diyor Zeke. "Bir fark var. Onu öldürmeyeceğim."

"Peki o zaman şanslı bir kız değil mi?"

Birbirimizi inceliyoruz. "Piskoposlardan nefret mi ediyorsun?" "Yaparım bilirsin."

"Peki senin sorunun ne?" diye sordum ona doğru adım atarak.

Geri çekilmiyor. "Benim sorunum bunu yapmanın daha iyi yollarının olması. Tıpkı benim yaptığım gibi." "Sessizce servetini tüketiyor."

"Canının acıdığı yerden vuruyor."

"Ama vuruşu kimin yaptığını görmüyor." "O da aynı acıyı çekiyor."

"Yeterli değil." dedim başımı sallayarak. Çarşafı dosyaya tıkıyorum ve tekrar Zeke'e doğru dönüyorum. "Ben olduğumu görmesini istiyorum. Onun bilmesini istiyorum."

"Bedeli ne olursa olsun." "O bir Piskopos."

"O bir kız."

"Babamız daha azını yapmazdı." Ondan bir tepki alacağımı bilerek söylüyorum. Babamla ilişkisi benimkinden çok farklıydı.

"Ve sen o acımasız adamı putlaştırıyorsun?" diye soruyor. Aslında konuyu neden açtığımı bilmiyorum. Konu kardeşim olduğunda babamın yaptıklarının çoğuna katılmıyordum ama ilk doğan bendim. Ben onun varisiydim. Ve birçok yönden ben de ona benziyordum. Zeke ve Zoe pek değil. Onlar farklıydı. Zeke'in babamızı benden farklı görmesine neden olan şeyin Zoe'nin etkisi olup olmadığını merak ediyorum. Acımasız bir adamdı ve Zeke ne kadar acımasız olsa da adildi.

"Ben putlaştırmıyorum..."

"Ah, Jericho!" Sanki beni çok hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı. Bu beni kızdırıyor.

"Eğer mideniz buna yetmiyorsa, başka yere bakın. Ah, Kimberly'nin mezarına çiçek bırakmaya gerek yok. Evdeyim. Ben hallettim."

"Siktir git, pislik." Göğsümü iterek beni bir adım geriye gönderdi. "Onun kaybının yasını tutan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Kıkırdadım. "İşte seninle benim aramda fark var. Onun yasını tuttun. Hala onun yasını tutuyorum. "Çünkü onun istediği bu muydu? Çocuğunun babasının geçmişe takılıp kalmasını, kızı onu tanımadan büyürken intikam uğruna hayatının heba olmasına izin vermesini asla istemezdi. Zaten pek de öyle değil, çünkü intikamıyla gözünün önünde olanı göremeyecek kadar meşgul."

Dosyayı yanımdaki sandalyenin üzerine bıraktım ve onu sertçe geriye ittim.

"Cesaret etme. Sakın buna cesaret etme! Kollarımda öldü!"

"Biliyorum. Ama onu kaybeden tek kişi sen değilsin. O gitti. O gitti. Angelique yaşıyor. Ve o küçük kız kendi gölgesinden korkuyor. İstedğin bu mu? Sizce Kim ne isterdi?"

"Kızımı güvende tutuyorum. Onu güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi yapacağım ve senin bu konuda söz hakkın yok!"

Peki Isabelle'i ona nasıl açıklayacaksın? Ne planladığını nasıl açıklayacaksın? Çünkü o senin düşündüğünden daha fazlasını anlıyor. Ve her şeyi görüyor. Onun kendi babasından korkarak büyümesini gerçekten istiyor musun?"

Bu beni durduruyor. "Neden benden korksun ki? Benden korkması için hiçbir neden yok. Onu koruyorum. Ben her zaman..."

"Evet, anladım. Seçtiğin yol seni bir canavara dönüştürecek olsa bile onu korumak için her şeyi yapacaksın. Kendi babamızdan daha iyi değil. O adamın yapabileceklerinin yarısını bile bilmiyorsun."

Sözleri beni yumruğundan daha sert etkiledi ve kendimi sanki içimi boşaltmış gibi ona bakarken buldum. İçimde öfke, pişmanlık ve ihanet yanıyor. Babamızın

vahşetini biliyorum. Bunun kanıtını annemizin vücudunda gördüm. Zeke başka tarafa bakıp başını salladı. Bir elini saçlarına doğru itiyor. "Kahretsin. Bunu kastetmedim" diyor. "Hayır sen yaptın." Dosyayı almak için aşağıya uzanıyorum. "Ama yanılmıyorsun. Babamla ortak bir noktamız var. Düşmanlarına olan nefretini asla unutmadı, ben de unutmayacağım." Sesim kendi sesime benzemiyor.

Ona doğru yürüdüm ve dönüştüğü adama baktım. Aramızdaki farkları görün. "Yapmam gerekeni yapacağım.

Yapmaya yemin ettiğim şey. Eğer bunu kaldıramıyorsan, yolumdan çekil." Onun yanından geçerek kapıdan çıkıyorum, avludan geçiyorum ve Kırmızı Oda'ya geri dönüyorum. Akşam yemeğine olan iştahımı kaybettim. Isabelle Bishop'a sahip olduğumu, The Rite'ı başlatmış olduğumu göstermek için yapardım. Onu bulmak için odaya bakıyorum. Ben ayrılmak istiyorum. Isabelle'in burada olmaması dışında.

Kahretsin.

Kardeşini uzak köşede Meclis Üyesi Hildebrand'la hararetli bir sohbet ederken görüyorum. Zaten burnumun dibinden onunla evlenmek için dava mı açıyor? Neyse, çok geç olacak.

Cebimde telefonum titredi ve çıkardım, Dex'ten gelen mesajı gördüm. Bir kelime. Şapel.

Başımı salladım ve şapele doğru ilerledim. İsteddiği kadar dua edebilir Piskopos kızım. Hiçbir tanrı onu benden kurtaramayacak.

21

Isabelle

Julia ve ben, Jericho gözden kaybolur kaybolmaz şapele giriyoruz. Kapı arkamızdan kapanıp yalnız kaldığımızda bir kez iç çekiyor.

"İyi misin?" o soruyor.

Başımınla onayladım. "Şu ana kadar. Nasılsın? Matty nasıl?" "İyiyiz. Yine de seni özledim."

"Ben de onu özledim."

"Onu yakında görebileceğini mi sanıyorsun?" "Bilmiyorum. Ben..."

"Sorun değil. İşte, unutmadan önce." Telefonumu ve şarj cihazımı almak için çantasını açıyor. "Böylece sana ulaşabilirim."

Gülümseyip ikisini de alıp debriyajıma tıkıyorum. "Teşekkür ederim. Sen bir kurtarıcısın!" Ona sarılıyorum ama hemen Julia'nın kucaklayıcı olmadığını hatırlıyorum.

"Bu arada Paul aradı ve dersi evine taşıdığını söyledi. Ona senin orada olmayabileceğini söyledim." "Katılmama izin vereceğinden şüpheliyim." Paul Hayes son altı aydır bana keman dersleri veriyor. Aramızda özel ders almaya gücü yetmeyen küçük bir grubumuz var ve hiçbirimiz okula kayıtlı değiliz,

dolayısıyla ben de bunu yapabildim. Henüz lisedeyken müzik öğretmenim bana ders verdi ama mezun olduğumdan beri Carlton benim küçük hobim dediği şeye fon sağlamayı reddetti. Ve bir Piskopos olarak hayattaki konumumu göz önünde bulundurarak iş bulmama izin vermediğinden -bu sözleri söylediğinde gözlerimi devirdim- harçlığımın kendisinin yapmadığı her şeyi karşılamaya yeteceğini düşündü. O parayı derslere para ödemek için kullanıyordum. "Onu arayacağım." "Eğer bana ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler. Carlton sana Jericho'nun ne yaptığını anlattı mı? Ayini Başlatıyor musunuz?"

"Evet. Detayları duydum. En azından kardeşinin paylaşmaya istekli olduğu kısımları. Sanırım sadece ona kötü gözle bakmayacak olanlar çünkü Hildebrand bunu kabul ederse, Jericho St. James'in Carlton hakkında elindeki her şey büyük olur."

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" Başını sallıyor.

"Yine de ortak bir tarih var. Yüzyıllar öncesine dayanıyor," diyorum.

"Bunu biliyorum. Nellie Bishop'un korkunç hikayesi. Cesedi çalıntı araziye gömüldü. Piçler." "Çalıntı mı? Ben satın alındığını sanıyordum."

"Tam olarak adil ve adil değil ama sanırım Jericho St. James bunu böyle anlatırdı." "Sanırım şaşırmadım."

"Ne planladığını biliyor musun?" "Hayatımı perişan etmek için."

"Carlton'un seni eve götürmeye çalıştığını biliyorum. Bu gece Hildebrand'la konuşacak. Ama seni St. James'ten uzaklaştırmak için evlenmek zorunda kalacaksın."

"Neden? Bunun konuyla ne alakası var?"

Julia bir dakika boyunca beni inceliyor, şakağıma bulaştığını tahmin ettiğim göz kalemini başparmağıyla siliyor. "Çok masumsun Isabelle. Senin bu özelliği hoşuma gitti. Doğum kontrol haplarını almaya devam et. Lütfen bana bunların sende olduğunu söyle?"

Başımı salladım ama yorumu kafamı karıştırdı. Ya da belki de öyle söyledi. Ama ben bir şey sormaya fırsat bulamadan şapelin kapısı açıldı ve arkamı ona dönmüş olmama rağmen onun o olduğunu anladım. Omurgam boyunca yayılan ürpertide onun varlığını hissediyorum. Vücudumun ona sanki yanıyormuş gibi tepki vermesi.

Julia kasılıyor ama birkaç dakika içinde yüz hatlarına uyum sağlıyor. O gülümser. Bu onu tüm avantajlarıyla gösteren bir gülümseme. Çok güzel, kuzenim. Komplike. Paradan gelen insanlar bir bakıma cilalıdır. Artık Piskopos olabilirim ama paralı bir aileden gelmiyorum. Tam tersi. Ben burada bir sahtekârım ve bunu herkes biliyor. Ama o gülümsemesinde bir şeyler var. Bir şeyler ters. Julia'ya karşı bir sertlik var. Ya da belki onun derisi benimkinden daha kalındır.

Etrafımdan gelip Jericho'ya doğru yürürken, "Kasabada konuşulanların sen olduğunu biliyorsun," diyor. Arkasından dönüp onu izliyorum. Gözleri üzerimde ve keşke olmasaydı. Çok zorlar. Çok acımasız. "Büyük ortadan kaybolma eyleminden sonra, senin yaptığın gibi geri dönmek. Geçen gece oldukça giriş yaptığınızı duydum. Yazık ki kaçırdım."

Ondan birkaç metre uzakta duruyor ve bunu nasıl yaptığını izliyorum. Nasıl da çekinmiyor. Ve söylediklerini düşünüyorum. Peki kardeşinin söylediği. Ona rakip olmadığımı. Değilim. Ama kuzenim onunla başa çıkabilir. Dövüşme şansı olurdu. Bu yüzden mi beni seçti?

Tuhaf bir şekilde onların bir arada olması düşüncesi beni rahatsız ediyor.

Sanki orada durduğunu yeni fark etmiş gibi bakışlarını benden ona kaydırıyor.

"Affedersiniz," diyor ve bana yaklaşmak için onun yanından geçiyor. Julia ona bakmak için dönüyor ve onun şaşkın ifadesini görüyorum ama bu sadece bulanık çünkü küçük şapeldeki tüm alanı kaplıyor. Orada nefes almak için gereken tüm oksijen var.

Bana ulaştığında o gitmişti. Bunu yalnızca ağır kapı kapanışının çıkardığı yüksek sestten biliyorum.

"Sana orada kalmanı söylemiştim." Kolumu tutuyor ve diğer elinde bir şey tuttuğunu görüyorum. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Hiç bir şey. Çoğunlukla kuzenim. Onu görmek isterim."

"Hımm." Bakışları üzerimde gezindiğinde çantamı daha sıkı kavradım. Eğer eve gidebilirimse telefonu saklayabilirim. Ama sadece önce onu atlatırsam.

"Neredeydin?" Soruyorum.

"Toplantı." Kendine benzemiyor. Bir şey onu rahatsız ediyor ve bunu saklamakta zorlanıyor. Bana bakışı farklı hissettiriyor. Sanki içimde olanı toplamaya çalışıyor. Bakışları köprücük kemiğime odaklanmadan önce yüzümü araştırıyor. Saçımın arasında saklandığından emin olmak için yara izine dokunuyorum.

"Sosyal bir etkinlikte toplantı mı? Gelmemizin tüm nedeni bu mu? Yani bir toplantıya gidebilir misin? Yön değiştirmeyi rica ediyorum.

"Buraya neden geldin?" Şapelin etrafına bakarak soruyor. "Seni burada iki kez görüyorum."

Omuz silkip elini çıkarmaya çalışıyorum. Tutuşunu biraz hafifletiyor. "Küçükken annem beni buraya getirirdi ve siteyi temizlemek zorunda kalırdı. İyi paraydı, bu yüzden işleri kabul etti ama babam ya da ağabeyim evde olmadığına beni bırakacak kimse yoktu, bu yüzden beni buraya getirir ve orada kalmamı söylerdi."

"Ne kadar az?"

"Bilmiyorum. İlki beşinci yaş günümdü." Hatırlıyorum çünkü kazanacağı parayla gidip hediye alacağımıza söz vermişti.

"Beş yaşındaki kızını kilisede yalnız mı bıraktı?"

"Senin ve buradaki herkesin aksine biz, harcayacak parayla büyümedik. Bakıcı

tutacak paramız yoktu.” "İsa'nın bebek bakıcılığı yapacağını mı düşünüyordu?" Bakışlarımı daraltıyorum. "Sanırım öyle yaptı, esrar." "Tencere?" "Pot çaydanlığa siyah diyor. İfadeyi biliyor musun? Yoksa açıklamamı mı istiyorsun?" "Bu benim için nasıl geçerli?"

“Kızınızı yabancıların izlemesine bırakıyorsunuz.”

“Ben neredeyse... ah siktir et. Sana cevap vermiyorum Isabelle Bishop.” Elinde tuttuğu dosyayı sunağın üzerine bıraktı ve gözlerindeki bakış her zamankinden daha tuhaf bir ifadeyle beni inceledi.

"Neler oluyor?" Soruyorum.

Cevap vermek yerine elini omzuma koydu ve beni dizlerimin üzerine itti.

İçimde panik artıyor. Beni daha çok korkutan yüzünün görünüşü mü, yoksa elinin ağırlığı mı olduğundan emin değilim.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum.

Dizlerim yere değdiğinde elini başımın üstüne kaydırды. Dokunuşu nazikti. Başta.

“Neden bana fakir büyümekten bahsettin?”

"Ne?"

"Senin Hikayen. Neden bana söyledin?" "Sen sordun."

Başımın arkasını kavradı, sonra bir avuç saçımı tutup beni ona bakmaya zorladı. Kolunu kavramak için

debriyajı bırakıyorum. "Senin için üzüldüğüm için mi?"

"Sorduğun için söyledim. Bu kadar. Merhametini istemiyorum ya da beklemiyorum, o yüzden kendine sakla.” "Yoksa seni bir Piskopos olarak görmediğim için mi?" Sanki beni hiç duymuyormuş gibi. Tutuşunu sıkılaştırıyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim.

"Beni incitiyorsun." "Bana cevap ver."

"Sanırım beni yalnızca bir Piskopos olarak göreceksiniz." “Çünkü sen busun.”

"Bırak. İçtenlikle söyledim."

"Ya da ne? Ne yapacaksın küçük Isabelle Bishop?"

Onun alaylarına cevap vermiyorum. Ne söyleyebilirim? Elimden birşey gelmez. Çılgılık atarsam kimse gelmez. Öyle olsa bile bize bakıp bir taraf seçerler. Onun. Biraz daha sert dönüyor. “Söylentilere göre Reginald Bishop'ın Mary St. James'in rahmine koyduğu piç burada hamile kalmış. Tam diz çöktüğün yerde. Ona ve dua ettiğin tanrıya saygısızlık.”

Diğer elimi kolunun etrafına sarıyorum ama faydası yok. Ondan vazgeçemem. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde çömeldi. Dönerken beni izliyor. Gözümden bir yaş süzülüyor. Daha fazla takip ettikçe bulanıklaşıyor ve bir anlığına aynısını bana da yapmak isteyip istemediğini merak ediyorum.

Atamın onu incittiği gibi beni de incitmek.

“Lütfen bırak... Canımı acıtıyorsun.”

Gözlerini kırptırıyor, gözleri yarıklaşıyor. Acaba toplantıda bu karanlık havayı

ortaya çıkaracak ne yaşandı? Saçlarımı tutuşunu gevşetti ve diğer elini karnıma götürdü, sonra seksimi kucaklamak için aşağı indirdi. Şaşkınlıktan nefesim kesiliyor ve o sadece beni izliyor. Lütfen, diye idare ediyorum.

"Lütfen ne?" alay ediyor, parmakları çalışıyor, onunla aramızdaki tek şey elbisenin yumuşak, bulut benzeri kumaşı. Ve bu iyi hissettiriyor. Bundan nefret ediyorum ama dokunuşu iyi hissettiriyor.

Parmakları cinsiyetimin üzerinde gezinirken başımın arkasını kavradı. Gözleri benimkilere yanıyor. "Lütfen dur ya da lütfen gelmeni sağla?" O sorar. Klitorisimi yoğurduğunda derin bir nefes alırken bile, "Senden nefret ediyorum," demeyi başardım. "Ama yine de gelmeni sağlamamı istiyorsun."

Onun dokunuşuyla itilmeliyim. Ama son seferki gibi kendimi nefes nefese buluyorum. Ellerimi onu uzaklaştırmak yerine ona yapışıp omuzlarına dolarken buldum.

"Ben onun gibi değilim" diye mırıldandı. "DSÖ?"

Reginald Bishop. Ben onun gibi değilim." Takip etmeye çalışıyorum. Geçen seferki gibi "Adımı söyle" dedi.

Başımı salladım ama parmakları işaret ettiği yerden ayrıldığında kendimi onun eline doğru iterken buldum. "Söyle. Geldiğinde söyle."

Söyleme, ben de gelmeni sağlarım. Geldiğinde söyle. Zorlukla yutkunuyorum. Bunu istiyorum.

Beni kendine çekiyor, öpüyor. Karşılık öpmüyorum. Yapamam. Ama öpücükle de savaşıyorum. Ben ısırmam. Çünkü gelmek istiyorum. Bu sefer gelmek istiyorum.

"Ben..." ağzına karşı söylemeye başladım ve o sadece sesi yuttu, kelimeleri yuttu. Ne olduklarını bile bilmiyorum.

"Benim adım Isabelle. Söyle."

Elbisem ıslanmış olmalı. Herkes görecektir. Bilecek. Ama şu anda umurumda değil. Tek hissedebildiğim o, parmakları bana dokunuyor, üzerime, içime dokunuyor, beni ovuşturuyor ve daha fazla dayanamadığımda başımı boyun girintisine yaslıyorum ve nefes nefese kokusunu içime çekiyorum. o.

"Söyle," dedi tekrar, sesi boğuktu.

Başımı çeviriyorum, açık ağzımı boynunun derisine bastırıyorum ve tadına bakıyorum, tuz ve insan. Bunu yaptığımda onun ürperdiğini hissediyorum. Ama bu gerçekleştiği anda eli yine saçlarımın arasındaydı ve beni çekiştiriyordu. Ama parmakları bana nasıl dokunacağını tam olarak bilerek işlerini yapmaya devam ediyor. Bir an sonra kendimi buna, üzerimdeki ellerinin hissine, sıcaklığına, kokusuna teslim ediyorum. Ve geldiğimde başımı geriye atıp onun istediğini yapıyorum. Adını söylüyorum. Duyduğundan emin değilim. Bu sadece bir nefes. Sadece en sessiz fısıltı. Çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kendi parmaklarım klitorisimin üzerinde oynadığında asla çözüleceğimi

hissetmemiştim.

"Tekrar. Tekrar söyle." Ağzı boğazımın üzerinde, sıcak ve ıslak.

"Jericho." Onu bulanık bir duyguyla, vücudumun eline karşı sarsıldığını, parmaklarımın omuzlarına battığını,

etrafımızı saran tütsü kokusunu görerek gözlerimi kırpttırıyorum. Her yanımda o.

Ve gerçekliğe doğru süzölürken nerede olduğumuzu hatırlıyorum. Şapelin zemininde diz çökmüş. Kiminle olduğumu hatırlıyorum. Benden nefret eden bir adam.

Ama ona baktığımda gözlerinde gördüğüm nefret değil. Bu başka bir şey. Karanlık ve tehlikeli bir şey. O tuhaf, kurnaz gözlerin derinliklerinde bir cehennem.

Elini yavaşça benden çekti, saçımdaki tutuşunu bıraktı ve yanağımlı avuçladı. Parmakları nemli. Başparmağıyla yüzümü siliyor ve sanırım bir gözyaşı lekesini siliyor.

"Yarın," diyor beni ayağı kaldırırken, bacaklarım titriyor, dizlerim pek çalışmıyor. "Yarın benim işaretimi taşıyacaksın. Yarın kanın çarşafılarımı lekeleyecek. Ve sonra benim olacaksın. İyisiyle kötüsüyle. Ölüm bizi ayırana kadar."

22

Isabelle

İyisiyle kötüsüyle. Ölüm bizi ayırana kadar. Garip kelimeler beynimin içinde dolaşıyor.

Jericho ceketini omuzlarıma atıyor ve beni aceleyle şapelden dışarı çıkarıyor. Hiç kimse beni görmüyor, en azından elbisemin durumunu görmüyor ama avludan çıkmadan önce Julia'yı bir anlığına görüyorum. Beni kaldırımda duran arabaya bindirmeden önce sürücü koltuğına Dex oturuyor. Eve doğru giderken bana bakmıyor. Yüzü taş. Kucağındaki o klasör.

Tüm bunların telaşı içinde ve belki de dikkati dağılmış haldeyken debriyajım gözüne çarpıyor. Beni aramasını bekliyordum ama yapmıyor. Onun yerine sessizce oturuyor. Kendimi ona bakmamaya çalışarak ceketine daha sıkı sarılırken buldum. Az önce olanları mı düşünüyor? Arabanın içi serin, klima yüksek. En azından kendime, beni titreten şeyin klima olduğunu söylüyorum. Eve girdiğimizde insanların alçak sesle konuştuğunu duyabiliyorum. Kardeşi ve annesi. Oturma odasındaki yanmayan şöminenin yanında duruyorlar. Jericho onları görünce duruyor, ben de duruyorum. Ve sessizleşiyorlar, gözleri üzerimizde.

"Odana git," dedi ve beni girişte bırakıp başka bir koridorda gözden kaybolarak uzaklaştı. İkisi de bakışlarını bana çevirmeden önce onun ortadan kaybolmasını izliyorlar.

Kendime bakıyorum, elbisenin daha koyu olan noktasını görüyorum ve kapalı cekete sarılıyorum. Umarım bunu görmezler ve aceleyle merdivenlerden yukarı kendi odama çıkarlar.

İçeri girdiğimde, kapıyı kilitlemeyi umarak sırtımı kapıya yasladım. Her ne kadar onu daha fazla dışarıda tutmak için kapıyı kilitlemek isteyip istemediğimi bilmesem de kendi kendime, eğer yapabilseydim bile, şeytanımın içeri girmenin başka bir yolu olduğunu söylüyorum. Odaya giden yol. Ne demişti? Bana erişmeye ihtiyaç duyduğu zamanlar için mi? Kelimelerini tam olarak hatırlayamıyorum ama o sahiplenilme hissinden kurtulamıyorum. Onun olmak. Ürperiyorum, ceket omuzlarıma çok büyük geliyor. Onun kokusunu alıyorum. Onun kokusunu üzerime al. Omuz silktim ve yere düşmesine izin verdim. Elbisemin üzerinde kendi heyecanımın, kendi zevkimin utancımı yansıttığı noktaya bakmıyorum.

Geldim.

Beni şapelin zeminine getirmesine izin verdim. Onu istedim. Tanrı. Benim neyim var?

Debriyajı masamın üstüne koydum ve banyoya girdim, giderken elbisemi çıkarıp çöp kutusuna attım. O lekenin çıkacağını zannetmiyorum. Dayanabileceğim kadar sıcak olan duşu açtım, cam bölmeye adım attım ve onun sözlerini düşündüm.

Reginald Bishop gerçekten Mary St. James'e tecavüz etti mi? Peki bir kilisede? Bunu yapabilecek biri var mı? Evet. Elbette öyleler. Bu aptalca bir soru. Julia haklı. Ben safım. Masum kelimesini kullanıyordu ama nazik davranıyordu. Ama yalan söylüyor olabilir. Onu ne durduracak? İsteddiği hikayeyi uydurabilir. Google'da aratabileceğim bir şey değil. Onun doğruluğunu kontrol edin. Ama beni bu kadar üzen şey bu değil ve bunu biliyorum. Bunu istediğim bir gerçektir. Onu istediğimi. Omuzlarına sarıldım ve bırakmak istemedim. Geldiğim gerçek. "Bok!"

Kovalamaca oyunumuzun kesikleri sıcak suyun akışında yanıyor ama acıyı kucaklıyorum. Ben bunu hak. Saçlarımı yerinde tutan tokaları çıkardım ve onları duşun zeminine düşürdüm, bu sırada saç tellerini de çektim. Daha çok acı. Saçlarımı serbest bıraktıktan sonra şampuanı avucuma döküp kuvvetlice yıkıyorum ve dokunuşunu benden silmek için vücudumu fırçalamadan önce aynı işlemi tekrarlıyorum. Utancımı silmek istiyorum.

Lanet olsun geldim. Yapmasına izin verdim. Direnci uzaktan andıran hiçbir şey ortaya koymadı. Benim neyim var?

Cildim pembeleşip yumuşayana kadar duşta kalıyorum. Dışarı çıktığımda ve kendimi kuruladığımda çantamın içindeki telefonumu hatırlıyorum. O bulmadan önce saklamam lazım. Bu yüzden aceleyle banyodan çıkıyorum, yatak odama doğru koşarken benden su damlıyor,

yarı yarıya onu orada benim yalanımın kanıtını tutarken bulmayı umuyorum. Ama o burada değil. Hiç kimse değil. Yalnızım ve debriyaj bıraktığım yerde. İçeriden telefonumu elime alıp güç tuşuna basıyorum ama açılmıyor. Pilin bitmesi gerekiyor, bu yüzden komodini duvardan uzaklaştırıp yatağın arkasına takıyorum ve şarj olurken telefonu saklıyorum. Kurudukça Julia'nın buradan çıkmak için evlenmem gerektiği konusunda söylediklerini düşünüyorum. Jericho St.

James'ten uzaklaş.

İyisiyle kötüsüyle. Ölüm bizi ayırana kadar.

Doğum kontrol haplarımla ilgili daha da tuhaf yorumu. Benim onlarla ilgilendiğimi nereden biliyor? Carlton bana doğum kontrolü yaptırmayı onunla tartıştı mı? Aşağılamalar bitmiyor.

İçinde pijamalarımı ve tişörtümü bulmak için şifonyerin çekmecesini açtım. Christian'ın tişörtü. Özellikle gecelerin bu gecesinde beklenmedik bir nimet. Yıkandı ve Jericho'nun söylediği gibi iade edildi. Bu küçük bir rahatlık ve onu üzerime geçiriyorum. Kokuyu tanımıyorum. Jericho'nun kıyafetlerinden anlıyorum ama eskisi gibi değil. Gerçi gömleği yıllar önce kokusunu kaybetmişti ve ben onu Christian'ın ölümünden beri defalarca yıkadım. Yine de buna sahip olduğum için mutluyum.

Makyaj çantamın içindeki küçük plastik hap paketinin hâlâ orada olup olmadığını tekrar kontrol etmek için banyoya döndüm. Bu. Her şey bıraktığım gibi.

Tamam aşkım. Ellerimi lavabonun kenarına koydum ve yansımamla karşılaştım. Paranoyaklaşıyorum.

Aşırı sıcak duştan dolayı cildim kızarmıştı, ayna hâlâ biraz buğuluydu ama makyaj sanatçısının kullandığı ağır astarın tamamen yıkanmadığını bilecek kadar görebiliyordum. Aşırı sıcak duşumda, beni her şeyden çok bir rakuna benzetecek şekilde bulaştı. Kalan makyajı temizlemek için musluğu açıyorum, sonra normal bir geceymiş gibi dişlerimi fırçalıyorum ve yatıyorum. Gerçi saat henüz dokuzdu ve bugünün erken saatlerinden beri hiçbir şey yemedim.

Sanki yatak odasına döndüğümde kapı çalınıyor.

"Bir dakika," diyorum ve bir kot pantolon giyip kapıyı açmadan önce telefonumun görüş alanında olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum. Jericho'nun annesi orada gülümsüyor. Elinde sandviç ve bir şişe su olan bir tabak tutuyor. "Anladığım kadarıyla akşam yemeğine hiç gitmemişsin" diyor. Ona gülümsedim ve içeri girebilmesi için kenara çekildim. Tabağı ve şişeyi makyaj masasının üzerine bıraktı ve sandalyelerden birine oturdu, ben de kapıyı kapattım çünkü o kalıyor sanırım.

"Hayır, akşam yemeği yapmadım" diyorum ve yemeğe bakıyorum. Tabağı işaret ederek, "Aç olduğunuza eminim" dedi. "Lütfen ye."

"Teşekkürler." Oturup tabağı kucağıma koydum, böylece onunla yüz yüze

gelebilirdim. O beni izlerken önce şişe suyu açtım ve içtim. Onu merak ediyorum. Oğlu hakkında ne kadar bilgi sahibi? Benden ne istediğini ne kadar biliyor? Eminim benden daha fazla. Peki ne kadar onun tarafında? Kendi etine ve kanına karşı bana yardım eder miydi? Şüpheliyim.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "O acı dolu bir yerden geliyor," dedi.

Bir dakikamı alır. "O zaman onun için üzülmem mi gerekiyor?" Çünkü yapmıyorum.

"Hayır sadece anlamayı istiyorum. Bunu Jericho dışında birinden duymak. Bu konuda çok duygusaldır. Sana ve yapması gerekenlere."

"Ne yapması gerekiyor?"

Sanki beni duymamış gibi, "Yapması gerektiğini düşünüyor," diye devam etti.

"Tam olarak hangisi?"

Derin bir iç çekiyor. Angelique senden hoşlanıyor Isabelle. Çok fazla."

"Onu sevdim. Çok tatlı. Babasının aksine," Sandviçimden bir ısırık alırken bu son kısmı nefesimin altından ekliyorum.

Kıkırdadı. "Oğlumun asla olmadığı ve olmayacağı bir şey varsa o da tatlıdır."

"Ne planlıyor? Bana ne olacak?"

Beni inceliyor, sonra ayağa kalkıp bir süre yürüyor. "Nişanlısı Angelique'in annesi onun kollarında öldü. Bunu biliyor muydun?"

Tanrı. Hayır. Sandviçimi yere bırakarak başımı salladım, ağzımdaki ısırık çok büyüktü, sanki yutarsam beni boğacakmış gibi hissediyordum.

"Hedef oydu" diye ekliyor.

"Bilmiyordum." Tüylerim diken diken oldu ve tabağı bir kenara koydum.

"Kardeşin bunu yapan adamları işe aldı."

Gözlerimi kırptırıyorum. "Ne?" Sözcüklerin kendileri mi, anlamları mı, yoksa bunu gelişigüzel söyleme şekli mi?

Kendini tekrarlamıyor. Onu dinlemem için bana birkaç dakika veriyor. Bunu işlemem çok daha uzun sürecek.

"Ailelerimiz arasındaki husumet nesillerdir devam ediyor. Bu araziyi aldığımızda başladı. Bir zamanlar

Piskopos arazisi olan araziye yasal olarak satın aldı. Piskoposların tarihleri kayıt altına alındığı sürece her zaman paraları olmuştur. Ancak nesilden nesile para biriktirmede sıklıkla olduğu gibi, kişi bunun için ne kadar az çalışmak zorunda kalırsa, kişi ne kadar hak sahibi olduğunu hissederse, servet o kadar çabuk çarçur edilir. Yetkili. Yine o kelime var. Reginald Bishop, Mary St. James'i hak ettiğini düşünmüştü. En azından Jericho bunu nasıl anlattı?

"Ve tabii ki onlar Cemiyetin kurucu ailelerindendi. IVI hakkında ne kadar bilgin var?"

"Fazla değil. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman bu kadar ilgilenmedim. En azından biyolojik babam olan babamın Piskopos olduğunu ancak birkaç yıl önce

öğrendim. Kendimi hiçbir zaman Piskopos olarak görmedim. Beni sevgiyle büyüten adam dışında kimseyi babam olarak görmedim. Hiçbir zaman başka bir şey düşünmedim.”

"Ama adını değiştirdin" diyor ve ses tonunun suçlayıcı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorum. "On altı yaşındaydım. Acımasız bir saldırıda kardeşimi kaybetmiştim." Gözlerim buğulanıyor. "Dövülmüştüm. Eğer komşumuz polisi aramasaydı ölecektim. Yani, Carlton bana gelip ailemle ilgili haberleri anlattığında, beni içeri aldığı anda, sayfa sayfa yasal belgeleri imzalattığında, bir ismin ya da geri kalan herhangi bir şeyin pek umursadığımı söyleyemem. Uyuşmuştum." Kimse tüm bunların nasıl olduğunu hatırlama zahmetine girmiyor. Dairede olmaması gereken ama beni kontrol etmek için eve gelen Christian'ın nasıl öldüğü. Ayağa kalkıyorum, ellerimin tabanlarıyla düşen gözyaşlarını siliyorum. "Yorgunum" diyorum ona.

"Senin hikâyeni biliyorum Isabelle," diyor. Bana doğru yürüyor, ellerini kollarımın üzerinde kapatıyor. "Ve kaybınız için üzgünüm. Çok üzgünüm. Hepimiz kaybettik. Ama Jericho'nun şu anda yaptığı şeyi Angelique'i korumak için yapıyor."

"Benim burada olmamın Angelique'le ne alakası var? Çünkü anladığım kadarıyla her şey intikamla ilgili. Ben neyim? Tali hasar?"

"Perde arkasında çok daha fazlası var. Bilmediğiniz şeyler." Kollarımı bırakıp uzaklaşıyor. "Anlat o zaman. Söyle bana, belki anlarım ve belki yardımcı olabilirim."

Kapıya doğru yürüyor. Angelique'i kontrol etmem gerekiyor. Hala babasının evde olup olmadığını sorarak uyanıyor. Eğer onu görmeye geliyorsa. O çocuk firari bir kaçak gibi bir hayat yaşadı. Ve bu, onun seninle yaptığı şey, hepsi onu güvende tutmak için. Tek endişemiz o. Hepimiz onun için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Peki bu benim için ne anlama geliyor? Bana ne yapacak?" "Sana?"

"O zaman benimle ne yapacak?" diye soruyorum, sesim daha sert çıkıyor. "Onu güvende tutmak için benimle ne yapması gerektiğini düşünüyor?"

"Hepimiz fedakarlık yaptık. Bunu aklınızda tutun. Ve sana bakılacak. Güvende tutuldu." "Kimden güvende? Çünkü benim durduğum yerden korunmam gereken tek kişi oğlunuzdur." "Bu değil..."

"Bana ne planladığını söyle, Leontine." Toplanacak bir yumuşaklık yok.

"Yarın sana açıklayacak." Oğlunun takım elbise ceketini almak için eğiliyor ve onu kolunun üzerine katlayıp elini kapı tokmağına koyuyor.

Ona koşup diğer kolunu tuttum.

"HAYIR. Bana şimdi söyle." Onu tuttuğum yere bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Tutuşumun ne kadar zor olduğunu görün. Gitmesine izin verdim. "Lütfen."

"Yarın oğlumla evleneceksin."

"Ne?" Rüzgarın beni savurduğunu hissederek bir adım geri çekildim.

"Çoğu kişiden daha nazik olacak" diyor, bir eli ensesine doğru gidiyor. "İnan bana Isabelle, alternatifinden daha iyi." O kapıyı açar.

"Alternatif? Hangi alternatif? Gitmeme izin mi verdin? Gitmeme izin verdiğini mi?" Sesim telaşlı ve paniklemiş gibi çıkıyor. Çaresiz.

Durdu, bana döndü ve gözlerini okuyamıyorum. Onun yanılgı gibi yanıyorlar ama orada bir yumuşaklık var. Bunun bana yönelik olduğundan emin değilim.

"Nereye gitmek?" o soruyor. "Nereye gidersin? Kardeşinin ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Senin için ne planladı? Kuzenin seninle şapelde buluştuğunda sana bunlardan herhangi birini anlattı mı?"

Şaşırdım. "Bunu nasıl bildin?"

"Yerleşkede asla gerçekten yalnız değilsiniz. Bunu aklında tut." Tekrar odaya girip kapıyı kapatıyor. "Yarın oğlumla evleneceksin. O zaman güvende olacaksın ve o da yapması gerekeni yapacak. Bu kadar."

"Bu kadar? Bu benim hayatım!"

"Oğlum oraya girmeden önce senin hayatın kaybedilmişti. Kardeşin bunu halletti." "Bu ne anlama gelir?"

Oğlumla tanıştığınız gece Carlton Bishop ne yapıyordu? Seni o gülünç elbiseyle seçkin Egemen Oğulların burunlarının dibinde gezdirmiyor muydu? Bazılarının kaç yaşında olduğunu biliyor musun? Senin için kimi

seçtiğini biliyor musun? Belki bu ismi tanıyacaksınız. Joseph Manson'du."

"Joseph Manson mu?" Carlton'un maskeli baloda beni dans ettirdiği korkunç adam mı? Kesinlikle hayır. O benim dedem olacak yaştıydı. Ama sonra bana nasıl baktığını, ellerinin sırtımın biraz aşağısında dolaştığını hatırlıyorum. Beni gereğinden fazla yakın tutarken, kokmuş nefesi boynuma nasıl da dokunuyordu. İçgüdüsel anılar karşısında ürperiyorum ve tekrar düş alabilmeyi diliyorum.

"Adını biliyorsun" diyor. "Senden önce üç eş geldi. Bir dahaki sefere onunla konuştuğunuzda bunu kuzenimize sorun. Kapıyı açıyor, dışarı çıkıyor, sonra dönüp bana bakıyor. "Oğlumun korumasına sahip olacaksın. Bunu hatırla. Ve buna ihtiyacın var Isabelle Bishop. Bildiğinden daha fazlası."

23

Jericho

O geceyi çalışma odamda kilitli olarak, kardeşimin sözleri kafamda tekrarlanarak geçirdim. Yüzü hafızaya süzülürken. Olay yerinin fotoğrafı bana bakarken bakmadan duramıyorum.

O benim dengim değil. Zeke haklı. O bizim dünyamıza uygun değil. Ama o da bu işin içinde. Joseph Manson'la pazarlık mı yapmak istiyor? Bu pislik kaç yaşında? Altmış? Daha fazla? O kahrolası on dokuz yaşında.

Yine yüzünün görüntüsü var. Geldiğinde yüzü. Gözleri nasıl kapandı. Boğazını bana göstererek başını nasıl geriye eğdi. Boynunun hassas etinin tadı nasıldı.

Eşleşme yok.

Parmaklarıma geldiğinde fısıltısının nefesinde ismim nasıl da duyuluyordu. Benim aletim sert. Kahretsin. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Hayatım boyunca kaç kadınla yattım? Sayısız. Kimberly dışında herhangi birine kaç kez ikinci kez düşündüm? Kaç tanesinin adını hatırlıyorum? Yüz? Adımı söylediklerinde nasıl ses çıkarıyorlardı?

Kimberly'den sonra bunların hepsi ölmüş olacaktı. Çok uzun zamandır vardı. Serbest bırakıldı. Bu kadar. Ama şimdi onunla birlikteyken -onca insan arasında onunla birlikteyken- kendimi hatırlamaktan alıkoyamıyorum. Onun solmakta olan kokusunu yakalamak için parmaklarımı burnuma götürmekten.

Kahretsin. Belki çok uzun zaman oldu. En son ne zaman bir kadınla yattığımı hatırlamıyorum. Çatı katında belki? Kısa hizmetçi üniformalı kadın bana kışını sallıyor. Adını bırakın yüzünü bile hatırlayamıyorum. Sadece bir sikiş. Peki Isabelle Bishop? Her ayrıntıyı ezberledim.

Eve geldiğimde çoktan sarsılmıştım. İki kere. Saçlarım duştan dolayı hala ıslak. Onun odasına çıkıp benim olana yardım etmeliyim. Neden değilim, anlamıyorum. Düğün gecemizde bakire olması ne umurumda? Artık onun kanını akıtabilirim. Çarşaflardaki kan, çarşaflardaki kandır.

Ama bazı nedenlerden dolayı bunu yapmıyorum ve kendi kendime bunun, yapılacak çok fazla şey olmasından kaynaklandığını söylüyorum. Ve orada. Fotoğrafları tekrar klasöre koydum ve Carlton Bishop'tan Danny Gibson'a ve geri yapılan para transferlerinin izini süren tek sayfayı aldım. Telefonumla fotoğrafını çekiyorum. İhtiyacım olan tek şey bu. Ve bir mesaj yazıyorum:

Isabelle Bishop ve Jericho St. James'in düğününe davetli değilsiniz...

Az önce çektiğim fotoğrafı ekliyorum. Çünkü The Rite, Isabelle'e bazı korumalar sunuyor. Velinin haddini aşmaması ve gereğinden fazlasını almaması için, bir kadın için ayin verilen hiçbir erkek, babasının, erkek kardeşinin, amcasının rızasını almadan o kadınla evlenemez, herhangi bir bağ kuramaz. Veya baba, erkek kardeş veya amcanın olmaması durumunda Mahkeme onay verir. Bu, kadını tam olarak benim yaptığım şeyden korumak için. Ve kızımın iyiliği için güvenliğin mevcut olmasından memnun olduğumu söyleyebilirim. Erkeklerin neler yapabileceğini çok iyi biliyorum.

Ama bu küçük dürtmeyle Carlton Bishop birlikteliğimizi kutsayacak.

Bir mesaj daha gönderiyorum. Mahkeme binası. Yarın sabah saat dokuzda, yoksa tüm kanıtları ele alınması için Mahkeme'ye teslim edeceğim.

Geleceğinden hiç şüphem yok. Korkaklığı onu getirecek.

Koridordaki saat gece yarısını çalıyor. Kapım çalınıyor. Dokunuşu Zeke olamayacak kadar hafif. "Girin." dedim yüzümü yıkarken.

Annem benim hissettiğimden daha yorgun bir ifadeyle içeri giriyor. "Neden hala uyanıksın?" Ona sorarım.

"Neden sen?"

Ona bir içki ikram etmesi için içki dolabını işaret ediyorum. Başını salladı ve ikimiz de ofisimdeki kanepeye oturduk.

"Piskoposlar benim sevgimden eser yok" diyor.

"Ama..." Onun için başlıyorum çünkü o bu yüzden burada.

"Oğlumun bir kadına davranacağını beklediğim gibi ona da davranmanı bekliyorum. Herhangi bir kadın." "Babam gibi değil mi demek istiyorsun?"

Kendimi yakalayamadan soruyorum.

Gözlerini kıstı ve anında kendimi suçlu hissettim. Başka tarafa bakıyorum.

"Senin ondan daha iyisini yapacağını düşünüyorum" dedi sert bir sesle. "En azından öyle umuyorum."

Santiago'nun babamın ölümüyle ilgili söyledikleri aklımda canlanıyor. Ve sadece söyledikleri değil, yüzündeki

ifade de. Bakışları bilinçli olarak Zeke'e odaklandığı an.

Babamız altı yıl önce öldü. O nazik bir adam değildi. Büyürken bunu biliyordum.

Bize fiziksel olarak kötü davranmıyordu, aşırı da değildi ama dizinizi

sıyırdığınızda koşacağınız kişi de değildi. Cemiyet'in üst kademesine ait olmayı istediği kadar IVI'ya karşı da özel bir nefret besliyordu. Nefreti körükleyen şeyin

bu özlem olup olmadığını merak ediyorum. Ona verdikleri her kısıntı için

çalışmak zorundaydı. Egemen Oğul rütbesini satın almak onlar için onun canı cehenneme demektir. Çünkü ailemizin her zaman başarılı olduğu şeylerden biri

para kazanmaktır. Birçoğu. Yeter ki IVI gibi gizli bir topluluk bile kaynağı ne olursa olsun burun kıvıramaz.

Metresleri vardı. Birçok. Annemizi sevdiğinden bile emin değilim. Ancak

evlilikleri her ikisine de faydalı oldu. Bu, babası için fon, benim için ise statü

anlamına geliyordu. Babasının annemi babama verme anlaşması aslında bir mal satışından farklı değildi.

Kemoterapiden dolayı saçlarını kaybedene kadar ona ne kadar acımasız

davrandığını bilmiyordum. Zeke'in bilip bilmediğini merak ediyorum. Sanırım

yaptı. Ve artık biliyorum ki bu, annemin evli oldukları yıllar boyunca

yaşadıklarının yalnızca bir göstergesiydi.

Cemiyetin Egemen Oğulları için düğün sonrası kutlama töreni, en az düğünün

kendisi kadar, kanlı çarşafı kadar, Mahkeme'nin onayını almak kadar önemli

bir ritüeldir. Toplumun içinde bu böyledir. İşaret, Egemen Oğul'un mührünün,

bizim durumumuzda iki başlı ejderhanın, kadının boynunun arkasına fiziksel

olarak yerleştirilmesidir. Bu bir sahiplenme gösterisidir ve kadınlar için -

yerleştirme bir kez sağlandıktan sonra- bir rütbe gösterisine dönüşmüştür.

Günümüzde bir kadını işaretlemenin kabul edilebilir iki yöntemi vardır. Ateş ve

mürekkep. Yalnızca bir kişinin olduğu ilk günlerde durum böyle değildi.

Her ne kadar eski yöntem tam da ritüel olsa da, her ikisi de tören sırasında hala

ritüel olarak sunuluyor. Çukurlarında ateşler yanmasına ve demirlerin ısınmasına

rağmen sadece bir avuç insan bunu seçti. Ritüel. Bu kadar.

Ancak babamız eski yöntemi seçti.

Annemin boynuna taktığı atkıya bakıyorum. Damgalama, ona ve her egemen ailenin bir üyesi olan orada bulunan herkese, ailesinin rütbe olarak kendisinin üstünde olmasına rağmen evlilikte kendisinin altında olacağını göstermekti.

Parlayan demirin yakıcı metalini etine batırdığı ve onun vücuduna işaretini yaktığı ilk andan itibaren yerini bilecekti.

Annemin babamızın önünde diz çöküp acıya, aşağılanmaya katlanması düşüncesi beni hasta ediyor.

Beni izliyor. Ne düşündüğümü biliyor. Boynunda eşarplarından birini gördüğümde aklıma gelen tek şey bu. Asla onsuz olmaz.

"İşaretleme" diye başlıyor ve duruyor. Söylemesi gereken tek şey bu.

"Mürekkep," diyorum ona.

Yüz hatlarında gözle görülür bir rahatlama hissederek başını salladı. Bu da beni kardeşimin daha önce söylediği sözlere hayret etmeye itiyor. Beni ne kadar canavar sanıyorlar?

"Herşey hazır." O ayakta duruyor. "Ve şimdi uyuyacağım."

Ben de duruyorum. "Seni yukarı çıkaracağım." Eve geldiğimden beri Angelique'e bakmadım. Birlikte yukarı çıkıp Angelique'in kapısında yollarımızı ayırıyoruz.

Annemizi merak ederek ona bakıyorum. O tanıdığım en güçlü kadınlardan biri.

Ve Bishop'un ne yaptığını, Kimberly'nin ölümünde oynadığı rolü anlıyor. Ve ölümünün intikamının alınmasını istiyor ama Zeke gibi o da Isabelle Bishop'u görünce yumuşadı.

Kahrolası Isabelle Bishop.

Çünkü adı aklıma gelince yüzü önümde süzülüyor, başı geriye atılmış, gözleri kapalı, boğazı açık, elime geliyor.

24

Isabelle

Benim odamla onunki arasındaki kapının kilidi açık. Ama odası boş. Annesi gittikten sonra onu ya da başkasını duymuyorum. Olan biteni kafamda toparlamaya çalışarak odamda volta atıyorum. Ne öğrendim? Bilmediğim her şey.

Nişanlısı onun kollarında mı öldü? Bu korkunç. Peki Carlton onun ölüm sebebi miydi? Hayır, bu hiç mantıklı değil. Carlton pek çok konuda yetenekli olabilir ama o bir katil değil. Jericho St. James neden öyle olduğunu düşünüyor?

Julia'nın söylediklerini düşündüm. Konsey Üyesi Hildebrand, Ayini başlatmasına izin verdiyse, Jericho'nun Carlton hakkında sahip olduğu şeyler ne kadar da kötü olmalı. Carlton cinayet gibi bir şey işlemiş olabilir mi? Hayır sadece hayır.

Peki beni koruması hakkında ne söyledi? Bu çok gülünç. Ondan korunmaya ihtiyacım var. Ama o onun annesi. Benim tarafımı tutmayacak.

Telefonumu kontrol ediyorum ve sonunda açabiliyorum. Daha eski bir model ve

huysuz. Kısa kişiler listemde aşağıya doğru inip Julia'yı buldum ama telefonu çalıyor, çalıyor ve en sonunda sesli mesaja geçiyor.

Carlton'u aramalı mıyım? Onu uyar? Bana yardım etmesi için ona yalvarmak mı? Peki benim için ne

planlıyordu? Beni o iğrenç yaşlı adamla evlendirmek için mi? Gerçekten bunu bana yapmış olamaz değil mi? Biraz daha yürüdüm, bakışlarım zar zor üç ısırik yediğim sandviçe takıldı. Yemek yemeliyim ama yapamıyorum. Onu bulmam lazım. Neler olduğunu anlayın. Yine de bana söyleyecek mi?

Leontine'in sözleri kafamda dönüp duruyor.

“Oğlumun korumasına sahip olacaksın. Bunu hatırla. Ve buna ihtiyacın var Isabelle Bishop. Bildiğinden daha fazlası.”

Hangi korumaya ihtiyacım var? Kimden? Önümde yüzen tek yüz Jericho St. James'in yüzü.

Ama sonra bizi o şapelin zemininde görüyorum; kafam geriye atılmış, ağzı boğazıma kilitlenmiş halde. Ben geliyorum.

Saçmalık.

Onu bulmam gerektiğine karar verdim. Neler döndüğünü öğren. Kapı kolunu çevirdiğimde kapının kilitleneceğini sanıyordum ama öyle olmadı, bu yüzden koridora çıktım. Ve bunu yaptığım anda onu görüyorum. Ve donuyorum.

Angelique'in odasından yeni çıkıyor. Beni görünce duraklıyor. Yatak odası koridorun diğer ucunda olduğundan yüzünü tam olarak göremiyorum ama boğazımı temizleyip kapımı arkamdan kapatarak onu bekliyorum. Ben korkmayacağım. Yapamam.

Bana doğru yürümesini izliyorum, yüzü her zamanki taştan maskesiyle yaklaşıyor ve ifadesini görebiliyorum. Benden birkaç adım uzaktayken boğazımı temizliyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama bakışları gömleğime kaydığında tereddüt ediyorum. Altına sutyen giymediğimin farkındayım ama kendisinin de söylediği gibi, bu onun daha önce görmediği bir şey değil. Bir şey görebildiğinden değil. X-ışını görüşüne sahip değil. Bana baktığında tek kaşını kaldırdı.

“Deliksiz tişörtlerin yok mu? Sana uyanlar?” “Kardeşimin. Ya da öyleydi.”

"Ah." Beni inceliyor. “Odanın dışında ne yapıyorsun?” "Annen beni görmeye geldi."

"Biliyorum."

Bir elim kapı tokmağında, "Bana doğrulamak istediğim tuhaf bir şey söyledi," diyorum. "Onaylamak?" O sorar. "Anlaşılmadı mı?"

Ben bocalıyorum. Bu doğru. Ama neden öyle olmadığını düşüneyim ki?

“Ama... Carlton bunu kabul etmeyecek. Ve beni zorlayamazsın. Toplum buna izin vermez. Rite beni koruyor.” “Hm. Carlton da aynı fikirde olacaktır. Eminim bizi kutsayacaktır. Kusura bakmayın, yoruludum." Yanımdan geçiyor.

"Bir söz hakkım var mı?" diye sordum, odasına doğru gidişini izlemek için dönerek.

O durdu. Bana doğru dönüyor. Ve kendimi küçük hissediyorum ve tamamen kendi elementimin dışındayım. Benim ligimde değil. Julia'yı düşünüyorum. Ona nasıl da kendinden emin bir şekilde yaklaştı. Ve tüm delikleri olan tişörtüm ve kot pantolonumla, çıplak ayakla orada dururken, ceketsiz takım elbisesiyle mükemmel görüldüğünde kendimi küçük bir kız gibi hissediyorum. Zarif ve kontrollü görünüyor. Çünkü kontrol onda. Her şeyin.

Sanki aklımı okumuş gibi daha da yaklaştı ve ona bakmak için boynumu kaldırmak zorunda kaldım. "Şapelde şikayet etmiyordun."

Utatarak gözlerimi kırptırdım. Ama istediği bu. Utancım. Beni küçük düşürmenin daha fazla yolu. "Seninle evlenmek istemiyorum." dedim ona açıkça. "Joseph Manson'ı mı tercih edersin?"

"HAYIR. Kimseyle evlenmek istemiyorum. Sadece keman derslerime ve belki de okula gitmek istiyorum ve bilmiyorum, sadece normal bir hayat yaşamak istiyorum. Ve birisinin piyonu olmayın. Senin ya da kardeşimin." Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve zayıflığımdan dolayı kendimden biraz nefret ediyorum.

"Sen bir Piskoposun Isabelle. Ve sen bir piyonsun. Bana ait. Daha önce kardeşinindin ve şimdi benimsin. Eğer bu konuda, ben hayatına girmeden önce özgür olduğun konusunda bir yanılgıya sahipsen, izin ver de bunu burada ve şimdi ortadan kaldırayım. Carlton Bishop'un sana karşı kardeş sevgisi yok. Asla yapmadı."

"Ben..."

"Okula gelince, göreceğiz. Ben karşı değilim."

Bununla yetiniyorum, dudağımı ısırıyorum. "Sen değilsin?" "Ben modern bir adamım. Tabii okula gitmek istiyorsan." "Peki ya derslerim?"

"Bu aynı şey değil mi?"

"Keman. Haftada bir gece küçük bir grupla çalışıyorum." "Göreceğiz."

Şaşıyorum, kafam karışıyor ve sonra tekrar sinirleniyorum. Neden okula gitmek ya da keman dersi almak gibi

normal bir şeyi yapmama izin vermek zorunda?

"Zaten bazı dersleri kaçırdım. Paul'u aramam gerekiyor ve..." "Paul kim?"

"Paul Hayes. Öğretmenim." "Hımm."

"Belki gelecek hafta gidebilirim. Belki..." "Göreceğiz. Şansınızı zorlamayın."

"Şans." homurdandım.

"Evet, şans."

Bir elim hâlâ arkamdaki kapı tokmağında, biraz daha uzun ayağa kalkarak, "Bir iş istiyorum," diyorum. Kıkırdadı. "Senin zaten bir tane var. Hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyorum. Onu memnun etmek için.

"Yatağa git Isabelle. Yarın sizin için yorucu bir gün olacak. İçinde." Cebinden bir halka anahtar çıkarıyor ve beni içeri kilitlemek istediğini biliyorum.

"Seni becermiyorum."

"HAYIR? Çünkü erkenden oldukça sert geldin ve ben sana zar zor ulaşabildim. Sikim senin içindeyken neler yapabileceğimi bir düşün. Ne kadar zorlanacağınızı bir düşünün."

"Yapma." Göğsüne doğru bastırıyorum ama kıpırdamıyor. "Hayal mi kuruyorsun?" alay ediyor.

Arkamdaki kapı tokmağını arıyorum ve sonunda kapıyı açıyorum.

"İyi bir kız. Sen git. Büyük günden önce bir yere kaçmanı istemiyorum."

"Senden nefret ediyorum."

Omuz silkiyor. Ne kadar yapmadığını kanıtlamak için yarına kadar bekleyeceğim Isabelle. Sırtındaki işaretim. Çarşafımda senin kanın var. Bu gece iyi uykular bakire gelinim."

Bununla birlikte gitti, kilidin sesi yüksek sesle döndü ve ben onun sözlerini merak etmeye başladım. Carlton'un sahip olduğum tek şansın bunu bir şekilde durdurması olduğunu biliyorum. Ama sonra ne olacak? Jericho St. James'i durdurabilse bile o zaman ne olacak? Beni o yaşlı adama satmasına izin mi vereceğim? Hayır. Bunu da yapamam. Seçeneklerim sınırlı.

Hayır, bu doğru değil. Seçeneklerim mevcut değil.

25

Jericho

Carlton Bishop, kararlaştırdığımız toplantı saatinden birkaç dakika sonra Mahkeme binasının mahkeme salonuna girdiğinde en hafif tabirle darmadağınık haldeydi. Aslında bir haftadır uyumuyormuş gibi görünüyor. Onu böyle görünce yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

Hildebrand saatine bakmayı ihmal etmiyor. "Bay. Piskopos," diye başlıyor ve kendisi ve iki meslektaşısı suçluya dik dik bakıyor. "Biz oturduktan sonra bir Mahkeme duruşmasına varmak son derece uygunsuz. Oldukça alışılmadık olan bu konuyla ilgili kararımızı verirken dikkate alınmamanız dikkate alınacaktır." Mahkeme salonu olağan düzeninden farklı olarak değiştirildi. Üç Meclis Üyesi hâlâ en üst katta oturuyor ve perukları ve cüppeleriyle üzerimize dikiliyorlar. Galeri, bana danışmanlık yapan Yargıç dışında boş. İhtiyacım olduğundan değil. Ve sanığın yargılanacağı kürsü, birkaç yüz yıllık olması gereken tek, dikdörtgen bir masayla değiştirildi. Anlaşmaların yapıldığı, sözlerin tutulmadığı, ihanetlerin intikamının alındığı birçok işarete baktığımda, üzerinde kararlaştırılan kaderleri merak ediyorum.

Bishop, pelerinini düzeltirken ve gözlerinde şeytani bir bakışla bana bakarken, "Evet, pekâlâ, yapabileceğimiz bir şey yok," demeye cesaret ediyor. Meclis üyelerine döndüğünde zorla gülümsedi. "Sevgili kız kardeşimin düğün günü ve

yapacak çok şey vardı."

Bunu başarabilmesi beni rahatsız ediyor. Onun hiç de öyle olmadığını bildiğim halde çok sıradan konuşabiliyor. Ama umurumda olmamalı. Ben kazandım. Benim zaferim az önce söylediği sözlerde yatıyor.

Meclis üyeleri birbirlerine bakıyorlar ve kaşını kaldıran kişi Hildebrand oluyor. "Bay St. James'in kız kardeşinizin elini isteme talebini reddetmeyeceksiniz değil mi? Konuşmalarımızı göz önünde bulundurarak, neden bunu bana açıklamıyorsun diye düşündüm.

"Evet Sayın Meclis Üyeleri, özür dilerim. İtiraf etmeliyim ki sevgili Isabelle için başka planlarım vardı ama Bay Manson'un yaşının oldukça ilerlemiş olduğu ve tabiatına bakılırsa," duraklıyor ve bana bakıyor. "Zavallı yaşlı adamın kullanabileceğinden daha sağlam bir ele ihtiyacı olabilir."

Hildebrand, "Hımm," diye mırıldanıyor. "Son derece sıra dışı."

Boğazımı temizleyip konuşuyorum. "Her iki tarafın da hemfikir olduğu gibi olağandışı olsun ya da olmasın, geriye yalnızca Mahkeme'nin nişanlıma ve bana onay vermesi kalıyor."

Hildebrand beni inceliyor. Daha sonra bakışlarını yanımda kaynayan Carlton Bishop'a çevirdi. Ondan gelen düşmanlığı hissediyorlar mı?

"Carlton. Senin istediğin bu?"

Bishop sıkılı dişlerinin arasından, Evet, Meclis Üyesi, dedi.

"Onurunu veriyor musun?"

"Sanırım öyle olduğunu söyledi," diye araya giriyorum ve onaylamayan bir bakışla karşılaşıyorum. Bishop, "Onurlarımı sunuyorum" diyor.

Ben onunla yüzleşiyorum, o da benimle yüzleşiyor. Üvey kız kardeşini öldürmeye çalıştı ve artık benim bildiğimi biliyor. Kanıtım var. Yaptığı şeyi bu yüzden burada yapıyor.

Şantaj. Gülüyorum. Asla yaşlanmıyor.

Bir görevli, Meclis üyelerinin imzaladığı kararnameyi taşır. Önce Bishop'un önüne koydular. İmzalıyor. Daha sonra bana geçti. Ben de imzalıyorum ve mühür basıldığında Isabelle'in geleceği güvence altına alınıyor.

Günün sonunda o benim olacak, ben de onun. İyisiyle kötüsüyle. Ölüm bizi ayırana kadar.

Önce Meclis Üyeleri ayrılıyor ve onlar gittikten sonra beni izleyen Carlton'a dönüyorum, zihni şüphesiz bir sonraki hamleyi hesaplıyordu.

"Eğer ortaya çıkarsa onu mahveder" diyor. "Seni yok edeceğini mi söylüyorsun?"

Nefret gözlerinin mavisini düzleştiriyor. "O da."

O haklı. Biliyorum ki. Suçluluk duygusu onu yok edecek. Kardeşi o hedefken öldü. Onunla ne kadar çok ortak noktamız var ama onun hiçbir fikri yok.

Gitmek için eşyalarımı topluyorum.

“Onun bu kadar fahiş olduğunu bilmiyordum, kız kardeşim. Ve kutsal bir yerde daha az değil. Çenem kasılıyor.

"Ne derler bilirsin." Bana doğru yaklaştı. "Burada her yerde gözler var. Her karanlık köşe. Acaba başka kim izledi..."

Onu boğazından yakalayıp tekrar masaya vuruyorum. Mahkeme muhafızları bir anda üzerime geldi, iki çift el beni kaldırmaya çalışıyor.

"Sinir mi çarptım?" Bishop boğuluyor.

Tutuşumu kolaylaştırıyorum. Adamları üzerimden it ve doğrul. "Sen hastasın, bunu biliyor musun?" Gülümsemesi kayboluyor.

Eşyalarımı toplayıp oradan uzaklaşıyorum.

"Kız kardeşime kendine iyi bak dediğimi söyle. Kazalara oldukça yatkın."

Bakışlarımı daraltıyorum ve yürümeye devam etmek çaba gerektiriyor. Acaba yürüyüşümde o çabayı görebiliyor mu?

“Sadece hiçbir kuyuyu açıkta bırakmayın. Başka bir Bishop kızının daha içeri düşmesini istemezsin,” diye ekledi, ben kapının arkamdan kapanmasına izin verirken.

26

Isabelle

Ertesi günün tamamını odamda kilitli geçiriyorum. Sanırım kaçmamı riske atmıyordu. Nereye gideceğimi herkes tahmin edebilir.

Julia'yla iletişime geçmeye çalıştım ama şansım olmadı. Mesajlarım okunmuyor, sesli mesajlarım cevaplanmıyor. Makyaj sanatçısı, kuaför ve terzi arasında olmasına rağmen umduğum kadar yalnız zamanım olmadı.

Şimdi giyindim ve Leontine'in saçımı yapan kadına saçlarımı daha yükseğe kaldırması ve ensemde kalan dalları toplaması yönünde talimat vermesini izliyorum. Memnun olduğunda ayağa kalkıyorum ve o da bana bakıp etrafımda daire çiziyor. Onun bana uyacak şekilde değiştirilmiş gelinliğini giyiyorum.

Benden birkaç santim daha uzundu ve kısaltılması gerektiği dışında, neredeyse mükemmel bir uyumdu. Basit ve güzel, boynumun arkasındaki bir düğme için tek bir inci ile bir arada tutulan, yere kadar uzanan beyaz bir kılıf.

Minnettar olduğum sıkı bir uyum değil. Kardeşimin o maskeli baloda bana giydirdiği kuş tüyü elbisenin tekrarlanması istemedim.

"Söylemen gereken kelimeleri biliyor musun?" o soruyor.

"Evlilik yeminlerini mi kastediyorsun?" Yemin yazacağımı düşünmüyor, değil mi? “İşaretlemeden sonra. Sahip ve Deus. Efendim ve tanrım.”

"Neden bahsediyorsun?"

Kapı çalınır ve cevap vermeye fırsat bulamaz. Bunun yerine, Leontine kimin gireceğini söylüyor, bu da benim odam olduğu için beni rahatsız ediyor ama Angelique kendi güzel sarı prenses elbisesiyle, saçlarıyla uyumlu kurdelelerle yapılmış saçlarıyla onun yanından hızla geçtiğinde ve onun gülümseyen, mutlu yüzünü gördüğümde, kendimi gülümsetmeden edemiyorum. Sanki yıllar

önceymiş gibi gelen havuzdaki olaydan sonra onu bir kez görmüştüm ama değil. "Ah, Belle!" diye haykırıyor ve kısa bir süreliğine duruyor. "Çok hoş görünüyorsun."

Ona sarılmak için çömeliyorum ve buketim olduğunu tahmin ettiğim şeyi ondan alıyorum. "Teşekkür ederim Angelique. Vay be, elbisene bayıldım!"

Dönüyor. "Bir prensese benzediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence şimdiye kadar gördüğüm tüm prenseslerden daha güzel görünüyorsun." Göz kırıyorum.

Jericho'nun kardeşi Ezeziel boğazını temizliyor. Üzerinde smokin ve resmi siyah peleriniyle kapı eşiğinde duruyordu. O tehditkar başlığı takmadığına sevindim. Onu yalnızca birkaç kez birkaç dakika boyunca gördüm ve şimdi ona baktığımda Jericho'ya ne kadar benzediğini düşünüyorum. Fark onun gözlerinde. Onun ikisi de gümüş. Kurt gibi.

"Gelini arabaya getirmem talimatı verildi" diyor. "Yapalım mı?"

"Evet!" Angelique onun yanına atlıyor. O kadar heyecanlı ve mutlu ki, acaba onu bu gelin getirme sürecine dahil etmediler mi çünkü burada onunla kavga etmeyeceğimi biliyorlar. Jericho'yu ya da annesini unutmayacağım. Ezeziel'i tanımıyorum ama bu olayların herhangi birinde benim tarafımda olacağından şüpheliyim. Angelique'i takip ediyorum ve arabaya kadar benimle ve amcasıyla sohbet ediyor.

Anladığım kadarıyla onunla arası kolay. Leontine ve ben izlerken, onlar hayal dünyasından bahsederken o da ona karşı rahat davranıyor. Onu böyle görmek çok güzel. Küçük kızların olması gerektiği gibi. Her şeyden korkmaz veya tedbirli davranmaz. Kaygısız.

Yol boyunca ilerlerken kendimi gülümserken buluyorum, bu yüzden Ezeziel bu gülümsemeyi görünce bana göz kırpmıyor ve ben de gözlerimi kırpmıştırarak gerçekliğe dönüyorum. Rolls Royce'un IVI yerleşkesine dönüştüğü ve kapımızın açıldığı anda özelliklerimi düzeltiyorum. Önce Ezeziel, ardından Angelique çıkar. Annesine yardım ediyor ve almam için bana elini uzatıyor. Kafasını içeri daldırdığında arabayı kaçırabilir miyim diye düşünüyorum.

"Kardeşim kovalamacadan hoşlanıyor," diyor öylesine sıradan bir şekilde ki Angelique dinliyorsa anlamayacak. "Ama kesinlikle bekletilmekten hoşlanmaz." Tekrar elini bana uzatıyor. Acaba bunun bir şekilde benim seçimim olduğu izlenimini mi vermek istiyor? Yine de önemli değil. Bunun gitmesinin tek bir yolu var.

Elimi içine soktum ve bana yardım etmesine izin verdim. Kolumu onunkinin arasına aldığında şaşkınlıkla ona baktım ama geri çekilmedim. Angelique'i diğer koluna almak için sadece bir anlığına duruyor ve avluyu geçerek dün gece Jericho'nun beni dizlerime çöktettiği küçük şapele doğru ilerliyoruz.

Avlu yüzlerce mum gibi görünen bir şeyle aydınlatılıyor. Çeşitli çukurlarda

ateşler yanıyor. Sadece erkeklerin toplanmış olduğunu fark ettim ve hepsi resmi olarak pelerinlerini giymiş, başlıklarını takmış, maskeli ve içki içiyordu. Onları görürken Angelique'i görüyorum ve kollarını amcasının boynuna nasıl doladığını izliyorum. Ezeziel ona "Sadece giyinme oyunu oynuyorlar" diyor. "Giyinmelerini beğenmiyorum." Ben de öyle.

"O halde bakma aptal. Bunun yerine Isabelle'in ne kadar güzel görüldüğüne bakın," diyor bana doğru tam olarak okuyamadığım bir bakış atarak. Adamları geçtikten sonra Angelique amcasının elinden kurtulup yanıma geliyor. Elimi tutuyor ve aynı anda arkamda tanıdık bir ses duyuyorum.

"İşte, kızaran gelin." Carlton'du.

Sesini duyunca kasıldım. Nedenini bilmiyorum. O benim kardeşim, üvey kardeşim, her neyse. Ondandır korktuğum söylenemez. O ve St. James ailesi arasında hangi tarafta daha güvende olduğumu bilmeliyim. Leontine ona doğru temkinli bir bakış attı ama Ezeziel'in bakışı karanlıktı. Döndüğümde Carlton'ın pelerinini giydiğini ve çok şükür ki maskesinin başının üstüne itildiğini görüyorum.

Angelique ona korku dolu gözlerle bakıyor.

Zeke, annesine ağabeyininkine benzer bir ses tonuyla, "Angelique'i içeri alın" diyor. Leontine, "Gel Angelique, içeride bekleyeceğiz, Zeke Amca Isabelle'i içeri alabilir," diyor. Ama küçük kız başını salladı, bakışlarını kardeşimden çekip bana baktı. Elimi çekiştiriyor.

Amcası ona "Devam et" diyor. "Gelinin ayaklarının dibine gül yaprakları atmalısın. Hatırlamıyor musun?" diye sordu ama bu sefer ses tonundaki gerginliği duydum.

"Ah," diyor, ihtiyatla kardeşime bakıyor. "Unuttum." Tekrar bana baktı. "Sonra eve gelecek misin? Bizimle yaşamak için mi?" bana soruyor. "Ev?" Carlton soruyor ve onun biraz eğlenerek izlediğini görüyorum.

"Elbette öyle yapacaktır," diye yanıtlayan Leontine, elini tutup onu uzaklaştırmak için araya giriyor ama çocuk yine yerinde kalmak için çekiştiriyor.

"Söz?" o soruyor. "Sen ve baban eve gelecek misiniz? Düğünden sonra kalmama izin verilmiyor."

"O kadar uzun sürmeyeceğine eminim," diyorum, yatma saatinin sekiz olduğunu düşünüyorum. Şu anda saat altıyı biraz geçiyor.

Leontine bana onaylamayan bir bakış attı ama Ezeziel araya girdi. "İkinci bir tören daha var. O zaman ikisi de evde olacaklar," diyor ikinci bölümde Angelique'e yönelik konuşuluyor.

Leontine, Angelique'e, "Haydi artık," diyor.

"Söz?" bana tekrar sordu. Ses tonunda ciddi bir şeyler vardı ve Leontine'in ne söylediğini hatırlıyorum. Nasıl bir kaçak gibi yaşadığını. Bunun birinin, özellikle de bu kadar genç birinin güvenliğini

nasıl etkilediğini merak ediyorum. Ve Carlton'un annesinin cinayetinde parmağı olduğunu düşündüklerini düşünüyorum. Ama hiçbir anlamı yok. Eğer bu doğruysa neden onun buraya, onun yanına gelmesine izin verdiler ki?

"Söz veriyorum. Eve döndüğümde sana iyi geceler öpücüğü vereceğim... döndüğümde," diye ekliyorum, babasının ne yaptığını düşünürken kendimi yakalayıp. Bittiğinde kızına nasıl zarar verebileceğini. Ben gittiğimde. Nellie Bishop'un mezarının ardından gelen kuyu görüntüsü ani, soğuk bir esintiyi çağırıştırıyor gibi görünüyor. Ben gittiğimde.

O sırada bir gong sesi duyuluyor ve izinsiz girdiğim için minnettarım.

"Ona iyi geceler öpücüğü verecek misin?" Kardeşim, Leontine'in Angelique'i götürmesini izlerken soruyor. Angelique şapele güvenli bir şekilde girdiğinde Ezekiel, Carlton'a doğru adım atar. Tam ona göre, göğsü kardeşiminkine çarpıyor.

"Hoş karşılanmıyorsun Piskopos," diyor. Kolunu bana uzatarak beni Carlton'dan uzaklaştırıp arkasına itti. "Hayır, sanırım değilim. Ama o benim kız kardeşim. Ben de ona mutluluk, uzun bir ömür ve tüm bu saçmalıkları dilemek istedim. Ezekiel, "Ne kadar düşüncelisin," dedi. "Bir daha yeğenime bu kadar yaklaşırsan iki bacağına da kırarım, anladın mı?"

"Sen nesin? Kardeşinin tazı mı?"

"Hayır, ben kendimim. Ben seni yok etmeden ortadan kaybol, Piskopos."

"St. James'in iyi olduğu şey bu, değil mi? Nellie ve kim bilir kaç kişi daha var?" Diğerleri mi?

Carlton bana bakıyor. "Umarım kız kardeşimi de kaybolan Bishop kızları listesine eklemeyi düşünmüyorsunuzdur."

Ezekiel cevap veremeden şapelin kapısı hızla açılıyor ve Jericho avluda, yüzü alevler içinde, gözleri şimdiye kadar gördüğümde daha koyu. Bize doğru geliyor, bana bakıyor, bunu yaparken de yarı duraksayıp kardeşime doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Jericho, Carlton'u yakasından tutup onu duvara doğru iterek soruyor. Umarım Carlton, öfke şöyle dursun büyüklük ve kaba güç bakımından bu adamla boy ölçüşemeyeceğini anlayacak kadar akıllıdır.

Carlton teslim oluyormuşçasına ellerini kaldırıyor. "Kız kardeşimin düğününü görmeye geldim ama hoş karşılanmadığımı görüyorum."

Konsey Üyesi Hildebrand, peşinden iki gardiyanla yaklaşıyor ve gardiyanların hızlarını arttırıp Jericho'nun kollarına gitmesi için parmağını bir kez kaldırması gerekiyor. Yine de onu kandıramazlar.

Hezekiel bana gözlerini olay yerinden ayırmadan, "Git şapelin kapısında bekle," dedi.

"Köpeklerinizi geri çağırın!" Jericho, Hildebrand'a neredeyse tanınmaz bir sesle, gözlerini kardeşimden ayırmadan anlatıyor.

"Şimdi zamanı değil!" Hildebrand tısladı.

Jericho, Carlton'a "Ailemden uzak dur" diyor ve bir elini Carlton'un boynuna doluyor.

Carlton aptalca, "O henüz senin ailen değil," diye alay ediyor. "Ve damarlarında hâlâ Bishop kanı dolaşacağından yakın zamanda öyle olacağını sanmıyorum." Yemin ederim Jericho'yu kışkırtmaya çalışıyor. Nefes almaya çalışırken boğulmaya başlarken bile.

Jericho, "Seni lanet olası pislik" diye başlıyor.

"Çıkar onu!" Hildebrand emir verir ve iki muhafız daha gelir ama onlar Jericho'yu yakalayamadan Ezeziel ona doğru hareket eder ve kardeşini tutan adamlardan birini iter.

"Kardeşim" diyor. "O haklı. Şimdi zamanı değil."

Jericho'nun burun delikleri parlıyor ve Carlton'u öldürmemek için ne kadar çaba harcadığını görebiliyorum. Ezeziel daha güçlü bir şekilde, "Jericho," dedi.

Jericho gözlerini kapatıyor ve tutuşunu gevşetiyor.

Ama Carlton bunu anlamıyor. "Aile olmanın onu güvende tutacağı söylenemez. Demek istediğim, Zoe'ye bak. Ya da baban." Bakışlarını Ezeziel'e çeviren Carlton'un sırtışı nefret dolu, çirkin bir şey.

Jericho bu sefer yumruğunu kapattığında sıkıyor. Carlton'un yüzünün kızarmasını izliyorum. Gözleri şişiyor. Çılgılık atarak geriye doğru tökezliyorum, çiçeklerim yere düşüyor.

"Git," diye emrediyor Hezekiel beni şapele doğru yönlendiriyor. Jericho, "Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye homurdandı.

Hareket edemiyorum ve o an ağır çekimde geçiyor gibi görünüyor. Jericho Carlton'u boğuyor, Carlton'un yüzü, gözleri çok yanlış görünüyor.

"Yeterli!" Hildebrand sesleniyor ve Jericho'yu uzaklaştırmak için dördü gerekiyor. Carlton'u serbest bırakmak için Jericho büyüklüğünde dört adam. Carlton duvara yaslanıp tükürürken, boğulurken, elini Jericho'nun parmak izlerini görebileceğim şekilde boğazına dolarken Jericho'yu tutmaya devam ediyorlar. Dik durması

uzun dakikalar alıyor ama bunu yapıyor ve tuzağa düşmüş bir hayvan gibi hamle yapan Jericho'ya doğru aptalca bir adım atıyor.

Tekrar çılgılık attım ama adamlar onu yakaladı ve Carlton sırtıttı. Sadece sırtıyorum. "Ailenin tek bildiği şiddet değil mi? Baban sana iyi öğretmiş," diye alay ediyor.

Etrafımızda bir kalabalık toplandı. Çoğu maskeli, bize bakan, gösterinin tadını çıkaran tüm yüzlere bakıyorum. Elbette buna kimse engel değil.

"Beyler!" Hildebrand durumu kontrol altına almaya çalışırken sıkılı dişlerinin arasından konuşuyor. "Burası bir hayvanat bahçesi değil. Biz hayvan değiliz. Bu gösteriden dolayı ikiniz de azarlanacaksınız ama şimdi bunun zamanı değil."

Carlton'a dönüyor. "Piskopos!"

Carlton'un bakışları Hildebrand'a kaydı. "Dışarı!" tükürür.

"Ben yeni geldim..."

"Dışarıda!" Hildebrand emir veriyor ve adamları kardeşime doğru hareket ediyor, o da ellerini kaldırıp geri çekilir gibi yapıyor. Kardeşim gidince bana bir bakış attı, sonra Jericho'ya döndü. "Hazır mısın? Bildiğiniz gibi tanıklık etmem gerekiyor ve bütün gecem yok."

Şahitlik etmek. Söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor.

Jericho derin bir nefes alıyor, dişlerini gıcırdatıyor ve onu tutan adamlardan kurtuluyor. Hezekiel'le gözlerini kilitler. "Kardeşimle biraz konuşmam lazım."

Hildebrand onları inceliyor, sonra bırakıyor. O gittiğinde, ben kardeşlerle ve onların da ötesinde, izlemiyormuş gibi davranan izleyicilerle baş başa kaldım.

"Angelique'i buraya getirirken ne düşünüyorsun?" Jericho istiyor.

Ezekiel yeryüzünde bu ses tonundan korkmayan tek adam olabilir. İçindeki tehdit yüzünden. Jericho'nun vücudunda çatırdayan enerjiyle. Benim geri çekileceğim yerde, o kardeşine doğru adım attı, meydan okuma açtı. "Bugün senin düğün günün. Kızınızın da bunun bir parçası olması gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Jericho kendi kızını burada istemedi mi? Mantıklı değil mi? Düşünen.

"Bu şeylere sen karar veremezsin. Ve şimdi beni temizlemem gereken bir pislikle baş başa bırakıyorsun. Kardeşler uzun, çok uzun bir süre birbirlerini inceledikten sonra Jericho sonunda bana döndü, bana bakarken ifadesi gergindi. Tek kelime etmeden kolumdan tutup beni kaba bir tavırla şapele doğru yürütüyor.

Kardeşimin ziyaretini merak ediyorum. Bu kadar çok aksamaya neden olma yeteneği, çok fazla hasara yol açıyor. Niyeti buydu, değil mi? Jericho'nun derisinin altına nasıl girileceğini biliyor. Sadece ailesinin yanına yaklaş. Onun kızı. O onun zayıflığı. Carlton onu cezalandırmak için ona zarar vermez, değil mi? Hayır. Buna inanamıyorum. Peki ya ortadan kaybolan Bishop kızları? Peki aileden olsanız bile güvende olmamanız hakkındaki yorum? Ve çoğunlukla Jericho'nun öfkesi ne olacak? Sanırım bugün kardeşimi öldürebilirdi ve bu beni çok korkutuyor.

Ama ben bunları düşünmeden Ezekiel şapelin kapısını açıyor ve Jericho beni mihraba doğru yürütüyor. Benim için koridorda yürümek yok. Yumuşak müzik yok. Sunağın önünde bir kez daha dizlerimin üzerine itilirken, bir zamanlar rahatlatıcı olan tütsü kokusu duyularımı eziyor, bu kez beni Jericho St. James'e sonsuza kadar bağlayacak kelimeleri söylerken bir yastık etkiyi yumuşatıyor. Sonsuzluğum ne kadar uzun olursa olsun.

27

Jericho

Kısa tören boyunca onu izliyorum. Kısa kısım için Hildebrand'a teşekkür etmem gerekiyor. Peder John tam bir ayın yapılmasını istediğini söyledi. Ruha iyi geldiğine inanıyorum, onun argümanı buydu. Gidip kendini becerebilir.

Hildebrand ve Carlton Bishop'un mükemmel bir şekilde düzenlediği gösteriye tanık olan diğer herkes de öyle yapabilir. Hatta kardeşimi ve beni alışılmadık oyuncular olarak işe aldık.

Lanet pislik.

Peki Zoe ve babamdan bahsederken ne demek istedi? Sırf kız kardeşimin adını söylediğim için burnunu kırmalıyım.

Babamın kazasına gelince, öyle bir kaza değildi. Bundan eminim. Onun öldürülmesinde Bishop'un parmağı vardı. Yaptığını biliyorum. Santiago De La Rosa hiçbir kanıt bulamasa bile bunu içimden biliyorum. Babam öldürüldü. Arabası böyle bir dağ yolunun kenarından mı kayıyor? Çok uygun. Tüm deliller kayboldu. Araba ve adam çıtır çıtır yandı.

Hayır. Satın almıyorum. Öldürüldü. Ve her şey Carlton Bishop kokuyor.

Isabelle'in alçak sesiyle Peder John'la birlikte Rab'bin duasını mırıldanması beni buraya ve şimdiye geri getiriyor.

Ona baktım. Benim güzel, masum gelinim. Annemin babamızın düğününde giydiği elbiseyi giymişti. Elbise, ipeği yerinde tutan boyundaki tek düğmeli kapatma ile işaretleme töreni akılda tutularak tasarlanmış beyaz bir ipektir.

Bu beni annemin düşüncelerine getiriyor. Babamın ne yapacağını biliyor muydu? Elbiseyi açıp herkesin önünde

onu markalamak istediğini biliyor muydu? Daha sonra kendi isteğiyle başını eğdi mi, kendisinden istenen

sözleri söylemek için dudaklarını ayakkabısına dokundururken gözyaşları onu boğdu mu? Onun sözünü vermek ve ona efendinin ve tanrının gücünü bahşetmek.

Isabelle bana bakıyor, dudakları mırıldanmayı bırakıyor. Dua bitti. Gözlerinde sorularını okudum ama onda bir durgunluk var. Sessizlik. O ilk gece, o adamlar girmeden önce bu şapele sığındığında da aynı duyguyu yaşamıştı. Oturup onu izlediğim gölgelerden çıkmadan önce. O gece onu buraya getiren kaderin bir cilvesi miydi? Bu, benim varlığımdan haberi bile olmadan onu gözlemlememi sağladı.

Güzellik ve onun şeytanı. O, o tüylü elbisenin içindeki masum. Ben, pelerinli ve maskeli, boynuzlarım yüksek gökyüzüne doğru kıvrılıyor. Görülmesi gereken bir terör.

Beni izliyor ve sonunda gözlerini kırpıştırıp bakışlarını indiriyor. Peder John haçı dudaklarına götürürken haç işareti yapıyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Bu törenden bir sonrakine kadar geçen anlarda bu kadar sakin olacak mı? Rahip boğazını temizliyor ve ikimiz de ona bakıyoruz.

Yeminlerin söylenme zamanı. Sevme, onurlandırma ve itaat etme sözü. Bu bir saygısızlık, bu bir yalan.

Aşk. Kullanışsız.

Onur. Umurumda olabilir.

Benim ilgilendiğim yalnızca onun itaati ve onun bu sözleri tekrarlamasını dinliyorum. Bunların onun için bir anlamı var mı? Gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor.

Sıra bana geldiğinde, üzerime düşeni söylüyorum, sonra elini tutuyorum ve parmağına basit bir altın bant takıyorum. Şaşırmış gibi aşağıya bakıyor. Elmas mı bekliyordu? Büyük, şişman bir yüzük mü?

Bandı tutuyorum, parmağımın üzerine kaydırıp ona doğru kaydırıyor.

Önce avucumdaki altın yüzüğe, sonra da tanımadığı insanlardan oluşan küçük topluluğa bakıyor. Kimse ona bu durumdan kurtulmaya yardım edemeyecek.

Bana dönüp devam etmesi için işaret yapmasını bekledim.

Yüzüğü alıp parmağıma taktı ve birkaç dakika sonra rahip bizi karı koca ilan etti ve gelinimi öpmeme izin verdi. Onu kendime çekmek için elimi çıplak ensesine kapatıyorum ve gözlerim açık bir şekilde gelinimi öpüyorum.

Sembolik bir jest. Ve sonra bitti.

Ayağa kalkıyorum, Peder John'a teşekkür ediyorum ve gelinimin ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Toplanan topluluğa döndüğümüzde elini tutuyorum, tek kadınlar annem ve kızım. Geleneğe göre onların bile burada olmaması gerekiyor.

Angelique elini annemin elinden kurtarıp bize doğru koşuyor. Bütün bu odada gülümseyen tek kişi o. Onu tutmak için tek kolumla kaldırdım ve hayatının benimkine ne kadar bağlı olduğunu düşündüm. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu. "Babacığım!" boynuma sarılıyor ve hafif ağırlığını Isabelle'e doğru veriyor, bu yüzden onun Isabelle'i hayatı boyunca iki kişi olan küçük çevremize kucaklamasına izin vermekten başka seçeneğim yok. Şimdi üç oldu. Küçük kollarının bizi sımsıkı sıktığını hissettiğimde bunu düşündüm. Şimdi ne bekleyecek? Bunun Isabelle'i ne yaptığını düşünüyor?

Bu gece Angelique'i getirmek istememiştim. Bir düğünden hiç bahsetmek istememiştim. Onunla hiçbir ilgisi yok. Bu evlilik amaca ulaşmak için bir araçtır. Ve o son geldiğinde...

Angelique bizi serbest bıraktığında Isabelle'e bakıyorum.

O son geldiğinde sonuçlarına katlanacağım. O zaman Angelique için parçaları yeniden düzenleyeceğim. Annem bize doğru adım attığında Angelique'i yere bıraktım ve onu başının üstünden öptükten sonra onu anneme teslim ettim.

"Eve geleceksin. Söz vermiştin," diyor Isabelle'e.

Isabelle yanağını öpmek için çömeliyor. "Söz verdim ve sözümü her zaman tutarım."

Isabelle doğrulurken annem onu alıyor ve ikisi birbirine bakıyor. İki kuşak kadın sosyetenin erkeklerine verildi. İnsan ne geleceğini biliyor. Diğeri hâlâ masum. Ama uzun sürmez.

Annem Isabelle'e neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı. Bu durum

kafamı karıştırdı ve ifadesi okunamayan Isabelle'e baktım.

Cesaret sanırım diyor.

Ütüyü kullanmayacağım. Annem Isabelle'in çekeceğinden daha fazla acı çekti. Isabelle bir kez daha yavaşça kızıma bakıyor ama gözleri bana gelince sanki bir zırh giyiyormuş gibi yüz hatlarını ayarlıyor. Bunu yaptım, kendime hatırlatıyorum. Beni tanıdıktan birkaç gün sonra benden korkmasına neden oldu. Onu kendime doğru çekiyorum. "Angelique'e ne söz verdin?" "Sadece ona iyi geceler öpücüğü vermek için" diyor.

"Kızıma verdiğin sözlere dikkat et."

Bunu anlarken gözleri benimkileri araştırıyor.

Konuklar kafesi bize doğru geliyor ve ben de dikkatimi onlara çeviriyorum.

Onlar gibi olmadığım için

toplantıya katılmamayı tercih edeceklerinden emin olduğum tüm üst kademe üyeleri olan erkekler olarak

yüzüme tarafsız bir ifade takınıyorum. Kan değil. Beni tebrik etmek için sıraya giriyorlar. Düşünceler arasında dolaşırken el sıkışıyorum. Ben onlardan biri değilim. Ben asla onlardan biri olmayacağım. Giriş biletlerimizi babam almış olabilir ama kan sahtesi yapamazsın.

Ama umurumda değil. Babam bunu yapardı ve ait olmadığın yere ait olma isteğinin ona ne yaptığını gördüm. İstenmediğin yerde olmayı istemek.

Tanıkların çoğunluğu gittikten sonra geriye yalnızca Zeke, Santiago De La Rosa, Yargıç ve Hildebrand ile iki kişisel koruması kaldı.

Santiago yaklaşırken Isabelle bana yaklaşıyor ve yüzünde yarım kafatası dövmesi olan adamı ilk kez gördüğünü fark ediyorum. Boyu ve yapısıyla daha az tehditkar olmayan yargıç onun yanında duruyor. Yargıç Isabelle'i başıyla onaylarken, Santiago bir süre daha onu inceliyor.

"Tebrikler" diyor ona.

Teşekkür ederim, diye mırıldanıyor. Otomatik olduğunu düşünüyorum. Ve ona bakan ölüme bakmamaya çalışırken gözlerini kırıştırdığından emin değilim. Sanırım bundan hoşlanıyor. İnsanların onu gördüğünde hissetmesi gereken rahatsızlıktan keyif alıyor. Bu yüzden ona daha çok saygı duyuyorum.

"Aşağıya inelim mi beyler? Bunun bizim maiyetimiz olduğuna inanıyorum," diye mırıldanıyor Hildebrand. "Aşağıda ne var?" Herkes avluya açılan kapının diğer ucundaki kapıya doğru sıralandığında Isabelle sordu. Aslında aşağıda değil.

Şapel ile Mahkeme binası arasında, şapele, Mahkemeye ve ana bina binalarını birbirine bağlayan bir tünele giden, taştan oyulmuş bir boşluk daha var. Aynı zamanda Konsey üyelerinin odalarının altındaki hücrelere de yol açar. Bunun, tasarım gereği sesin mahallere kadar taşınması nedeniyle yapıldığı söyleniyor. Ve Mahkeme Meclis Üyelerinin kanlı bir geçmişi var.

"İşaretleme töreninin yapılacağı yer burası."

"İşaretleme?" Hildebrand'ın muhafızları kapıyı açık tutarken ben diğerlerini takip etmek istediğimde hareket etmeden soruyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Sana dün gece söylemiştim. Benim işaretimi taşıyacaksın." "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu ve geri çekildi.

"Bir dakika içinde göreceksin."

Bir adım attığımda "Görmek istemiyorum" diyor. Ona dönüp baktığımda titrediğini görüyorum. Serbest kolunu karnına doladığını görün.

"Bunu bütün ahmaklarla birlikte avluda da yapabiliriz. Bunu mu tercih ederdin?"

"Sadece bana ne yapacağını bilmek istiyorum."

"Kardeşin seni gerçekten de Cemiyet'in yöntemleri konusunda eğitmedi, değil mi? İşaretimi boynunuza ve sırtınıza dövme yapacağım."

"Sen ne?"

"Ya da alternatif olarak seni bununla damgalayabilirim." Yüzü tüm rengini kaybediyor.

"Tercihiniz?" Sabrım tükeniyor. Bishop'un gelip böyle şeyler söylemesi, Zeke'in kızımı getirmesi, hepsi benim için bok oldu. "Tercihim, mürekkeptir. Daha az... çılgılık atıyorum."

Boğazından boğuk bir ses çıkıyor ve onu ileri doğru çekerek ağır kapıya doğru ve yalnızca meşalelerle aydınlatılan penceresiz geçitlerden geçirmesini sağlıyorum.

"Jericho mu?" Ben onu yarı yarıya taşıırken ilerlememizi durdurmak için kollarını etrafıma dolayarak tökezleyerek başlıyor. Sadece bir sonraki kısmı geçmemiz gerekiyor. Her ne kadar sadece o ve ben olsaydım, hepimizin uyması gereken kurallar var ve bu da onlardan biri. Tanıklar gerekli. En azından benim seçtiğim bir avuç kadarı var.

Törenin yapılacağı mağara büyük, tavanları alçak, bu yuvarlak oda da ateşle aydınlanıyor, tek parmaklıklı pencere temiz havanın içeri girmesine izin veriyor, gece bizim yaşadığımızdan daha serin geçiyor.

Odanın kendisi de orta çağa ait. Misafirlerimin tanıklık yaparken dinlenmeleri için sandalyeler düzenlendi. İkramlar gölgede duran iki garson tarafından servis ediliyor. Pencerenin en uzak köşesinde, içinde ateş yanan demir çukuru vardır. Dışarı çıkan pokerin sapını tanıyorum. Tören, kendime hatırlatıyorum. Babamın o pokerle ne yaptığını düşünmek istemiyorum.

Yargıç ve Zeke bir köşede sessizce konuşuyorlar ama gözleri bizi takip ediyor. Hildebrand taht benzeri sandalyesinde oturuyor, askerleri arkasında duruyor. Santiago tek başına duruyor.

"Bu nedir?" Isabelle tam bir panik içinde soruyor ve gözleri onur konuğu olacağı derme çatma kürsüye takılınca duruyor.

"İşaretleme töreni," diyorum ona. "Ayakkabılarını çıkar." "Ne?"

"Ayakkabıların. Onları çıkarmak."

Kafası karışık ama bunu yapıyor ve onları kapıda bırakarak, üzerinde dizleri için

ipek bir yastık bulunan kürsüye doğru onu yürütüyorum. Sandalyem ve onu işaretlemem için gereken ekipman şu minderin hemen arkasında

duruyor. Önünde yüzlerce yıllık olması gereken karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bir boyunduruk duruyor.

Nişan töreni için özel olarak yapılmış, yere kadar alçaktır ve ev sahipliği yaptığı kadının dizlerinin üstüne çökmesi amacıyla tasarlanmıştır. Başka bir dua şekli. Bunun düşüncesi, Isabelle'in ona bağlı olması her şeyden daha erotik ve bir parçam bu tanıkların ortadan kaybolmasını diliyor.

"Jericho mu?" diye soruyor, direnirken sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor.

Onu merkeze kadar yürütüyorum. Hildebrand askerlerini gönderiyor ve Isabelle onları görünce koşmaya başlıyor ama kolunu tutuyorum ve kendini göğsüme doğru koşuyor.

Bir kolumu ona doladım ve diğer elimi askerleri durdurmak için kaldırdım.

Isabelle'in nefesi bana karşı pantolon gibi, yüzü gömleğimin içinde gizli.

Etrafımdan geçmek ya da elimden çıkmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun nedeni buradan çıkışın olmadığını bilmesi mi, yoksa sadece askerlere karşı koruma mı aramasıydı bilmiyorum.

Başımı kulağına doğru eğiyorum.

"Mürekkep. Sadece mürekkep. Ateş değil," diyorum ona. Başını salladı ve yüzünü göğsüme daha da gömdü.

"Sadece rahatla, canın yanmaz." Bunun doğru olduğundan pek emin değilim.

Bana göre dövme acı verici değildir. Aslında neredeyse meditasyon niteliğinde.

Ama ona göre bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. "Bunu yapmak istemiyorum" dedi ve bakışlarını benimkilere çevirdi. Yüzü ıslak, göz kalemi sürülmüş. "Lütfen bana bunu yaptırmayın."

"Bu yapabileceğin bir seçim değil. Nasıl ilerleyeceğimiz sizin seçiminizdir. Bu adamlardan seni boyunduruk altına almalarını mı isteyeceğim yoksa diz çöküp buna boyun mu eğeceksin? Bana göre?"

Sadece sulu gözleriyle bana bakıyor.

Bileklerini tutuyorum çünkü bu ritüelde çok cinsel içerikli bir şeyler var.

Karanlık bir şekilde uyandırıcı bir şey. "Diz çök, Isabelle. Tanıklarınızla yüzleşin ve diz çökün."

Omzunun üzerinden onlara, ahşap alete bakıyor ve ben onu çevirerek ipek yastığa doğru yürütüyorum. Santiago yaklaşıp boyunduruğun ağır tepesini kaldırırken direniyor.

"Dizlerinin üstünde," diyorum ona bakarken.

Titriyor, bakışlarını benimkilere çevirirken beni kendine çekiyor. "Yapacak mısınız?" İşaretlemeyi yapanın benim elimin olacağı düşüncesi onu rahatlatıyor mu? "Sen?" tekrar soruyor. "O değil? Onlar değil?"

"Evet" diyorum ona, kafam karışmış bir halde.

Her yanağından birer tane olmak üzere yüzünden iki gözyaşı süzülüyor. Başını sallıyor. Kendini çelikleştiriyor. "O halde işin bitti mi? Bitti?"

Cevap vermiyorum.

Kaşlarının arasında bir kırıışıkla beni inceliyor. "Öyle değil, değil mi?" Beklerim. Bu direniş gösterisinde kendini dik durmaya zorlayarak, "Canımı akıtacaksın" diyor. O da ben de onun teslim olacağını biliyoruz. Yapabileceği tek seçim bu. "Benim kanım çarşaflarınızı lekeleyecek."

Cevap vermiyorum, sadece bakışlarımı ona kilitledim. O haklı.

"Seni bunların hiçbirini affetmeyeceğim, Jericho St. James. Durmadan."

Uzun bir süre öyle kaldık, aramızda sessizlik ama söylenecek çok şey var. Ama tek kelime konuşuyorum. Şimdilik önemli olan tek şey.

"Diz çökmek."

Kirpiklerini indiriyor, sonra bana dönüp minderin üzerine diz çöküyor. Öne doğru eğiliyor, bileklerini deliklere sokuyor, sonra boynunu uzatıyor ve başını eğerek, başını celladın bloğuna uzatan bir mahkum gibi yerine yerleşiyor. Santiago ağır ahşap çubuğu indiriyor, kilitleme sesi taş duvarlarda yankılanıyor. Onun arkasından benim tarafıma doğru bir adım attı.

Ona, yalvaran gelinime bakıyorum. Odanın içinde gösteriyi izleyen adamlara bakıyorum, artık fısıltı yok, herkes merak içinde. Odayı boşaltmak istiyorum ama yapamıyorum. Bunun olması gerekiyor ve bu şekilde olması gerekiyor. Beni affetmemesi önemli olamaz. Ve kaderini beklediğimden daha büyük bir zarafetle kabul etti.

Ama henüz bitmedi. Daha yeni başladı.

Santiago elini uzatıyor ve birisi içine deri bir dosya koyuyor. Onun bana düğün hediyesi.

Sandalyemi yaklaştırıp arkasına oturdum ve çıplak ayaklarının elbisenin altından nasıl görüldüğünü, bu görüntünün ne kadar tuhaf bir şekilde tamamlandığını fark ettim. İki parmağımla inci düğmeyi ilmeğinden kurtarıyorum ve elbiseyi açarak sırtının tamamını açığa çıkarıyorum. Elbise özellikle bir Sosyete terzisi tarafından Sosyete düğünü için dikildi. Ne beklendiğini biliyorlar. Ama bu da yeterli olmuyor ve iki tarafı elimle tutup elbiseyi biraz daha yırtıyorum. Isabelle nefesini tutuyor ve ellerinin sıkılıp açıldığını görüyorum.

"Yukarı kaldır," dedim ve dikkat çekici bir şekilde bunu yaptı, böylece külotunun üst kısmını altına sokup kış

yarığını ortaya çıkarabildim.

Santiago çömeliş iki parmağını omurgasındaki yara izinin üzerinde gezdiriyor. Isabelle kasılıyor. Elin bana ait olmadığını söyleyebilir mi? Peki ona dokunduğunda saldırganlığımı hissedebiliyor mu?

Daha sonra elinin düz kısmını onun sırtına koyar. Ne yaptığını biliyorum. Ölçüyor. Ve bir an sonra tatmin olduktan sonra başını sallayıp uzaklaşıyor.

Sırtını temizledim, alkolün soğuk baskısı karşısında ürperdiğini hissettim. "Sakin ol," diye fısıldıyorum.

"Cehenneme git," diye fısıldıyor.

Bunu onu affedeceğim. Sırf bu eylem için ait olduğum yer orası.

Santiago dosyayı açıyor ve bana uzatıyor. İçinde şablon taslağı var. St. James evinin amblemi olan ikiz ejderhalar. Draca St. James tarafından yaratılan bu semboller gücü, kudreti ve bazı durumlarda kaosu temsil ediyor. Kötülük.

Annemin boynundaki parçalanmış dağınıklığı düşünüyorum ama sadece bir an için çünkü şablonu Isabelle'in sırtına bastırdığımda, güzel bir şey yapacağımı biliyorum. Kardeşinin sırtında bıraktığı yara izini kapatacak ikiz ejderhalar. Belki kendi elleriyle değil ama olmuş da olabilir. Daha küçük de olsa kendi dövme uyacak ikiz ejderhalar.

Onu benim yapacak ikiz ejderhalar.

Ceketimi çıkarıp kollarımı sıvadım. Bir dakika sonra dövme makinesinin sesi duyuluyor ve ben başlıyorum.

28

Isabelle

Aşağılama önce gelir. Sonra acı. Saçmalık.

İğneler boynuma, omurgam boyunca aşağıya doğru bastırıldığında dövme tabancası vızıldadı. Acıtıyor. Bağırmanın için dişlerimi gıcırdatıyorum ama ilk başta elimde değil ve yüzlerini göremediğime sevindim. Beni izlediklerini, bunu izlediklerini göremiyorum. Benim gönderim. Benim herkesin önünde aşağılanmam.

Bu durum ne kadar sürer bilmiyorum. Hem üşüyorum, hem de ısınıyorum ve alnımdan taşa bir ter damlasının düşüşünü izliyorum, ta ki sonsuzluk kadar sonra, iğne ucunda bir sessizliğe, rüyaya benzer bir duruma sürükleniyorum. Jericho'yu arkamda hissediyorum. Bana iyi olduğumu söyleyen fısıldıyor. Ona gidip kendini becermesini söylemek istiyorum ama ağzımı açar açmaz yeniden başlıyor, sırtıma iğneler batırıyor.

Sanat? Hayır. Sanat değil. Mülkiyet. Onun bende bıraktığı iz. Onun lanet işareti. Ve bu sadece boynum değil. Julia'nın bana Cemiyet'in karanlık sırlarını anlattığında bunun belirsiz bir şekilde konuşulduğunu hatırlıyorum. O zaman ona inandığımdan emin değilim. Her şey fazlasıyla eskiydi. Fazla imkansız.

Boynun arkasını işaretlemeleri gerekiyor. Ateş veya mürekkep. Julia'nın ateş karşısında gözleri hep parlıyordu. Bu şekilde boyunduruk altına alınmış bir durumdayken nasıl hissedeceğini merak ediyorum. O zaman gülümseyeceğini sanmıyorum.

Ama yaptığı şey belime ve daha uzağa kadar uzanıyor. Ve tam da bunun hiç bitmeyeceğini düşündüğüm anda, sanki saatler sonraymış gibi bir anda duruyor. Uğultu sesi gitti. Ve sanırım bitkin düşmüş olmalı. Ben.

Adamlar etrafımda toplanıyor; Hildebrand ayakta, kardeşi ve diğerleri işareti

görmeye geliyor. Kocamı tebrik etmek için.

Hildebrand, "Hadi bu işi bitirelim" diyor. "Eminim hepimiz yorgunuzdur." Bitir şunu? Fazlası var?

Ama yüzlerini görmek, daha neler olacağını bilmek için başımı kaldıramıyorum. Ama ayrıldıklarını görüyorum, Jericho önümde dururken diğerlerinin ayakkabıları uzaklaşıyor. O çömeliyor ama ben hâlâ yukarı bakmıyorum. Başımı okşadı, o korkunç makineyi kullanan eliyle yavaşça kafatasımın üzerinde gezdirdi. Bu benim için nasıl bir rahatlık?

Yanağımı avuçlayıp yüzümü ona bakabileceğim kadar hafifçe yukarı kaldırırken, "Bu sözler Isabelle," dedi. Nasıl görüldüğümü merak ediyorum, makyaj bulaşmış. Göz kalemi artık yanaklarımdan aşağıya siyah çizgiler halinde iniyor. Muhtemelen burnumun da silinmesine ihtiyacım var. Ama umurumda değil. "Beni bundan kurtar," diye idare ediyorum.

Beni inceledi, başparmağını elmacık kemiğime sürdü, sonra yüzüğünü ağzıma götürdü ve hatırladım. Nişan yüzüğündedir. İkili ejderhalar. Onun işareti. Onun lanet işareti.

"Sözler."

Sahip ve Deus. Rabbim ve tanrım. Tıpkı Leontine'in bana öğrettiği gibi.

"Sözler?" diye soruyorum, öfke bana güç veriyor. "Kelimeleri mi istiyorsun?" Gözleri daraldı.

Onun ötesinde diğerlerinin yüzlerine değil, onlara bakıyorum. O kadar yüksek göremiyorum. Ama odak noktamı tekrar kocama getiriyorum.

Bu sözleri söylememi istiyor. Ona benim efendim ve tanrım olduğunu söylemek için.

Gidip kendini becerebilir.

Bu yüzden herhangi bir şey söylemek yerine ona gülümsüyorum, dudaklarının kıvrımında nefret dolu bir ifade var ve ayakkabısına tükürüyorum.

Ayakkabısının yanında yerde çünkü özlüyorum.

İkimiz de ona bakıyoruz. Umduğum miktar bu değildi ama mesaj açıktı.

Bir an geçiyor. Bir diğer. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Sonra tüm sahte sakinliği düzeltir. "Beyler, odayı boşaltır mısınız? Gelinimle birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Dizden dizime geçiyorum, yapamayacağımı bildiğim halde kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ve gittikleri için ne kadar minnettar olsam da, kapı kapanıp Jericho arkama geçtiğinde kalbim küt küt atıyor ve doğrudan yere, altımda görebildiğim küçük beyaz ipek parçasına bakıyorum.

Arkamdan, "Bu şekilde bir evliliğe başlamanın yolu yok" diyor.

Kalçalarımı tutuyor ve kıçımı havaya kaldırarak şekilde yukarı çekiyor, bileklerime ve boynuma baskı uygulayarak bu lanet ortaçağ boyunduruğuna kilitleniyor. Elini tek bir hareketiyle elbisemi belime doğru çekerek kalçalarımı

ve kıcıımı ortaya çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, bekliyorum. Beklemek. Yapabileceğim tek şey bu. "Saygısızlığın yüzünden seni avluya çıkarabilirdim. Göreve bağlı mısın? Çıplak soyuldu. Çırpılmış." "Ne... ne?"

Parmakları beyaz ipek külotumun bel kısmına kayıyor ve parmaklarını kabaca dizlerime doğru itiyor. "Bu benim haklarım dahilindedir."

Ona bakmak için başımı çevirmeye çalışıyorum ama hareket edemiyorum. "Jericho mu?"

O konuşmuyor ama ben başka bir ses duyuyorum. Kemerin çözülme sesi. Çemberlerin arasından çekilme sesi.

"HAYIR!" Kurtulmaya, topuklarımın üzerine oturmaya çalışıyorum ama o bir kalçayı kavırıyor, parmakları sertçe içeri giriyor.

"Kal" diye emrediyor. "Ben..."

"Toplumda kırbaçlanmayı mı tercih edersin? Çünkü halka açık olacak. Ve kırbacını elinde tutan ben olmayacağım."

"HAYIR. Hayır lütfen."

"O halde ayakta kal. Dizler açıldı."

Onun talimatıyla kalıyorum ve bir an sonra sesini duyuyorum; kemerin ete çarpmasını, affetmeyen, yakıcı sesi. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve beklentiyle çığlık atıyorum.

Hiçbir acının olmaması dışında.

Hareket ettiğinde başımı biraz çeviriyorum ve aynısını tekrar yapıyor. Kemer ikiye katlanarak kendi uyluğuna çarptı.

Yine de çığlık atıyorum. Elimde değil.

Bundan sonra bir süre sessizlik oluyor ve bekliyorum. Beni o kemerle kırbaçlamasını bekliyorum. Gözyaşlarım ve terler yere düşüyor.

O sessizlik anlarında, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sen?" Elbisemi biraz daha yukarı çekerek beni daha çok açığa çıkardı ama sanırım dövmeyle ilgileniyor. "Böyle baktığınızda çok güzelsiniz. Sanırım senin için bir boyunduruk yaptıracam. Böylece her zaman hatırlarsın.

Arkamda hareket ediyor ve bunu yeniden duyuyorum; derinin tene sürtünme sesini ve sanki bana vurmuş gibi hıçkırıyorum.

"Dur, lütfen! Ben söyleyeceğim! Kelimeleri söyleyeceğim!" "Devam et o zaman."

"Yap..." diye başlıyorum ama tırnakları kıcıma girip yanağımı yukarı doğru çizdiğinde durmak zorunda kalıyorum.

Üzerime eğiliyor, yüzü yüzüme yakın. "Seni duymuyorum," dedi ve doğruldu, kemerin derisini kalçama getirip yavaşça test etti.

"Sahip ve Deus. Sahip ve Deus." Ağzımı kaçırdım. "Tekrar. Tekrar duyacağım."

"Sahip ve Deus." "İyi bir kız. Tekrar." "Sahip ve Deus."

"Ve bu ne anlama geliyor?" "Efendim ve tanrım."

"Bu kelimeleri daha önce unuttun mu?" diye sordu ve önümde durarak tekrar ayakkabılarına baktım.

Elimden geldiğince başımı salladım ve bir an sonra eğilip mekanizmanın kilidini açtı ve anında bir rahatlama hissettim. Ağır ahşap tavanı kaldırıyor ve ben yavaşça geri çekiliyorum, vücudum sert ve gergin. Topuklarımın üzerine oturuyorum, elbise üzerime düşüyor ve ona bakıyorum.

Kemerini pantolonunun içinden geçirirken beni izliyor. "Muhafız," diye seslendi, gözlerini benden hiç ayırmadan.

Kapının diğer tarafında durması gereken adam onu duymuş olmalı çünkü kapı açılıyor ve Meclis Üyesi Hildebrand içeri giriyor. Ama diğerlerinden hiçbiri. Bana sanki avludaki o direkte çırılçıplak ve aşağılanmış halde oturmamı istiyormuş gibi bakıyor.

Bakışlarımı hâlâ benden ayırmamış olan kocama bakıyorum.

"Bundan sonra ne olacağını biliyorsun," diyor dünyadaki tüm otoriteyle, yapmam gerekeni yapacağımdan hiç şüphe duymaksızın.

Bakışlarımı ayakkabılarına çevirdiğimde ödünç aldığım elbisem bir omzundan kayıyor, ellerimi iki yana doğru yere koyuyorum ve onun beni kırbaçlamak yerine kendini kırbaçladığını hatırlamaya çalışıyorum. Hildebrand tüm bu süre boyunca dışarıda durup dinliyordu. Kırım kırbaçlayacağımı düşününce cübbesinin altında sertleşip sertleşmediğini merak ediyorum. Adamdan tiksiniyorum.

Bakışlarımı bir kez daha Jericho'ya kaldırdım ve ardından başımı eğip dudaklarımı ayakkabısına götürdüm. "Kelimeler," diye mırıldanıyor.

"Sahip ve Deus. Efendim ve tanrım," diyorum o kadar sessizce, ikisinin de bunu duyduğundan emin değilim ve olduğum gibi kalıyorum, başım öne eğik, gözyaşlarım akıyor ve bekliyorum.

Hildebrand ve adamları ayrılır. Onlar gittikten sonra Jericho'nun eli kolumun üst kısmına dolandı ve beni ayağa kaldırdı. Elbisemin omzumdan kaydığı yerde göğüslerim açığa çıkıyor ve dizlerime gelen külotum ayaklarıma doğru kayıyor. Göğüslerime bakıyor, elbiseyi yukarı çekiyor ama arkasını açık bırakmaya dikkat ediyor. Daha sonra beni kapıya kadar eşlik ediyor.

"Bekle," diyorum, yerdeki külotuma bakarken.

"Bunlara ihtiyacın olmayacak" dedi ve beni kapıya doğru çekti. Ayakkabılarımı almak için eğildi ama beni çıplak ayakla şapelin içinden geçirip avluya doğru yürüttü; burada bizi gördüğümüzde tüm ses durmuş gibi görünüyordu.

Nasıl göründüğümü merak ediyorum. Kendi düğününden mutlu bir şekilde çıkan bir gelin değil. Hayır. Leontine'in neden ensemden ve sırtımdan ayrılması gerektiği konusunda neden bu kadar spesifik olduğunu şimdi anlıyorum. Yüzüme yayılan makyaja ne yaptıklarını merak ediyorum. Jericho beni bize doğru ayrılan

kalabalığın arasından geçirirken, sırtımda ne olduğuma dair hiçbir şüphe bırakmayan mürekkebi gördüklerinde geçerken çıkan nefes alış verişlerini duyabiliyorum.

Onun.

29

Jericho

Bu kadını becermem gerekiyor. Bunu şimdi yapmam gerekiyor.

Dex bizi eve bırakıyor. Arabadan inip onu kaldırdım ve eve taşıdım. İçeri girince onu yere bıraktım ve ayakkabılarını yere düşürdüm. Elbiseyi düzeltirken onu kendime çeviriyorum. Düğme açıldığında tasarlandığı gibi beline doğru kaymak istiyor.

Bir kolumu sırtının beline doladım ve onu kendime doğru çekerken, diğer elimle saçlarının kenarlarını serbest bıraktım, parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve ağzını öpmek için başını geriye çektim.

Ellerini göğsüme bastırıyor, ben yutmadan önce ses çıkarıyor, ağzı bana açık, dili sıcak. Sikimi karnına doğru sert ve yumuşak bir şekilde sürüp onu kaldırıyorum. Omurgası boyunca uzanan dövmenin farkındayım, bu yüzden onu yatağıma taşımak için omzuma alıyorum. Odama girdiğimde kapıyı kilitledim ve onu ayağa kaldırdım.

Isabelle iki adım geriye doğru sendeledi.

Gömleğimin düğmelerini çözüp çıkarırken onu izliyorum. Bakışları göğsüme ve omuzlarıma kaydı. Ona doğru yürüyorum ve o da kaçışını bulmak için etrafına bakıyor.

Hiçbiri yok.

Elimi elbisenin yakasına soktum ve ipeğin yere düşmesine yetecek kadar yırttım. Altında çıplak. Ona bakıyorum, küçük, yuvarlak göğüslerini, büzüşmüş meme uçlarını görüyorum, traşlı seksinin yarıklarını görüyorum.

Yatağa doğru yürüdüm ve onun bakire kanını toplamak için tertemiz beyaz çarşafı daha iyi ortaya çıkarmak için örtüleri çıkardım. Yatağın altına sıkıştırılmış, kullanıma hazır, çekip çıkardığım bağlar var.

"Buraya gel" diyorum ona.

Gözleri yatağın dört köşesindeki deri koltuklardaydı ve temkinli bir bakışla bana doğru yürüyordu. "Yatağın ortasına, başlığa bakacak şekilde diz çökün."

"Jericho..."

"Dediğimi yap."

Tereddüt ediyor, sonra yukarı çıkıyor. Ona yardım etmiyorum. Sadece izliyorum. Oraya vardığında, bana en yakın olan bileği alıyorum, ilk bağlamaya kadar uzatıyorum ve onu bağlıyorum, diğer bileğini bağlamamı beklerken onu dirseğinin üzerinde dinlenmeye bırakıyorum.

Dizlerinin üzerinde ona bakmak için arkasına geçiyorum, kolları iki yana

açıyorum ve ilk ayak bileği desteğini yatağın ortasına doğru çekiyorum ve önce bir ayak bileğini, sonra diğerini bağlıyorum, bacaklarını genişçe uzatıyorum ama onu dizlerinin üzerinde tutuyorum.

"Başını eğ ve kışını dik tut."

Bana bakmak için boynunu uzattı. "Yap şunu Isabelle."

Yüzü kıpkırmızı oluyor ve kışını yukarı kaldırmadan önce arkasını dönüyor, sırtı derin bir kemere sahip, dizleri bağlardan dolayı iyice açılmış, böylece her şeyi sergileniyor.

Bu müstehcen. Pis. Ve gözlerimin önünde amcığı parıldamaya ve uyluğun iç kısmından aşağıya sızmaya başlıyor.

Oturup seyretmek içimden geliyor, sadece izlemek ama o kadar sertim ki kendimi zar zor kontrol edebiliyorum. "Öyle kal" diyorum ona. Ellerimi kalçalarına dolayıp burnumu ona yaklaştırmadan önce geri kalan kıyafetlerimi çıkarmak için arkasında durdum.

Ben derin bir nefes alıp kokusunu içime çekerken, sonra da amını kışına ve sırtına yalarken nefes nefese kalıyor.

Isabelle sızlanıyor ve ben de onun arkasında dizlerimin üstüne çöküyorum, kavisli sırtındaki izime, ikiz yılanın tek kuyruğunun kışının kıvrımında kaybolduğuna bakıyorum. Ve kahretsin, bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Sanırım bunu onun kışına kadar genişletmeliyim. Belki henüz yapacağım. "Bunu istiyorsun," diyorum ona, bir elimin iki parmağını içine daldırıp klitorisine doğru kaydırıyorum. "Hayır, ben..."

Üzerine eğildim, yanağımı onunkine dokundurdum ve parmaklarımı sert, şişmiş çıkıntının üzerinde döndürürken nefes alışını dinledim.

"HAYIR?" Soruyorum.

Gözlerini kapatıyor. Bunu istemiyor. Beni istemiyor.

"Gelmek ister misin?" Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. İnliyor ve bir süre sonra başını salladı.

"Söyle. Söyle bana." "Lütfen."

"Lütfen ne?" Düzeliyorum, aletimi kıvrımlarının arasından kaydırıyorum.

"Lütfen ne, Isabelle?" "Lütfen.... İstiyorum..."

İki parmağımı klitorisinin üzerinde tutuyorum ve aletimi girişine doğru kaydırıyorum. Çok sıkı ve bana uyum sağlaması için onu esnetmeye başladığımda gerginliğini izliyorum.

"Çok fazla," diyerek uzaklaşmaya başladı ama parmaklarım yine klitorisinin üzerindeydi ve o hareketsizleşerek sırtını daha da kamburlaştırdı.

"Söyle," diye talep ediyorum, sesim bakir bölgeye girme ihtiyacından dolayı boğuk çıkıyor. Kanını akıtmak için. "Gelmemi sağla!" diye bağılıyor ve ben de onu ödüllendiriyorum, parmaklarımı klitorisinin üzerinde çeviriyorum ve aletimi daha derine kaydırıyorum. Boğuk nefes aldığını duyduğumda ve etrafımdaki duvarlarının nabız atışını hissettiğimde, bir elimin parmaklarını kalçasına batırıp

onu genişçe açtım. Ona doğru ilerliyorum, bariyerini aşıyorum, bunu yaparken ağlamasının tadını çıkarıyorum, kendimi kabzama kadar gömdüğümde sıcak kan fışkırmasını hissediyorum. Başparmağımı kış deliğine kapatıp geri çekildiğimde, ona bakarken, aletimin kırmızı lekelenmesini, uyluklarının çarşafıma düştüğünü gördüğümde, onun sıkı hissinin tadını çıkarıyorum.

Tekrar tekrar içeri giriyorum, onu alırken pantolonunun sesini duyuyorum, yüzünü çarşafıya gömüyor ve duvarlar titreşerek yeniden etrafıma geliyor. Serbest bırakılmam gök gürültüsü gibi, vücudumu sarsıyor, tohumumu onun içine dökerken göğsümden ve boğazımdan bir hayvan sesi çıkarıyor. Onun artık benim olduğu bilgisi, tamamen benim, sadece benim beklediğimden daha baş döndürücü. Hayal ettiğimden çok daha fazlası.

Dışarı çıktığımda ve altıma çöktüğünde, ondan kan dökülüyor. Beyaz çarşafı artık bozulmamıştı ama onun bakire kanıyla lekelenmişti, bu bizim ham, ilkel şehvetimizin kanıtıydı. Ve düşünebildiğim tek şey tek bir kelime. Tekrar tekrar bir kelime. Mantıklı olan tek şey.

Bana ait. Bana ait. Bana ait.

30 Isabelle

Bitince beni temizliyor. Birden fazla orgazmdan sonra yatağa yığıldığımda vücutlarımız ve çarşafımız kırmızıya boyanıyordu.

Yatağında yatıyorum, yarı beni odama göndermesini bekleyerek, yarı bunu isteyerek. Duş kapanıyor ve bir dakika sonra kalçasının altına bağlı bir havluyla, göğsüne, gövdesine ve kollarına su damlacıkları yapışmış, saçları ıslak halde yatak odasına dönüyor. Beni yatağında gördüğüne şaşırmış gibi durdu ve bakışlarımı gözlerinden ayırmak zorunda kaldım.

Ona dönük bir şekilde yan yatıyorum. Bana doğru geldiğinde hareket edemeyecek kadar bitkinim. Havluyu düşürüyor ve lambayı söndürmeden önce uyluğunun dış kısmındaki kırmızı çizgileri görüyorum. Kemerin izleri. İçeri girdiğinde ona sırtımı dönüyorum ve ancak ipeksi bir battaniyeyi kalçalarımın altına çektiğinde rahatlıyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Elbette?" O sorar.

Bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayarken bu soruyla garip bir şekilde üzüldüm. Bunu anlamıyorum. Nefret hissetmeliyim. Sadece nefret.

Ama sonra kalçasındaki o kırmızı kesikler aklıma geldi. "Neden bunu yaptın?" Soruyorum. "Hangi bölüm?"

"Neden beni kırbaçlamadın?" "Ah."

Ay ışığı perdelerin arasından süzülüyor. Omzumun üzerinden yatağa ve hemen arkasındaki zemine geliyor. Parmaklarının dövmenin dış kenarlarında gezindiğini

hissettiğimde, onu o gümüşü ışıkta görebildiğini anladım. "Neden?" Tekrar soruyorum.

"Bilmiyorum" dedi uzun bir süre geçtikten sonra. "Git uyu, Isabelle."

Bir gözyaşı daha silerek, "Gerçek olduğunu bilmiyordum" dedim. "Dövmeden haberim yoktu. İşaretleme. Bütün o adamlar izliyor."

"Şşş. Bitti. Uyu."

"Bu normal değil." Burnumu çektim ve daha önce ağladığımı bilmiyorduydu şimdi biliyor.

"Bu, Toplum'un içindeki yaşamdır ve her ne kadar sen ve ben onlar için melez olsak da, biz onun bir parçasıyız ve belirli kurallara uymalıyız."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Kendi kurallarını koyduğunu sanıyordum."

"Birçok yönden bunu yapıyorum ama bana hizmet ettiklerinde, bu durumda seni kardeşinin elinden aldıklarında, benden bekleneni yapacağım."

"Onu neredeyse öldürüyordun." Cevap vermiyor ama çenesi kasılıyor.

"Beni götürmenin neye yol açacağını anlamıyorum. Carlton beni özleyecek ya da senin yatağında uyuduğum için üzölmeyecek. O beni umursamıyor. Bunu ikimiz de biliyoruz. Peki ne planlıyorsun? Bundan sonra neye katlanmak zorunda kalacağım?"

Dudağının bir köşesi bir sırtışla kıvrıldı ama cevap vermek yerine battaniyeyi kalçalarımın altına itti ve vücudumun delicesine tepki verdiğini fark ettim. Merkezim ısınıyor. Hazırlanıyor. Dizlerinin üzerine kalktı ve kalçalarımın altına birini tutarak beni yeniden konumlandırdı, yüzüm yere dönük olacak şekilde açtı verdi, karnım dizlerinin üzerindeydi ve bacaklarım onun iki yanına açıldı.

Kollarımı yere koydum ve kendimi hazırladım. Üzgünüm ama bunu isteyen bir yanımdır. Kalçalarımı tutup kaldırdı ve beni şaşırtarak sağ yanağımı ısırdı.

"Ah!"

Ama bir daha beni açıp boyumu yaladığında yeniden nefesim kesiliyor, bekliyorum, tahmin ediyorum. Yüzünü bacaklarımın arasına gömmek için bacaklarımı daha da genişlettiğinde, çarşafı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapatıyorum. Onun dilini klitorisimde, alt dudaklarımda hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum, dilini içime daldırıyor, sonra dışarı doğru çekiyor, sert çıkıntıyı daire içine alıyor, uzunluğumu bir delikten deliğe yalıyor. "Sanırım seni bütün gece yiyebilirim" diyor ve diliyle yalamaya, emmeye ve keşfetmeye devam ediyor. Çenesindeki kırışıklar sert ve aşındırıcıydı, dilinin ve dudaklarının yumuşaklığının tam tersiydi. "Ama gerçekten yeniden senin içinde olmaya ihtiyacım var," dedi ve beni yüzüm ona dönük olacak şekilde kucakındaki bir koltuğa kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendiğinde beni kendi uzunluğuna doğru kaydırdı. Yavaş ve dikkatli davranıyor. O kalın ve sertti ve o kalçalarımı hareket ettirirken ben de omuzlarını tutuyordum. Aşırı hassas meme uçlarımda göğsünü sıyrıyor, hissi doğrudan merkezime gönderiyor ve çok geçmeden nefesim

kesiliyor, ona yapışıyorum, başım eğiliyor. Geçişim çiğ olsa da, önceden suiistimal edilmiş olsa da, bedenim daha fazlasını istiyor ve şimdi bu, ondan daha fazlasını. Geldiğimde adını haykırıyorum ve o da beni izlemem için başımı geriye itmek için bir avuç saçımı tutuyor.

"Bana bak" diyor, gözlerimi kapattığımda sesi boğuk çıkıyor, o an çok savunmasız. "Seni görmek istiyorum." Gözlerimi açıyorum ve onu da izliyorum, bir gözün nasıl karardığını, diğerinin nasıl parladığını görüyorum, gece yarısı ve gümüş rengi. Kısa nefes alışlarını duyuyorum ve beni sert bir şekilde aşağı itip bana sürtünerek zonklamadan hemen önce içimdeki kalınlaşmayı hissediyorum. Onun çözülüşünü izlerken gözleri başka tarafa dönülemeyecek kadar güzel. Onun tohumlarından daha fazlasını içime alırken.

Bu sefer bittiğinde duş almak için kalkmıyor. Ve beni temizlemiyor. Bunun yerine beni yere yatırdı.

Tohumunun içimden kayıp gittiğini hissettiğimde başımı yastığına koyuyorum ve hareket edemeyecek kadar yorgun, fazla ham ve boş bir halde gözlerimi kapatıyorum. Her nasılsa, bu adamla uykuya dalmanın tehlikeli olduğunu bilsem bile, onun üzerimdeki halini izlerken bile gözlerim kapanıyor. Kocam, olur. Ve bu, beni kendine getirme şekli, onu istememi sağlama şekli bu noktayı her şeyden daha fazla öne çıkarıyor.

Çünkü Leontine haklı olsa ve benim dış güçlerden korunmaya ihtiyacım olsa bile, beni kendi kocamdan kimin koruyacağını merak etmekte de haklıyım.

31

Jericho

Uyuduktan kısa bir süre sonra Isabelle'in mırıldanmalarıyla uyandım. Onun savrulması ve dönmesi. Gözlerimi açıp izliyorum. Dinlemek. Gözleri kapalı ama dudakları hareket ediyor, bazı kelimeler net değil, diğerleri bende kabusun ne olduğuna dair bir ipucu bırakıyor.

"Christian," diyor alnı kırışıyor, gözlerinin etrafındaki deri ıslanıyor. Kolu uzanıyor ve bir şeyi kavramaya çalışıyor, sonra o şey yanına düşüyor.

Bir anlığına yeniden uykuya dalıyor gibi görünüyor ama sonra yeniden başlıyor. Bu sefer tam bir panik yaşanıyor. Boğazının içinden alçak bir inilti geliyor. Bu çığlık atmaya çalışan birinin sesi ama o çığlık sıkışıp kalıyor. O kabusları biliyorum. Bunların terörü.

"Isabelle," dedim yavaşça. Henüz ona dokunmuyorum. "HAYIR. HAYIR." Kolları havada sallanıyor. "Dokunma bana!" Bana dokunma.

Cam kırıkları üzerinde kanlar içinde yatan görüntüsü gözlerimin önünde canlanıyor. Kot pantolonun nasıl açık olduğunu görüyorum. Altındaki külot parçasını görün.

Polis raporuna göre cinsel saldırıya uğramamıştı. Isabelle korkmuş bir çocuk gibi sızlanıyor.

"Isabelle. Uyanmak." Elimi karnına koyuyorum. Nazik ama umarım güven vericidir. Ama bu onu tetiklediği için yanlış bir şey. Tırnaklarını ete saplayan iki eliyle kolumun ön kısmını tutuyor.

"HAYIR! HAYIR! HAYIR!"

Ayağa kalktım ve göğsüme, yüzüme tokat atmaya başladı. "Uyan, Isabelle. Bu bir rüya. Uyanmak!"

Tırnaklarını kan çekerek göğsüme çektiğinde bileklerini kavradım, bir elimle tuttum ve ona sımsıkı sarıldım. "Uyan, Isabelle. Bu bir rüya. Sadece bir rüya."

"Hristiyan mı?" diye ağzından geçiriyor, geri çekiliyor, göz kapakları açılıyor, mavi gözleri iri iri açılmış, çılgınca ve araştırıyor. "Hristiyan!"

Ona tutunup onu izliyorum. Kardeşini arıyor.

"Bir rüya görüyorsun Isabelle. Kötü bir rüya. Güvendesin."

Ben konuşurken beni izliyor, gözleri yüzüme odaklanıyor, sonra etrafıma odaklanıyor ve çevreyi inceliyor. Hatırladıkça vücudu gevşer.

"Gitmeme izin ver."

Başımınla onayladım. Onu yavaşça serbest bırak. "İyi misin?"

"İyi." Uzaklara bakıyor, gözlerini siliyor. Battaniyeyi bacaklarından çekiyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Benim odam."

Ayağa kalkmak için harekete geçtiğinde onu durdurmak için elimi koluna koydum. "Bir bardak suya ihtiyacın var."

"Ben iyiyim. Gitmeme izin ver." Bana bakmayacak.

Kalktım. "Kal" dedim ve ona bir bardak su getirmek için banyoya girdim. Dikkat çekici bir şekilde geri döndüğümde hâlâ orada oturuyordu. Gözleri kırmızı ve ağladığı gerçeğini saklamaya çalışıyor.

"İşte" diyorum suyu uzatarak.

Alır, bir yudum içer ve geri verir. Bir kenara koydum. "Şimdi gidebilir miyim?"

Bana pek bakmadan soruyor. "Bu gece benim yatağında uyuyacaksın."

Bana baktı. "Uykuyla ilgilenmediğini sanıyordum." Ah. İyi bir hafızası var.

Gülüyorum. "Yatmak."

Yan yatmaya dikkat ederek öyle yapıyor. Yanağını ellerinin üzerine koyup gözlerini kapatıyor. Battaniyeyi ona sardım ve yanıma tırmandım, onu sabitlemek umuduyla bir kolumu beline koydum. "İçeriye izinsiz girildiği gece mi?" Birkaç dakika sonra soruyorum.

"Hatırlamıyorum." Yalan.

"Sık sık mı oluyorsun?" Bir dakika sonra soruyorum. "Kabus?"

"Lütfen umursuyormuş gibi davranma." Kendini kurtarmaya çalışıyor ama ben onu daha da yakına çekiyorum. "Yapıyor musun?"

"Neden? Bunun uyku döngünüzü bozacağından mı endişeleniyorsunuz?"

"Uykuda çaresiz hissetmenin ne kadar korkunç olabileceğini biliyorum."

"Yapıyor musun?"

"Evet."

"Eminim sana olan yakınlığın buna sebep olmuştur, eğer gerçekten endişeleniyorsan..." "Doğru." Başımı sallıyorum. "İyi geceler Isabelle. Eğer bana ihtiyacın olursa..." "Yapmayacağım."

"Sağ."

Ertesi sabah uyandığımda Isabelle hâlâ uyuyordu. Sırtı bana dönük, silueti yumuşak ve kıvrımlı, elleri hâlâ yanağının altında, saçları yastığa dökülen uzun, siyah bir nehir, battaniye kalçasını kaplıyor, uzun bacaklar açıkta ve güzel. Henüz hareket etmiyorum. Onu içeri alıyorum. Sonra dövmeyi inceliyorum. Benim işim. Onun üzerindeki işaretim. Santiago'nun tasarımı. O çok iyi. İkiz ejderhalar birbirlerine bakıyorlar, ağızları açık, savaşa kilitlenmişler ve aynı anda kucaklaşıyorlar. Bu bağlantı onların gözlerinde. Güçlü vücutları ikiye ayrılarak omurgasını sararak yara izini siliyor, şeytanın kuyruğu belinin kıvrımına dalıyor ve kışının ortasında kayboluyor. Kahretsin.

Bunu görünce çok zorlanıyorum. Dün gece onun düşüncesi. Dizlerinin üzerinde nasıl görüldüğünü, kışını bana teklif etti. Nasıl hissettiğini, ne kadar sıcak, ıslak ve gergin olduğunu.

Kahretsin.

Ama daha sonra o kabus, onun debelenmesi. O geceyle ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmeyi aklımın bir köşesine not ettim. Polis raporunda herhangi bir şeyin eksik kalıp kalmadığını öğrenin.

Ama şimdi zamanı değil. Yapacak işlerim var ve bunların karımı becermeyi içermesi gerekmiyor. Sonrasına kadar değil.

Yataktan çıktığımda kıpırdamadı ama duştan sonra bile kıpırdamadı. Katlanmak zorunda kaldığı bunca şeyden sonra bedeni bitkin düşmüş olmalı, aklından bahsetmeye bile gerek yok. Duyguları.

Giyinirken onu izliyorum, uykuda yüzünü inceliyorum. Yumuşak ve rahattı, kirpikleri kalın ve ağırdı, dudakları biraz aralıktı, nefesi derindi. Bir parça kağıda onun için bir not yazıp komodinin üzerine bırakıyorum. Aşağıya indiğimde Angelique'i annemle kahvaltı yaparken buluyorum.

Beni görünce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Baba" dedi.

Dün gece ona hiç iyi geceler öpücüğü vermediğimi fark ederek, "Günaydın tatlım," dedim. Isabelle de öyle. Sözünü tutmadı. Benimkini kırdım. Evdeyken kızıma iyi geceler öpücüğü vermediğim bir gece bile geçmedi. Ona doğru yürüdüm, yüzünü bana çevirdiğinde alnından öptüm.

"Belle nerede?" tatlı tatlı soruyor.

Onun Isabelle lakabından rahatsız oluyorum ama kendime onun hikaye kitaplarındaki prensesler fikrine aşık olan küçük bir kız olduğunu hatırlatıyorum. Bu kadar. "Hâlâ uyuyor. Dünden sonra yoruldu."

"Kahvaltıdan sonra onu uyandırabilir miyim?"

Anneme bakıyorum. "Derslerden sonra tamam mı? Isabelle'e uyuması için zaman vermeliyiz ama sen bu öğleden sonra onunla vakit geçirebilirsin.

Angelique'in omuzları çöktü. "Derse ihtiyacım yok. Kötü Bayan Strand'la değil, dedi alçak sesle. "Bu hiç hoş değil" diyor annem.

Angelique, "Belle'in bana müzik öğretmesini istiyorum" diyor. "Ne?"

Soruyorum.

"Defterlerinde çok güzel görünüyor baba. Ve benim için keman çalacak." "Öyle mi?"

Angelique başını salladı. "Bana öğretebilir mi?" "Göreceğiz."

İçini çekiyor. Bu sözlerin ne anlama geldiğini zaten biliyor ama şimdi Isabelle'in kızına ne söylediğini merak ediyorum.

"İşe mi gidiyorsun?" bana soruyor. Sık sık onun benim ne yaptığımı düşündüğünü merak ediyorum. Ve eğer diğer beş yaşındaki çocuklar da bu kadar dikkatliyse. Ama onun diğer beş yaşındaki çocuklar gibi olmadığını kendime hatırlatıyorum. Onun hayatı onlarınkinden çok farklı.

"Birkaç toplantım var."

"Daha sonra bana yüzmeyi öğretir misin? Yapacağını söylemiştin."

O öğleden sonra yaptım, Isabelle'i ve onu suda buldum ve kendimi kaybettim.

"Evet söylerim. "Ben evdeyken." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi. Söz veriyorum."

Kocaman gülümsüyor ve ona bir kaşık dolusu mısır gevreği veriyormuş gibi yapmak için oyuncak ayısını alıyor.

Bir kupa alıp içini kahveyle dolduruyorum. "Zeke mi?" Anneme soruyorum.

"Ofisinde."

Angelique'in başını öpüp yemek odasından Zeke'in ofisine doğru yürümeden önce, "Siz ikinize günaydın" diyorum. Kapıyı çalıyorum ve içeri girmem için sesleniyor.

"Günaydın kardeşim" diyor bana bakarak. "Günaydın" diyorum kapıyı kapatarak. Koltuğuna yaslanıp beni inceledi. "O nasıl?"

Onun hakkında soru sormasına sinirlendim mi? Belki. "Uyuya kalmak."

Kahvemi yudumlarırken birbirimizi incelerken gerilim yüksekti.

"Angelique'in IVT'nin yakınında olmasını istemediğimi biliyorsun," dedim ona.

"Ama sen IVT'nin bir parçasısın. Beğenseniz de beğenmeseniz de o bunun bir parçası. Gerçekten düğünü ondan sır olarak saklamayı mı düşündün?"

Derin bir nefes alıp masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturmak için harekete geçtim. Kahvemi masaya koydum.

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Başımı sallıyorum. "Belki de onu eve getirmek için çok erkendi."

"Hayır, çok erken değil. Eğer bir şey olursa, beş yıl geç kaldın. Başından beri burada olması gerekiyordu. Ama o artık burada. Ve o güvende kardeşim.

Tutuşunuzu gevşetmeye başlamalısınız. Her şeyi kontrol edemezsiniz."

"Yapamazsam kahretsın."

"Okulu sordu. Öğleden sonra atıştırmalıklarını Catherine'in torunu Nina ile yiyor. Nina onun yaşındaydı ve Angelique'e anaokulu dersiyle ilgili her şeyi anlatıyordu. Sana henüz bunu sormadı mı?"

Kardeşime bakıyorum çünkü hayır, o bakmadı.

"Bana sordu" diyor. "Okula ne zaman başlayacağını sordu."

Kahve kupamı alıp içiyorum. "Catherine'in torunu neden öğleden sonraları buraya geliyor? Bu olağan bir şey mi?"

"Gerçekten mi?" Zeke bana bakıyor. "Sen ağabey olabilirsin ama sen yokken buradaki işleri ben yürütüyordum. Catherine'in bir rutini var ve torununun her gün okuldan sonra annesi onu işten alana kadar gelmesi benim için sorun değil. Angelique'in insanlarla tanışacağını biliyorsun. Onu sonsuza kadar bir kulede kilitli tutamazsınız." "Sonsuza kadar planlamıyorum. Ta ki Bishop artık bir tehdit olmaktan çıkana kadar." Kahvemden bir yudum daha içiyorum ve planıma açıkça katılmayan kardeşimi inceliyorum. Kupamı yere koydum. "Piskopos dün gece sana baktı. Zoe ve babası hakkında o yorumu yaptığında."

"Öyle mi yaptı?" Zeke soruyor ama yüz hatlarını toparlamadan önce bir anlık gerilimin titreştiğini görüyorum. "Puanınız?"

"Neden sana baktı? Çünkü Santiago bana, Bishop'ın babamızın kazasına karıştığına dair hiçbir kanıt olmadığını söylerken sana aynı bilmiş bakışı attı."

"Farkında değildim."

Uzun, çok uzun bir dakika boyunca sessizce oturuyoruz. "Bilmediğim bir şey mi var kardeşim?" "Ne gibi?"

Omuz silkiyorum ve bekliyorum.

Ayakta dururken, "Ofise gitmem gerekiyor," diyor.

Ben oturuyorum, onu izliyorum. Babamız öldürülünce büyük büyükbabamızın kurduğu yatırım şirketinin yönetimini Zeke devraldı. Aile şirketlerinden biri.

"Erkek kardeş?" bunu bir soru gibi söylüyor ama bu benim ayrılma davetim.

Ayağa kalkıyorum. Kahve kupamı alıp Dex'in sıradan bir şekilde beklediği koridora çıkarken, "Sonra görüşürüz," diyorum. "Carlton Bishop'un kahvaltısını her zamanki yerinde yapıp yapmadığını bana sorar mısın?"

"Tabi ki."

"Ve arabamı getir."

Başını salladı ve kupamı bırakmak için yemek odasına gittiğimde bardağın boş olduğunu gördüm. Angelique ve annem kahvaltılarını bitirdiler ve tabakları temizleniyor. Mutfağa girdiğimde Catherine'in pembe hamuru kek kalıbına döktüğünü gördüm.

"Peki, güneydin Jericho," diyor ve duruyor. Ellerini önlüğüne siliyor. "Bu renk doğal mı?" Pembeyi soruyorum.

Gururla gülümsüyor. "Tam olarak değil. Kahvaltı yaptın mı?"

"Aç değilim. Zeke bana torununun okuldan sonra geleceğini söyledi." Şaşırmış durumda. Personelin özel hayatlarına karışacak biri değilim. "O yapar. Annesinin yeni bir işi var ve işini ancak beşte bitiriyor, bu yüzden mutfakta benimle iki saat geçiriyor. Hiç sorun değil ve ben hâlâ işimi yapıyorum."

Başımı sallıyorum. "Hayır, sormamın nedeni bu değil. Bu iyi. O ve Angelique iyi anlaşıyorlar mı?"

Yaşlı kadın gülümsüyor. "Onlar yapar." Alnı kırışıyor ve söylemek istediği ama söylemediği daha çok şey olduğu hissine kapılıyorum.

"Sevindim" diyorum. Angelique'in kendi yaşında bir arkadaşının olması iyi bir şey. Ama eğer dışarıda oynarlarsa yanlarında birini gönderir misin?

"Gitmemeleri gereken yere gitmiyorlar. Angelique kuralları biliyor."

"Yine de yanlarında bir adam gönder. Sadece güvenli tarafta olmak için."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Evet efendim."

Başımı salladım ve mutfaktan çıktım, bu konuşma tuhaf geliyordu. Catherine'i çocukluğumdan beri tanırım ama artık çok şey değişti. Uzun zamandır yoktum ve her şey farklı hissettiriyor. Sanki burası benim evim değilmiş gibi. Sanki onlar benim personelim değilmiş gibi.

Ama kendime neden burada olduğumu ve her şeyin neden böyle olduğunu hatırlatıyorum. Ön kapıya geldiğimde Dex'in Lamborghini'nin yanında durduğunu gördüğümde bugün yapmam gereken şeye odaklanıyorum. Çünkü Carlton'un dün kardeşime attığı bakışta bir şeyler vardı. Aynı tartışma konusu sırasında Santiago De La Rosa'nın da ona benzer bakışlar atması tesadüf değil. Ve bunun neyle ilgili olduğunu anlamak istiyorum.

32

Isabelle

Ertesi sabah ağırlı bir şekilde uyandığımda şaşırıyorum. Hassas olacağından korktuğum için sırt üstü dönmemeye dikkat ediyorum ama doğrulduğumda ürküyorum, daha mahrem yerlerim hassaslaşıyor.

Jericho gitti. Yastığı soğuk. Ve komodinin üzerinde, kendimi daha iyi hissettiğimi umduğunu, rüyayı daha sonra tartışacağımızı ve dövmeyi henüz ıslatmamak için duş almamamızı söyleyen kısa ve net bir not var. Gözlerimi deviriyorum. Bu kabusu onunla tartışmayacağım. Onunla Christian'ı tartışmayacağım. Ya da o gece. Durmadan.

Ama sonra beni nasıl tuttuğunu hatırlıyorum. Göğsüne kanlı çizgiler çizdiğimde ne kadar nazikti. Öte yandan cildime yaptıkları göz önüne alındığında belki de bunu hak etmişti.

Ayağa kalkıp işarete bakmak için banyoya girdim. Sırtımı aynaya çevirerek yansımayı görmek için boynumu uzattım ve nefesim kesildi. Renkli dövme omurgam boyunca uzanıyor. Sırtındakine göre daha dar ve daha incedir. Bir şekilde daha kadınsı. Henüz ayrıntıları inceleyemesem de çok güzel. Bu kadarını

görebiliyorum. Hâlâ plastikle kaplı olduğundan onu kendi haline bırakıp üzerime bir havlu sardım ve kendi odama gitmek üzere yatak odasına yürüdüm. Üzerimde sadece bu havlu olduğu için yandaki kapıyı kullanıyorum. Angelique'in beni utanç yürüyüşümde yakalamasına ihtiyacım yok.

Ama bakışlarım yatağı kaplayan bir zamanlar beyaz olan çarşafları ve battaniyeyi buluyor. Nefesim kesildi. Diğer şeylerden bahsetmeye bile gerek yok, benim kanımla lekелendi. Bunu görünce bacaklarımın arasında yapışkan bir his hissettim ve aceleyle yatak takımını yataktan kaldırdım. Tam onu top haline getirecekken, kapı açılmadan kapı çalınıyor. Geçen sabah tanıştığım hizmetçi beni burada bulmanın şaşkınlığından sonra gülümsedi.

"Günaydın hanımefendi" diyor ve bakışlarını yaptığım şeye çeviriyor.

"Günaydın Catherine, değil mi?" Çarşafları bırakıp sanki dün geceki utancımı saklamaya çalışırken yakalanmamış gibi orada durmaya çalışıyorum.

"Bu doğru. Ve bunun için endişelenmenize gerek yok. Yıkamayla ben ilgileneceğim. Sen de eşyalarını bana bırak, tamam mı?"

Çamaşır yıkamayla bile düşünmemiştim. Yaşamın günlük görevleri. "Hmm tamam. Teşekkürler. Jericho evde mi?"

"Özlem yok. Birkaç saat önce ayrıldı."

"Tamam aşkım. Teşekkürler. Ve lütfen bana Isabelle deyin. Tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Pekala, Isabelle."

Beceriksizce, "Giyineceğim," dedim ve hızla kendi odama doğru ilerledim, o çarşafları açtığımda bulacağı şey düşüncesiyle yüzümün yandığını hissettim. Odama döndüğümde dövmemi ıslatmadan kendimi dikkatlice yıkıyorum. Daha sonra bir şort ve dövmeyi gizleyecek ancak tahriş etmeyecek bol bir üst giyin. Banyodan çıktığımda telefonumun çaldığını duydum. Yastığımın altında sakladığım yere doğru acele ediyorum. Sessiz ama vızıltı beni uyarmaya yetiyor ve kim olduğunu görünce hemen cevap veriyorum.

"Merhaba? Julia mı?"

"Uyuyan güzel. Saatlerdir seni arıyorum."

Saati kontrol ediyorum. Neredeyse öğlen oldu. Hiç uyuyamıyorum ama dün gece beni pek çok açıdan olumsuz etkiledi.

"Uzun bir geceydi" dedim yatağın kenarına oturarak. "Bahse girerim."

"Öyle değil. Her şeyi kastediyorum. Evlilik, işaretleme. Jericho neredeyse Carlton'u öldürüyordu.

"Carlton bana seni tebrik etmeye geldiğini söyledi ama kocan onun yanına yaklaşmasına izin vermedi." "Bu benimle ilgili değildi. Konu kızına gelince çok korumacı oluyor," derken buldum kendimi. Jericho St. James'i mi savunuyorum?

"Carlton'un boynundaki morlukları görmelisin! Jericho'nun yaptığına doğru olduğunu düşünemezsin." "Yapmıyorum," diyorum ona, yataktan bir parça kumaş parçası alıyorum.

"Bu sabah iyi misin?" ciddi bir şekilde soruyor. "Evet. İyi olacağım."

"Gelip seni görmek istiyorum. Matty de öyle."

"Kapılardan geçmene izin vereceklerini bilmiyorum. Matty'e ne söyledin?"

"Evlendiğini. Hiçbir şey söylemezdim ama Carlton konuyu gündeme getirdi." İç çekiyorum. "İyi miydi?"

"Dürüst olmak gerekirse bunun üzerinde pek düşündüğünü sanmıyorum. O sadece dört yaşında. Tek bildiği seni özlediği."

"Ben de onu özledim."

"Bana işaretlerden bahset. İşaretlenen kadın dışında hiçbir kadının şahitlik yapmasına izin verilmediğinden tören her zaman gizli tutulur."

"Buna karşı tüyler ürpertici bir hayranlığın var, Julia." "Senin aracılığıyla dolaylı olarak yaşamak zorundayım."

Sesi çok istekli çıkınca, "Bunu istemediğimi biliyorsun," diyorum. "Söyle bana."

"Sırtımdan aşağı doğru uzanan bir ejderha dövmesi."

"Sadece boynun değil mi? Bu garip. Bunu neden yaptığını merak ediyorum."

Bunu avluda da yapmadılar ki bu da gelenektir."

"Nasıl bildin?"

"Dedikodu. Haberler hızla yayılıyor, özellikle de gizemli Jericho St. James ve genç geliniyle ilgili haberler." İnliyorum.

"Hildebrand'ın neden bu kadar özel olmasına izin verdiğini merak ediyorum."

"Pek özel değildi Julia." Kuzenimi seviyorum ama bazen bazı konularda kafası karışıyor ve her şeye karşı bir hayranlığı var IVI. Eğer bunun gerçekliğini bilseydi, yine de bilip bilmediğini merak ediyorum. "Tanıklar vardı ve..." Boyun eğdirmekten bahsetmeye utanarak, birdenbire onu şu anda göremediğime şükrederek lafı kestim. Ona dövmeyi göstermek zorunda kalmayacağım. Onun işareti.

"Ve ne? Beni merakta bırakmayın." "Hiç bir şey."

"Onunla seks yaptın, değil mi?" öyle ani bir şekilde soruyor ki, yüzümün kızardığını hissediyorum. Yeterince hızlı cevap vermeyince iç çekiyor. "Bak yerleşkeye ulaşabilecek misin? Orada buluşabiliriz. Artık Jericho St. James'in karısısın. Elbette yerleşkede öğle yemeği yemene izin var."

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir şeyden pek emin değilim. Özellikle benimle ne yapmak istediğinden emin değilim."

"Bunu düşünüyordum." Durdu ve dışarıda bir yerde olması gerektiğini fark ettim çünkü uzaktan gelen seslerin uğultusunu duyuyorum.

"Neredesin?"

"Ah, tam kahvaltıda. Ama istediği şey konusunda mantıklı olan tek bir şey var."

"Bu da ne?"

"Piskopos mirasının nasıl işlediğini biliyor musun?" "Piskopos mirası mı? Bu neden önemli olsun?" "Biliyor musunuz?"

"Vasiyet gibi mi demek istiyorsun?"

"Kuralların, miras alınacak bir servetin olduğu çok eski zamanlardan beri yazıldığını kastediyorum." "Pek sayılmaz, hayır." Onun hakkında hiç düşünmemiştim. Zaten bunun benim için geçerli olduğunu hiç düşünmemiştim. "Şu anda Carlton mülkün tek varisi. Ve miras soyundan gelen tek kişi olarak, yani senin dışında, kırkıncı yaş gününe kadar da öyle kalacak."

"Gelecek yıl mı?" "Evet."

"İlk doğan olması dışında yaşının ne alakası var?" "Bir sorun var."

"Ne yakalaması?" diye soruyorum, onun bilgisinin boyutuna hayran kaldım.

"Serveti elinde tutmak için bir varise ihtiyacı var."

"Ne?"

"Ya da sana gider. Eğer bir mirasçı doğuracak olsaydın öyle." "Neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Carlton, Marius Bishop'un doğrudan torunlarısınız. Sizler tek torunlarısınız." "Peki ya bir mirasçı?"

"Kural bu ve bildiğiniz gibi erkek varis tercih edilir. Servetlerini bir kadına vermekten nefret ediyorlar ama Carlton meşgul olmazsa başka çareleri kalmayacak."

"Ama o ve Monique ayrılmışlar." "Kesinlikle."

"Ve kendisi Fransa'da." "H-hım."

Bunu düşünüyorum ve kendime ait bir sorum var. "Peki, ben olaya dahil olmasaydım, kimse biyolojik babamın kim olduğunu anlamasaydı ve Carlton bir varis üretemezse ne olacaktı?"

"Eh, o zaman talih çizgiyi değiştirir." "İle?"

"Leonardo, onun küçük kardeşi."

O zaman bir şeyler yerine oturur. "Senin baban." "H-hm," dedi tekrar.

"Bu da sen anlamına geliyor. Carlton ya da ben bir varis üretemezsek miras sen mi olursun? "Eh, henüz on dokuz yaşındasın. Biyolojik saatiniz daha yeni işlemeye başladı."

"Bu yüzden mi doğum kontrol haplarından bahsettin? Çünkü Jericho'nun planının bu olduğunu düşünüyorsun?" "Başka ne mantıklı geliyor kuzen?"

"Ne yani, beni hamile bırakacak, sonra da Carlton'dan Bishop'un servetini mi alacak?" "Bütün Piskoposlardan."

"Hayır, bunu hayal edemiyorum."

"O sizin hanenizin reisi. Bishop kanı taşıyan sen olsan ve çocuğu taşıyan da sen olsan, her şey ona düşüyor." "Ama haplarım yanımda. Üç ay değerinde. Ve eminim ki planı bu olsaydı onları alıp götürürdü. Eşyalarımı getiren oydu."

"Doğru. Hala."

Bunun ağırlığını üzerime çektiğim için susuyorum. Bu doğru olabilir mi? Hayır. Mümkün değil. Kesinlikle hapları alırdı.

"Herneyse gitmem gerek. Yakında öğle yemeğinde Matty ve benimle buluşmaya

çalış. Biraz daha konuşabiliriz."

"Deneyeceğim."

"Ve bu arada doğum kontrol haplarınızı alın ve seksin tadını çıkarın çünkü dürüst olmak gerekirse daha kötüsünü de yapabilirdiniz! Bahsi geçmişken, diye başladı sesini alçaltarak. "Sana cinsiyeti sormadım. Nasıl oldu?"

Lanet olsun, demek istiyorum ama söyleme. "Güle güle Julia." Hiç eğlenceli değilsin.

"Takılıyorum."

"İyi. Hoşça kal Isabelle. O evde kendine iyi bak."

33

Jericho

Savoy Otel'i'nin girişine yanaşıyorum ve Dex'le arabadan iniyorum. Anahtarları, ağız açık bir şekilde arabaya bakan uşağa fırlatıyorum.

Dex ona "Hiçbir şeye çarpma" diyor.

"Hayır efendim!" diyor ve neredeyse bir selam bekliyorum.

Lüks otelin çift ön kapısından geçip kahvaltılık salonuna doğru ilerlerken Dex'e, "Çocuğu tedirgin edeceksin," dedim. Hostes standında durduk ve masaların özel görünmesini sağlamaya çalıştıkları büyük odayı, büyüklüğüne rağmen, taradım.

"Efendim, size yardımcı olabilir miyim?" Ben Bishop'un kelleşen kafasının arkasını fark ettiğim anda ev sahibesi soruyor. Acaba saçını kaybettiğinin farkında mı?

"Hayır teşekkürler. Aradığım kişiyi buldum."

Dex girişin hemen içinde duruyor ve özenle hazırlanmış masaların ve Bishop'un masasına tepsiler dolusu mimoza ve gümüş sürahi kahve taşıyan garsonların etrafından dolaşarak yolumu buluyorum. Sırtının kapıya dönük olmasına şaşırdım ama ben yaklaşırken arkadaşı telefonunu uzaklaştırdı ve ben onları görmeden önce beni görüp görmediğini merak ettim.

Julia Bishop. Isabelle'in kuzeni.

Carlton ayağa kalkıyor ve yumruktan kaçma gösterisi yapıyor. "Vay be koca adam, işi bitirmeye mi geldin?"

Güvenliği çağırmam gerekiyor mu?"

"Oturun Piskopos, gösteri yapıyorsunuz." "Bunu istemem" diyor.

Onu anlamıyorum. O bir aptal ama çok fazla. Bu gerçek değil ve gardımı yüksek tutacak kadar biliyorum. Bu arada Julia şahin gözleriyle beni izliyor. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor ve erkeklerin ona bakmasına alıştığı hissine kapılıyorum. Onu memnun etmek için kendilerini tökezletiyorlar. Carlton'a bakıyorum ve onun o adamlardan biri olup olmadığını merak ediyorum. Kuzenleri öpüyorum. İlk defa olmayacak.

"Burada kahvenin iyi olduğunu duydum," diyorum yan masadan boş bir sandalye

alıp onlarınkine koyuyorum. Davet bekleme zahmetine girmeden oturuyorum ve Bishop inanamayarak beni izliyor, sonra tekrar yerine oturuyor. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı, hatta parmaklarını şıklattı, bu arada düz gözleri bana kilitlenmişti.

Bir garson yaklaştığında "Kahve," diyor.

Julia, "Düğününüz için tebrikler," diyor, çatalını alıp bir çileği alıp aşırı allıklı ağzına atıyor. Teşekkür ederim, dedim ve Bishop'a döndüm. "Bir kelime etmek istiyorum."

"Neden şimdi izin istiyorsun? Sadece rahatına bak." Yarısı yenmiş kahvaltı tabağını iterek uzaklaştırdı. "Varlığınız iştahımı kaçırdı."

"Eh, bir sosis parçasını atlamamanın sana bir zararı olmayacağına eminim." Sanırım biraz sosise benziyor. Ham bir tane. Pembe ve yumuşak. "Yalnız bir kelime istiyorum."

Sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını kısıyor ve ardından umursamaz bir şekilde başını sallayarak Julia'ya işaret ediyor.

"Daha bitirmedim" diyor.

"Var. Git," diyor ona ve aralarındaki bu dinamiği izliyorum. Birbirlerinden tam olarak hoşlandıklarını söyleyemem ama orada bir şeyler var.

Julia somurtuyor ama ayağa kalkıyor, tasarımlı çantasını kolunun altına sıkıştırıyor ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla uzaklaşırken kışını sallıyor.

"Bütün başıboş Bishop'ları kabul ediyor gibisin," diyorum. "Ben bu kadar cömertim."

"H-hm. Ya eşin nasıl?" "Karım seni ilgilendirmez."

Kahve gelir ve garson çıkar. Alıp bir yudum alıyorum. "Ne istiyorsun Aziz James?" O sorar.

"Babam ve kız kardeşim hakkında söylediklerini neden söylediğini bilmek istiyorum."

Peçetesini kucağından alıp ağzının yukarıya doğru kıvrılan kenarlarını siliyor. Bu hoşuma gitmedi. Sormak zorunda kalmayı sevmiyorum. Dezavantajlı durumda olmayı sevmiyorum.

"Neden Hezekiel'e sormuyorsunuz? Bu arada," diye başladı ve dirseğini masaya dayayıp bana doğru eğildi. "Kim size üç isim verdi?"

"Bunu neden söyledin Piskopos?"

Tekrar arkasına yaslandı, başını yana eğip beni incelemeye başladı. "Biliyor musun, ikinizin işbirliği içinde olduğunuzu sanıyordum. Sadece varsaymıştım." Çenem geriliyor ama kendimi tamamen hareketsiz tutuyorum. "Kız kardeşinin onurunu falan savunmak için," diye ekliyor.

Üzerine atlayıp bıçağı tabağından alıyorum ve küçük parmağından bir milimetre uzakta masanın cilalı ahşabına saplıyorum. "Olmak. Dikkatli olmak."

Aşağıya baktığında gözle görülür şekilde sarsıldığını görebiliyorum. Sebep olduğu tüm acılara rağmen o sadece bir korkak. Çoğu erkek onun gibi değil mi?

Emir veriyor ama şiddeti uygulamak istemiyor. Ya da belki de bunun onları bir şekilde mazur göreceğini düşünüyorlar. Onları daha az suçlu yapar. Carlton garip bir kıkırdamayla bıçağı masadan alıyor ve elinde tutuyor. Sosis ve yumurta için fazla keskin olan kenarını inceleyerek onu ters çevirdi. "Senin ve benim, ikimizin de kabul etmekten çok daha fazla ortak noktamız olabilir" diyor. "Bundan şüpheliyim." Uzun bir dakika boyunca beni inceledi. "Onu henüz sikmedin mi?" Tüylerimi diken diken eden şeyin sorunun kendisi mi, yoksa soruyu ifade etme şekli mi olduğundan emin değilim. "Bu seni ilgilendirmez, değil mi?" "Annesi bir fahişeydi, biliyorsun. Annem gibi..." "Söz ettiğin benim karım. Olmak. Çok. Dikkatli olmak." İfadesi kararıyor ama hakaretini bitirmiyor. Vites değiştiriyor. "Ölen nişanlının intikamını almak için ne kadar fedakarlık etmeye hazırsın?"

Ellerim yumruk oluyor, kalbim göğsümü dövüyor. Bu adamı öldüreceğim. "Küçük güzel kızınızın yetim kalması çok yazık olurdu değil mi? Beklemek. Bu Isabelle'i onun annesi yapar mı? "Neden söyledin?" Tekrar ediyorum, kendime sakin olmamı söylerken parmaklarımı sandalyenin kollarına gömüyorum. Neden burada olduğumu hatırlamak için. Bu adamın beni sarsmasına izin vermemek için. Çünkü istediği bu. Tek istediği bu. Peçetesini tabağına atıp sandalyesini geriye itti ama ayakta durmak yerine bana doğru eğildi. "Bazen bir köşeye saklanıp yaralarını yalamak daha iyidir. Daha iyi olanın kazandığını kabul edin. Ve hâlâ kaybedecek bir şeyin varken çekip git." Ben de ona doğru eğiliyorum ama o geri çekilmiyor. "Bunu neden söyledin?" O sırttır. "Sevgili baban ve ölen kız kardeşin hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? Sana şunu sorayım. Bilmeyi ne kadar çok istiyorsun? Bu bilgi için nelerden vazgeçmeye hazırsınız? Ne diyorlar? Cehalet mutluluktur, doğru anladım mı?"

O durur.

"Geldiğiniz hisseyi öğrenmek için bu kadar mı endişelisiniz? Çünkü sen de onun gibisin, değil mi? Hatta o berbat gözler. Babamın karbon kopyası. Umarım onun işlediği günahları işlemezsin. Çirkin bir geçmişi geri dönüştürün. Bir adım uzaklaşıyor ama duruyor, dönüyor. "Neden bahsettiğimden emin değilsen Zeke'e sor."

34

Isabelle

Koridora çıkıyorum ve dün gece döndüğümde Angelique'e iyi geceler öpücüğü vereceğime dair verdiğim sözü hatırlıyorum. Kendimi suçlu hissederek yatak odasına doğru yürüdüm, orada olacağından emin değildim.

Kapısının aralık olduğunu ve Angelique'in içeride Leontine ve henüz tanışmadığım yaşlı bir kadınla birlikte olduğunu görünce şaşırdım.

"Günaydın. Ya da öğleden sonra," diyor Leontine, saatine bakmaya özen göstererek.

Kızardım. Angelique küçük masasından başını kaldırıp el sallarken, alçak bir sesle, "İyi günler," diyorum. Bunun onun öğretmeni olması gerektiğinin farkındayım. "Kötü bir zamansa geri gelebilirim."

"Sorun değil" diyor. "İçeri gelin ve Angelique'in öğretmeni Bayan Strand'la tanışın."

Elimi uzatıp onun elini sıkıyorum. Gülümsüyor ama dudakları her şeyden çok daha büzük ve acaba küçük kız için daha arkadaş canlısı görünen bir öğretmen bulamazlar mıydı diye merak ediyorum. Ama kendimi durduruyorum. Ben yargılıyorum ve bu adil değil.

Bayan Strand, "Günaydın" diyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum; her ne kadar her gün kesintiye uğramayı beklemesem de dün gecenin özel bir gece olduğunu anlıyorum."

"Pekala, bölmek istemiyorum. Sadece Angelique'i kontrol etmek istedim.

Nasılsın tatlım?" Masanın etrafında dolaşıp okudukları kitaba bakarken sordum. Angelique'in sandalyesinin yanına çömelerek, "Ah, çok güzel resimler var" diyorum.

"Prens kitaplarımı daha çok seviyorum" diyor. "Bu çok kolay."

Bayan Strand beni rahatsız eden bir ses tonuyla, "Ezberlemek okumakla aynı şey değil, çocuğum," dedi. Angelique gözlerini yere indirerek, "Ezberlemedim" diyor.

Küçük kızın sırtını sıvazlıyorum. "Daha sonra bir prenses kitabı okuruz, tamam mı?" Kulağına fısıldıyorum. Başını salladı ama gözlerinin benimkilerle buluştuğunda nasıl parladığını görüyorum ve ne kadar hassas olduğunu merak ediyorum. Ve bu asık suratlı yaşlı kadının gibi bir yorum onun hassas duygularını nasıl incitebilirdi. Onun tarafında olduğumu göstermek için komik bir surat yaptım ve o da kıkırdadı.

"Babam bu öğleden sonra bana yüzmeyi öğretecek" diyor. "Öyle mi? Bu harika."

"Ama ondan sonra okuyabiliriz."

"Bu bana hoş geliyor," diyorum ve Bayan Strand'ın pek de incelikli olmayan bir işaret olarak boğazını temizlemesiyle doğruluyorum. "Derslerden sonra görüşürüz, tamam mı?"

Angelique isteksizce başını salladı ve ben de üçünü odada bırakarak odadan çıktım.

Kahve ve yiyecek bir şeyler bulmak için aşağıya iniyorum ve geçen gece yemeğimi getiren kadın May'in bulaşıkları yıkadığı mutfığa doğru ilerliyorum. Fırından kek kokusu geliyor.

"Nefis kokuyor." dedim gülümseyerek.

"Bu Catherine'in pastası." May suyu kapatıp bana dönüp ellerini bir havluya siliyor. "Size yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Majesteleri. "Isabelle" diyorum. Hanımefendi diye çağrılmak tuhaf hissettiriyor. Gülümseyip başını salladı. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Eğer sakıncası yoksa kendim alabilirim. Sadece kahve ve belki bir parça kızarmış ekmek ya da ona benzer bir şey arıyorum."

"Elbette" diyor ve restoran tarzı bir espresso makinesine doğru yürüyor. "Ne alırsınız?" o soruyor. "Yeterince kolaysa bir kapuçino."

Başını salladı ve bana muhteşem bir kapuçino hazırlamakla meşgul oldu. Daha sonra bir ekmek kutusuna

gider ve onu açarak bir somun ev yapımı ekmeği ortaya çıkarır. Bıçağı alıp benim için iki kalın parça dilimledi.

Bunları bir tabağa dizip reçel, tereyağı ve çeşitli peynirlerle dolu bir tepsiye ekliyoruz. Daha fazla kavanoz almaya başladığında, "Bu iyi," dedim. "Yeterli olandan fazla."

Catherine mutfağa girerken, "Bay St. James'in gelininin iyi beslenmesini istediğinden eminim" diyor. "Öyle yapıyor" diye kabul ediyor. "Hadi kalkın, size yemek odasına yerleşelim."

"Sorun çıkarmak istemiyorum. Tepsiyi alıp dışarıda yiyebilirim." "Hava zaten oldukça sıcak ve daha sonra yağmur yağacak."

"Sıcaklığı umursamıyorum ve eğer yağmur yağacaksa, fırsat buldukça dışarı çıksam iyi olur."

"Tamam o zaman." Genç kadın tepsiyi dışarı çıkarıyor ve ben de onu takip ediyorum, hâlâ beklendiği için kendimi suçlu hissediyorum. Güneşten korunmak için şemsiyemi alıp havuzun yanındaki masaya oturuyorum. Beni yalnız bıraktığında ve Angelique'in Jericho'nun ona yüzmeyi öğretmesi hakkında söylediklerini düşünerek kahvaltımı yapabildiğimde mutluyum. Bunu hayal edemiyorum. Kesinlikle.

Kahvaltıyı bitirdiğimde ve Angelique'in önümüzdeki birkaç saat boyunca derslerinde olacağını doğruladığımda ne yapacağımı şaşırdım. Bu kadar genç bir kız için biraz fazla gibi görünüyor ama ne bileyim. Evde biraz dolaşıp hepsi boş ama tertemiz ve zengin bir şekilde dekore edilmiş odalara baktıktan sonra koşu kıyafetlerimi giyip koşuya çıkmaya karar veriyorum. Arazide yönümü bulmak ve bu arada biraz egzersiz yapmak istiyorum.

Güneş sıcak ve Jericho'nun o aptal kovalamaca oyununu oynadığı gece beni götürdüğü yolu kullanarak ormana doğru koşarken bulut örtüsüne minnettarım. Koşmak iyi hissettiriyor. Kendimi kendim gibi hissetmemi sağlıyor. Ya da belki de bu sadece kendimi biraz kontrol altında hissetmemi sağlıyor. Her ne ise, hoşuma gidiyor ve otuz dakika içinde biraz terlese de kendimi yenilenmiş hissediyorum.

Bishop ve St. James topraklarını ayıran duvarın her iki yanındaki adamlar gibi aşılmaz olduğu arazinin kenarına gelinceye kadar ilerlemeye devam ediyorum. Sarmaşık duvar boyunca büyüyor ve bazı yerlerde, diğerk tarafta açanların aynısı olan yumuşak sarı çiçeklerin açıldığını görüyorum. O zaman Angelique'i düşünüyorum. Sanırım bunu görmek ve onu getirmeyi aklının bir köşesine not etmek ister. Eğer izin veririm, öyle.

Duvar mülkün tamamını kapsıyor ve birçok kez duvarın diğerk tarafında durduğumu hatırlıyorum. Parmaklarımı soğuk taşın üzerinde gezdiriyorum.

Jericho St. James'ten önceki ve sonraki hayatımı düşünüyorum; bu duvar, geçmişle yeni bugünüm arasındaki fiziksel ayrım. Benim geleceğim.

Aklım Julia'nın söylediklerine takıldı. Jericho'nun niyetine göre. Ancak işlenmesi çok zor. İntikam amacıyla çocuk sahibi olmak. Sana ait olmayan bir şeyi almaktan. Çocuğu düşündü mü? İntikam adına dünyaya getireceği o küçük hayata mı? Bir piyon karşılığında bir çocuk. Bu düşünülemez.

Hayır, yapamaz. Julia haklı olamaz. Çok korkunç. Onun için bile fazla canavarca. Ve onun ne kadar canavar olduğundan emin değilim çünkü beynim beni sürekli mağaradaki o ana götürüyor. Beni incitmek yerine kendine nasıl zarar verdiğini. Hiçbir canavar bunu yapmazdı. Düşmanı bağılyken ve cezasına katlanmak için çıplakken değil.

Gök gürültüsü tepeye çarpıyor. Gökyüzünün nasıl karardığını görmek için yukarı bakıyorum ve çok geçmeden gökyüzü açılıyor ve şiddetli bir yağmur yağmaya başlıyor. Sıcaklığı ve nemi kıracak ama sığınmak için acele etmem gerekiyor ve nerede olduğumu ancak ağaçların hemen ötesinden taş binanın tepesinin görüldüğünü gördüğümde anlıyorum.

Şapel.

Mezarlık.

Şimşek ve ardından gelen gök gürültüsü ayaklarımın altındaki toprağı sallıyor. Bilinçli bir karar vermiyorum ama yağmurun altında olabildiğince hızlı koşup küçük kilisenin sığınağına doğru koşuyorum. Mezarlığın kapısını açtığımda düşünmek için durmuyorum, sırlıklam yağmurun sesi gıcirtıyı bastırıyordu. Şapelin merdivenlerini çıkmak için acele ediyorum, sonra ağır kapıyı iterek açıp içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve göğsüm nefeslerimle inip kalkarken sırtımı kapıya yaslıyorum. Sırlıklam oldum ve kollarımı kendime doladım.

Gündüzleri burası biraz daha az ürkütücü oluyor ve bunun doğru olmadığını bilmeme rağmen kendime hayalet diye bir şeyin olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Sunağı doğru yürüyorum, kibritler buluyorum ve aydınlatma için orada birkaç mum yakıyorum. Tozlu olduklarını fark ettim ama başka bir şeyin farkına vardım. Tütsü kokusu alıyorum. Ve taze. Geçen gece beni buraya getirdiğinde hava bayat kokuyordu, şapel kapanmıştı. Sanki uzun zamandır kimse burada değilmış gibi.

O geceden beri burada biri var. Jericho olup olmadığını merak ediyorum. Şimşek, ilk bakışta İncil gibi görünen şeyin süslü bir şekilde oyulmuş ahşap kapağını yakalayan sunağın üzerindeki vitray pencereyi aydınlatıyor. Daha yakından bakmak için ağır cildi kaldırırken, üzerine kazınmış gümüşe dokunuyorum ama birkaç mumun ışığında okumak için çok karanlık. Açıyorum ve Jericho'nun beni buraya getirdiği gece ona nasıl da saygıyla baktığını hatırlatan süslü senaryoyu görüyorum. Acaba el yazısıyla mı yazılmış yoksa sadece öyle görünmek için mi yapılmış? Sayfaları çevirince eskisi olduğunu anlıyorum. Bir sonraki şimşek çaktığında bakışlarım yazarın mezarına iliştiriyor ve sanki uyarılmış gibi kendimi oradan

uzaklaşırken buluyorum.

Nefesim kesiliyor ve kendime rahatlamamı söylüyorum. Hayalet yok. Burada değil.

Fırtınanın geçmesini beklemek için ilk sırada oturuyorum. Ve yıllar önce küçük bir kızken, İVI yerleşkesindeki şapeldeyken hissettiğim huzurun üzerime yerleştiğine inanıyorum. Jericho, İsa'nın bana bakıcılık yapacağını düşünerek annemle dalga geçti. Belki de Tanrı beni koruyordu.

Her ne ise, kendimi tahta sıraya sırtımı dayayıp dışarıda yağın yağmuru dinlerken buluyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama yağmur dinip güneş açtığında mumları söndürmek için ayağa kalkıyorum, çadırın lambasının hala yandığını fark ediyorum ve dışarı çıkmak için kapıyı açıyorum.

Etrafımdaki güzelliği görebilmek için gözlerimi kısarak bir an durmam gerekecek kadar parlak. Yağmur damlaları yeşili bir şekilde daha parlak hale getirirken, güneşin parlak altın rengini yansıtan damlacıklar ağaçlardan düşüyor. Etrafıma baktığımda mezarlığın ne kadar iyi korunduğunu görüyorum.

Çoğunlukla.

Gözlerim Nellie Bishop'un mezarına takıldı ve oraya doğru yürüdüm, onu çevreleyen paslı kapıyı açtım. Onun Mary'nin arkadaşı olduğunu söylemişti. Her iki kız da masumdu. Bunu kalbimden biliyorum. Ve onun mezarının aşırı büyümüş çimlerinin üzerinde diz çöküp taşını topaklaştıran çamuru fırçalarken, kalbimde ona karşı bir çekiş hissediyorum. Mary için ve hatta Draca St. James için. Reginald Bishop için değil ama. Orada sadece bir ürperti hissediyorum. Bishop'un evinin oturma odasındaki şöminenin üzerinde asılı duran portresinin yanından geçtiğimde hep aynı ürpertiye hissettim.

Bishop'un evi.

Benim de bir Piskopos olduğumu hatırlamam gerekiyor. Ve o ev son üç yıldır benim evim oldu.

Ama şimdilik bunları düşünmüyorum. Nellie'yi düşünüyorum. Gerçekten suçluyu cezalandırmak için nasıl cezalandırıldığını. Ve sanırım en azından bu ortak noktamız var.

Bu düşünce karşısında bir ürperti beni ürpertiyor. Benimle işi bittiğinde beni de onun yanına mı koyacak? Kendisinden önceki St. James'in onu unutmasına izin verdiği gibi, o da benim unutulmama izin verecek mi? Daha kötüsü yok. Bırakın o, St. James's'ten geçen Piskoposların başına gelenlerin bir örneği olsun. O zaman kendimi yabancı otları çekerken, elimden geldiğince mezarını temizlerken buluyorum. İşim bittiğinde ayağa kalkıyorum, dizlerimdeki ve bacaklarımdaki çamuru siliyorum ve sarı çiçeklerin büyüdüğü o duvara geri dönüyorum. Taşıyabildiğim kadarını seçip Nellie'nin mezarına götürüyorum. Çünkü Nellie Bishop'u hatırlayacağım. Ona ne olduğunu hatırlamayacağım. En azından Jericho'nun anlattığı korku hikayesi. Sadece kaderini hak etmeyen kızı hatırlayacağım. Ve mezarının üzerine çiçekleri sererken, onun artık ne kadar güzel olduğunu, bir yaşamın anıtı olduğunu düşünüyorum.

35

Jericho

O piçin bana ulaşmasına neden izin verdim? Zaten ona gitmeyi ne bekliyordum ki? Ona kardeşimin cevaplaması gereken bir soru soruyorum.

Hangi hisse senedinden geldiğini bilmek konusunda bu kadar mı endişelisin? Çünkü sen de onun gibisin, değil mi? Hatta o berbat gözler. Babamın karbon kopyası. Umarım onun işlediği günahları işlemezsin. Çirkin bir geçmişi geri dönüştürün.

Yumuşak çimenlerin üzerine çıkıp viski şişesini dudaklarıma götürdüm.

Dökmeyi ne zaman bıraktığımı hatırlamıyorum. Günün çok erken saatlerinde kendimi barda bulduğum bardan Dex'in beni eve götürdüğünü hatırlamıyorum.

Ev karanlık ve öğleden sonra yağan yağmur havayı daha bunaltıcı, daha nemli yapmış gibi görünüyor. Ay ışığına minnettar olarak mezarlığa giden patikaya doğru ilerliyorum. Bu yolu bilmeme rağmen. Beş yıldır burada yaşamamış olsam da bunu asla unutmayacağım.

Babamın cenazesi sonuncuydu. O zamandan bu yana altı yıl geçti. Kimberly'yi gömmeye gelmedim. Ben kızıma bakarken, onun cesedini Zeke'e bakması için geri gönderdim. Angelique'in hayatta kalması gerçeği benim için hala şaşırtıcı. O bir mucize. Ya da onlara inansaydım öyle olurdu.

Babamın cenazesinden önce bu Zoe'nin cenazesiydi. Bu kötü bir şeydi. Sanırım bütün cenazeler kötüdür. Ancak on sekiz yaşındayken on altı yaşındaki kız kardeşinizi gömdüğünüzde bunun berbat bir ölçekte oldukça yüksek bir yer olduğunu düşünüyorum.

Hiç not bırakmadı. Bütün intiharlar not bırakmaz mı? Sanırım zor olmasının bir nedeni de bu. Bilmeyen. Anlamıyorum. Üçümüz yakındık. En azından ben öyle düşündüm.

Acaba onun ölümü Zeke için daha mı kötüydü? Onlar ikizlerdi. O bunu kötü karşıladı ama insan böyle bir şeyi nasıl iyi karşılayabilir? Ve anne. Kahretsin. Neredeyse kendisi de ölüyordu. Babam onu bir arada tuttu. Bundan hiç

bahsetmedi ama geri kalanımızı dışarıda tutmak için çelik kapıyı taktıktan sonra bazen bodruma indiğini duyardım. Zoe'den sonra işini şansa bırakmıyordu. Belki de birilerinin Mary'den sonra bunca yüzyıl önce erişimi kapatması gerekirdi çünkü Zoë kendini aynı yerde astı. Aynı ışıdan. Asılı giriş.

Kahretsin.

Neden bahsettiğimden emin değilsen Zeke'e sor.

Viskimden bir yudum daha alıp mezarlığın köşesini dönüyorum. Bishop'ın sözleri üzerine derinlemesine

düşünmeye başlamadan önce, önce beni şaşırtan, sonra da öfkeliendiren bir şey görüyorum.

Nellie Bishop'un mezarına doğru yürürken şişenin elimden düşmesine izin verdim. Temizlendi. Kadının adını gizleyen çamur ve yosun kaldırılıp silindi. Yabani otlar çekildi. Çimler sökülmüş gibi görünüyor. Ve altındaki çürümüş cesedi kaplayacak dikdörtgenin içinde çiçekler yatıyor. Sarı çiçekler. Bazıları bütün, çoğu sadece taç yaprakları ama parlak, ay ışığında parlarken sanki benimle alay ediyormuş gibi renklerini bir şekilde koruyorlar. Öfkem içimde yanıyor. Bunu yalnızca bir kişi yapardı.

Kendi evimde bir düşman.

Evime getirdiğim bir düşman. Benim yatağım.

Eve doğru yürürken düşünmüyorum. Yürüyüşü zar zor hatırlıyorum. Odama merdivenleri çıktığımı hatırlamıyorum. Onu boş bulduğum için sinirlendiğimi hatırlıyorum. Gerçi ona yatağında olması talimatını verdiğimi sanmıyorum. Bağlantı kapısını ittim ve onu yatakta rahat bir şekilde uyurken gördüğümde kendimi kaybettim. Göğsümdeki mağaradan gelen hırıltı onu ürküterek uyandırdı ve anında alarma geçirdi. Yüzümü görebildiğinden emin değilim ama üzerimden yayılan öfkeyi ve bunun ona sunduğu tehlikeyi hissediyor olmalı.

Yatağa doğru bir adım attığımda küçük bir çığlık attı ve diğer tarafa doğru tökezledi, bacakları çarşafı dolanırken yere düştü.

"Ne yaptın?" Her kelimeyle bir adım atarak soruyorum.

Bir yengeç gibi elleri ve ayakları üzerinde geriye doğru sürünüyor. Benden yeterince hızlı uzaklaşmıyor. Ama kaçamayacak. Bu aksam olmaz.

Aşağı uzanıp kolunu tutuyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Çığlık atmak için ağzını açtığında onu göğsüme doğru çekip elimi üzerine bastırdım.

"Kapamak. Yukarı."

Başını sallayarak mücadele ediyor, çıkardığı sesler boğuk çıkıyor. Parmağımı ısırduğunda başparmağım ve işaret parmağımla burnunu sıkıştırıyorum ve avucumu ağzının üzerinde tutuyorum. Hava alamayınca önkolumu kaşırken tırnaklarından kan akıyor ve ben de karnının üzerindeki kolumu sıkıyorum.

"Kapamak. Yukarı. Beni duyuyor musun?"

Başını salladı, sızlandı. Önkolumu tutuyor. Ancak bu bilinçli bir tercih

olmayabilir. Havaya ihtiyacı var. Burnunu bıraktım, elimi ağzının üzerinde gevşettim. Derin bir nefes alıyor ve onu kapıya kadar yürütmek için ayaklarını kaldırıyorum. Orada onu yüzüstü bıraktım ve onu ittim. Saçına bir yumruk yapıyorum ve yüzünü çevirerek yanağını tahtaya bastırıyorum.

“Bir ses çıkarırsın, tek bir kahrolası ses, pişman olursun. Beni yakaladın?” Ağzını açmıyor. Sadece çılgınca başını salladı, gözleri dehşetle açıldı.

Onu saçından tutup geriye çekiyorum, kapıyı açıyorum ve onu merdivenlere doğru yürütüp aşağı indiriyorum. Elimi tuttu ve burnunu çeken, ağlayan bir pislik olmasına rağmen olabildiğince sessizdi. Onu avuç dolusu adımlarla merdivenlerin dibine doğru yönlendirdiğimde, saçını çeken elim acıdığından eminim ki düşmemesi dikkat çekiciydi. Onu mutfığa doğru yürüttüm, oradan geçtim ve aceleyle açık bıraktığım kapıdan dışarı çıktım. Artık kapatmaya dikkat ediyorum.

Gece her zamanki gibi nemli ama yağmur yağmıyor. Tek duyduğum böceklerin ve gece yaratıklarının sesleri ve kolumu tutup onu mezarlığa doğru yürüttüğümde Isabelle'in zorlu nefes alışları. Bir şeyler mırıldanıyor, belki yavaşlamam için yalvarıyor olabilir. Bilmiyorum. Onu duyamıyorum. Kulaklarımda kan çınlıyor ve yaklaştıkça daha da sinirleniyorum.

Nasıl cüret eder?

Kendi evimde bana ihanet etmeye nasıl cesaret eder?

Nereye gittiğimizi biliyor. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor ve Piskopos'un mezarının üzerindeki çiçek tarhına geldiğimizde onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum.

Dört ayak üzerine iniyor ve topuklarının üzerine oturmak için bir dakika ayırıyor. Etrafına bakıyor, sonra da bana bakıyor. Titriyor. Yine o lanet tişörtü giyiyorum. Ama içimdeki öfkeyi kızgın bir aleve dönüştüren şey gömlek değil. Bu onun gözlerindeki bakıştı. Onun direnci. "Ne. Yaptı. Sen. Yapmak?" İstiyorum. Ayağa kalkıyor, ayakları çamurlu çamura batıyor, sarı yapraklar ve daha önce yırttığı yeşil çimlerin yaprakları ayaklarına, inciklerine ve dizlerine yapışıyor. “Nellie Bishop'un mezarını temizledim. Çok gecikmiş olduğunu düşünmüyor musun, seni bok herif?”

Beni itiyor. Beni gerçekten kımıldatacağını mı düşünüyor bilmiyorum. Ben hareket etmeyince yine yapıyor. "Ben, bir bok parçası mı?" diye sordum ona, kıcı mezar taşına değene kadar onu geriye doğru yürüterek. Elleri göğsüme geldiğinde ona yaslandım ve onu geriye doğru eğilmeye zorladım. "Peki sen nesen, Piskopos?" “Sarhoşsun Jericho. Senden kokusunu alabiliyorum. Benden defolup git." Tekrar itiyor.

Jericho. İlk kez benim ona söylememi söylemeden adımı kullanıyor ve bir nedenden dolayı bu beni durduruyor. Ona baktım, mavi gözleri bu gece neredeyse siyahtı. Yanaklar kızardı. Daha aşağıya, giyilen gömleğin aşırı

geniş yakasının açığa çıkardığı göğsüne baktım. Yıllar eski olmalı. Kalçalarına, çıplak ayaklarına bakıyorum. Bir kolumu ona doladım ve diğer elimi gömleğinin altına koyup külotunu tutup bacaklarının altına çektim. "Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

Onu görmezden geliyorum, onu geniş taş tabelanın üstüne oturtmak için kaldırdığımda ayaklarından kayan beyaz ipek kumaşın üzerine basıyorum. Kemerimi, pantolonumun düğmesini ve fermuarını çözerken, "Sana bu evde bir piskoposun ne anlama geldiğini öğretiyorum," diyorum. Bir elimi sırtına koyup diğer elimle kalçasını kaldırırken, "Sana ne işe yaradığını öğretiyorum," diyorum. Dizlerimi biraz, yeteri kadar büküyorum ve kendimi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum. Ona doğru ittiğimde nefesi kesildi ve yemin ederim o ilk an, o sıcak, dar geçit, hiç de öyle olmaması gereken bir eve dönüş gibiydi. O sadece bir gemi. Bir Piskopos. Sikilecek bir şey. Kullanmak. Amaca giden bir araç. Ama ona sımsıkı sarılıp kendimi ona doğru iterken düşündüğüm düşünceler bunlar değil. "Ne... ben..." diye kekeliyor.

Bir sonraki hamlem onun sözlerini yarıda kesti ve elleri omuzlarıma gelerek beni sımsıkı kavradı. "İslanıyorsun, Isabelle," dedim ona sırtarak ve başını boynunda zıplatacak sert bir hamleyle. "Bana içindeki aletimi sevdiğini söyleme." Bir hamle daha yapınca nefesi kesiliyor. Onu dik tutmak için taşı kullanarak sırtına yaslandım ve boştaki elimle bir avuç dolusu saçı yumrukladım. Başını geriye çekip onu sikişimi izliyorum.

Gözleri koyulaşırken ve yanakları kanla kızarıırken pantolonunun sesini dinliyorum. Ağzı açık, amcık benim sikimi sıkarken dudakları parlıyor, onu kavıyor ve etrafından damlıyor.

"Yapmalısın... Dur..." nefesi kesiliyor, hamlelerimi yaparken sözleri yarıda kesiliyor. "Adımı söyle. Geldiğinde söyle."

Gözleri kapanırken, Senden nefret ediyorum, diye denedi ve etrafıma sıkıştığını hissettim. "Söyle!"

Göz kapakları uçarak açılıyor. Gelip sikişiyor, onu izlemek gittikçe zorlaşıyor. Başı artık yumruk olmayan elime düşerken, "Senden nefret ediyorum, Jericho St. James," diyor. Amcığı sikimi sıkıldığında ve çığlık attığında geliyorum. O kadar sert geliyorum ki bir an için sadece onun gözlerini, açık ağzını ve yüzünü görüyorum. Onun içinde boş olan, bundan önce hissettiğimi hatırlamadığım bir coşkuyu salıverdiğimde dünyanın geri kalanı bulanıklaşıyor. Ondan önce. Ve bittiğinde, bittiğinde bacakları sallanıyor, ben geri adım atıp onu yanımda taşırken kolları bana zar zor tutunuyor. Ondan dışarı çıktığımda, uyluklarından aşağı bir akıntının aktığını hissediyorum. Ayakları yere basıyor ama dizleri bükülüyor ve onu kaldırmak zorunda kalıyorum.

Bir dakika kadar öyle kaldık, birbirimize baktık. Her biri diğerini izliyor. Düşmanlar. Aşıklar.

Ama bu kelime öfkemi keskin, tehlikeli bir noktaya çekiyor.

Hayır. Sevgili değil. Asla sevgililer. Onu sevgili olarak düşünmek kendi adıma ihanettir.

Onu dizlerinin üzerine itiyorum. Yeterince kolay düşüyor. Bir avuç saç tutuyorum ve o sızlanıyor ama beni çekecek gücü yok.

"Beni temizle," diyorum ona.

Sadece bana bakıyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

"Ağzınla. Benim geleceğim senin amından çıkıp atalarının mezarına giderken sikimi temizle. Ağzını kapatıp kalçalarımın doğru bastırıyor.

Ona yaklaştım ve başını geriye doğru ittim. "Yap şunu, yoksa seni eğip kemerimin darbesinin nasıl bir his olduğunu sana gösteririm. Geçen gece yapmam gereken şey buydu. Açıkçası sana çok yumuşak davrandım." Gözlerini kırıştırıyor, elinin tersiyle gözlerini siliyor.

"Yap şunu Isabelle." "Senden nefret ediyorum."

"Umurumda olabilir." Doğrulurken sırtıyorum. "Sen ısıırırsan, ben de kışını kırbaçlarım. Açık mıyım?" "Siktir git."

"Anlaşıldı mı?" "Evet!"

Ağzını, o azgınlıktan sonra hâlâ pek yumuşak olmayan, hâlâ birleşik gelinliğimizle kaplı olan aletime doğru çekiyorum. Dudakları ayrılıyor ve sikişiyor. O sıcak, ıslak dil şaftımın uzunluğunu yaladığında sık beni. Onun üzerimde olduğunu hissettiğimde, önümde diz çöküp beni yalayıp durduğunda yeniden sertleşmeyeceksem siktir beni. Onu sikimin üzerinde hareket ettirirken izliyorum ve o da beni izliyor; gözleri kocaman, ıslak, ona doğru ittiğimde daha da ıslaklaşıyor. Ben nefes almasına izin vermeden önce boğuluyor.

Açıkçası tecrübesiz ama ben halledeceğim. Onu kendime doğru hareket ettiriyorum ve yine sertleşiyorum. Ona rehberlik ediyorum, daha derine iniyorum, boğazının sıkıştığını hissediyorum ve çok geçmeden geliyorum. Onu sabit tutup beni almasını izlerken aletim ağzının içinde zonkluyor. Yutuşunu izle.

Bittiğinde onu serbest bırakıyorum ve o da ellerinin üzerine düşüyor, nefes nefese ve tükürüyor.

Yere çömelip çenesini tutarak ağzını kapattım ve bana bakmasını sağladım.

"Bunu boşa harcama, Isabelle. Yut şunu. Hepsini."

Ben de ona tutunuyorum, yanaklarından gözyaşları akıyor. Onu bıraktığımda çamurlu elleriyle yüzünü siliyor ve aletimi pantolonumun içine sokmak için doğrulurken ona bakıyorum. Çok küçük görünüyor. Kendine sarılırken, arkasında mahvolmuş külotunu ararken o kadar küçük ve savunmasız ki. Ve onu böyle, burada ve şimdi, burnunu çekerken, biraz da kaybolmuş halde görmek beni ayıltıyor. Ya da belki de beni ayıklayan lanet şeydi.

Her ne ise, bundan hoşlanmıyorum. Çünkü aynı zamanda içimde bir şeyleri yumuşatıyor. Ve bu bir zayıflıktır.

Ama kocaman, ıslak gözlerini bana çevirdiğinde işim bitti.

"Şimdi gidebilir miyim? Bu gece beni aşağılamam bitti mi?" diye sordu, kızgın görünmeye çalışarak ama sesi yalnızca incinmiş gibi çıkıyordu.

Kahretsin.

Cevap vermiyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ne söyleyeceğine dair hiçbir fikrin yok.

Bir adım geri çekilip daha önce buraya düşürdüğüm şişeyi buldum. Yan yatıyor ve onu alıp kalan son yudumu, kirli bir ağız dolusunu içiyorum. Lanet bir mezarlığın ortasında diz çökmüş kıza arkamı dönüyorum. Santim santim kırdığım kız.

Ona boğuk bir sesle, "Çık buradan," diyorum ve şapele doğru yürüyorum. Ona bakamıyorum. "Seni bekledi, bunu biliyor musun?" Ben merdivenlere geldiğimde sesleniyor.

Duruyorum.

"Tüm öğleden sonra. Biliyor musun? Onu hiç düşündün mü?"

Onu görmek için dönüyorum. Bana doğru bir adım attı ama tereddüt etti ve durdu. "Neden bahsediyorsun?" diye sordum, o geriye doğru çabalarken yanına giderek.

Angelique. En sevdiği mayoyu giydi, oyuncaklarını topladı ve seni bekledi. Ön kapının arkasında yerde uyuyakaldı, seni pislik. Seni kahrolası bencil pislik.

Kahretsin.

Ona yüzmeyi öğreteceğine söz vermiştin. Yoksa unutup kendini içerken unuttun mu?" diye soruyor, şişeyi işaret ederek, benim sessizliğimden güç alırken sesi daha emin çıkıyor. "Benden nefret ettiğini anlıyorum. Hayır, aslında istemiyorum. Kardeşimden nefret ediyorsun ve ben de senin sapkın zihninde amaca ulaşmak için bir aracım, peki ya kendi kızın? Ona zarar veriyorsun. Bunu hiç düşündün mü? Kendinden çok onu mu düşündün? Bunu yaptığından şüpheliyim!" uzaklaşmak için döndü, durdu ve bana doğru adım attı. "Biliyor musun? Sen olmasaydın daha iyi olurdu."

Sözcükler bana yumruk gibi çarptı ve beynim kafamın içinde şingırdadı. Geriye doğru tökezledim, basamağa düştüm ve boş şişenin yere düşmesine izin verdim. Isabelle'in devam etmesini bekliyorum. Kızımı nasıl yüzüstü bıraktığımı bana anlat. Çünkü o haklı. Ben. Angelique'in bensiz daha iyi olacağı konusunda da haklı. Lanet olsun, bunu kendim de biliyorum. Her zaman var.

Ama devam etmiyor. Durdu. Pivotlar. İki eliyle yüzünü ovuşturur. "Kahretsin," diye mırıldanıyor ellerinin arasına. "Ben... bunu kastetmedim."

Cevap vermiyorum. Hala kullandığı kelimelerden birine takılıp kaldım. Zarar. Kızımın bensiz daha iyi olacağı gerçeğine takılıp kaldım. Bu doğru. Ama hiç kimse bunu yüzüme söyleyecek kadar cesur olmadı. Kimberly hamileyken bile onun benim eksikliğimi telafi edecek kadar iyi bir anne olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi? Bunca yıldır ebeveyn olarak sadece ben mi varım? Kızım daha

iyisini hak ediyor.

"Jericho mu?"

Benden çok daha iyisini hak ediyor.

Isabelle, "Jericho, gerçekten üşüdüm" diyor. Kollarını kendine dolamış ve şiddetle titriyor. Ona bakıyorum. "Gitmek."

Beni inceliyor, tereddüt ediyor. "Benimle gel."

Başımı salladım, yerdeki boş şişeye baktım, dolu olmasını diliyordum. "Sana ihtiyacım var" diyor.

Yüzünü izliyorum, onu okumaya çalışıyorum. "Bana ihtiyacın yok." "Lütfen."

O yıpranmış gömleğiyle, elinde harap külotuyla, çıplak ayaklarıyla orada dururken ona bakıyorum. Eminim kesilmişlerdir. Ben bunu yaptım. Ona da zarar verdim. Ben bunu yapıyorum.

Şişeyi olduğu yerde bırakıp ayağa kalkıyorum.

Ama yine de benden korkuyor çünkü bir adım geri gidiyor ve sonra kendini durduruyor. Ona ulaştığımda ıslak ve çamurlu bir halde ona baktım ve gidebileceği bir zamanda beni burada bekliyordu. Ona gitmesini söylediğimde. Ve onunla göz göze gelemediğimi fark ettim, bu yüzden onu kucağıma aldım, soğuk ve titreyen onu göğsüme

yasladım ve eve geri taşındım. Çamurlu bir iz bırakarak yatak odama ve banyoya gidiyorum, onu küvetin

kenarına oturtuyorum ve ayaklarına, bacaklarına bulaşmış çamura, mahvolmuş gömleğine ve hâlâ elinde tuttuğu külotuna bakıyorum.

"Gömleğini çıkar" diyorum ve dikkatimi büyük küvete çeviriyorum. O gömleğini çıkarırken ben de banyo yapıp suyun sıcaklığını kontrol ediyorum. Ona baktığımda çıplak duruyor, bir kolu göğüslerinin üzerinde, diğeri bacaklarının arasındaki V'yi kapatıyor. Yorum yapmıyorum. "Küvete gir."

Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Beni olmakla suçladığı bencil pislik. Onun küvete girip ortasına oturmasını izliyorum. Su dolarken dizlerine sarılıyor. Tek kelime etmeden, elde taşınan cihazı kullanarak üzerindeki çamuru yıkadım, kirli suyu boşalttım ve küveti neredeyse omuzlarına kadar doldurdum. Suyu kapatıyorum.

Sadece bana kaçamak bakışlar atıyor ama ben ondan uzak duramıyorum.

Gömleğini çıkarıp küvetin kenarına, onun arkasına oturdum. Yüzümü görmesini istemiyorum. Şimdi olmaz. Dizlerini göğsüne doğru çekerken el aletiyle saçlarını duruluyorum.

"Haklısın" diyorum ona. Saçını sırtından kaldırıp omzuna koydum. Dövmeye bakıyorum. Güzel görünüyor. O benimmiş gibi görünüyor. Ve karmayı merak ediyorum. Neden benim elime verildiği hakkında.

Gözlerimle buluşmak için başını çeviriyor ve ben de kendimi onunkilerle buluşmaya zorluyorum.

"Kimberly ona iyi bir anne olurdu," dedim bir tür itiraf gibi. "Benden daha iyi bir anne, bir babayım. Biliyorum ki. Bunu her zaman biliyordum."

"Söylediğimi kastetmedim. Onun daha iyi durumda olacağını..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "O yapardı." Bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylemedim. Beş yıl içinde değil. Bildiğim halde.

Yüzü bana dönük olacak şekilde dönüyor. "Düzelt şunu" diyor. "Çok geç."

"Öyle değil. Sadece düzeltin." Çok geç. Değil mi? "Nasıl?"

"Sadece onun için burada ol. Tek istediği bu. Sadece onun için burada olan babası ol. "Yapamam..."

"Yapabilirsin. Bu bir seçim Jericho. Bir zamanlar bana söylediğin gibi. Her şey bir seçimdir. Sadece onu seçmelisin."

Çenemi kilitledim. O haklı. Ayağa kalkıyorum, sanırım Catherine'in buraya koyduğu şampuan ve saç kremi şişelerini alıp küvete dönüyorum. "Arkanı dön," diyorum ona. Şişeye bakıyor ve dönüyor ve ben onun saçını şampuanlarken sessizce oturuyoruz, tek ses ara sıra dolu küvete damlayan suyun sesi, benim saçını duruladığım, tekrar yıkadığım, saç kremi saç derisine dikkatlice masaj yaptığım ses. bir saat kadar önce onu o kütlenin yanında nereye sürüklediğimi. Ve ona ne yapacağımı düşünüyorum. Kaderini düşün.

O da bunu hak etmiyor. Ne beni, ne Carlton Bishop'u, ne de onun başına gelen hiçbir kötülüğü hak etmiyor. Yarısını bile bilmediği bir bok. Ama işte buradayım. Ve işte burada. Onu yıkamayı bitirdiğimde onu küvetten çıkarıp kurutuyorum ve tekrar yatak odasına taşıyorum.

Onu yatağa yatırırken, "Dizlerinin üstüne çök," diyorum. "Bana arkan dönük." Komodinin çekmecesini açıp bir tüp merhem çıkarırken beni şüpheyle izliyor. Yapmayı düşündüğüm şeyi görünce sırtı bana dönük olarak topuklarının üstüne oturuyor ve sırtını açığa çıkaracak şekilde saçını omzunun üzerinden çekiyor. Uzun bir dakika boyunca ona bakıyorum. O güzel. Çok güzel. Ve genç. Ve o bunu hak etmiyor.

Sırtındaki mürekkebe merhem sürüyorum. Ve bu kez onu ters çevirip becerdiğimde, bunu yavaşça yapıyorum, uzunluğumu ona kaydırmadan önce her santiminin tadına bakıyorum, her şeyi hissetmeye zaman ayırıyorum. Yüzünü izliyor, görünüşünü, hissini ezberliyorum. Ağzını öptüğümde tadının nasıl olduğunu tatmak.

Saldırıları derin ama ölçülü, bu sefer canımı acıtmak niyetinde değildi. Ve o geldiğinde, onu izleyecek kadar geri çekildim çünkü bu anın geçici olduğunu biliyorum. İkimiz de gözümüzü kırpmadan yok olacağını biliyorum. Ve artık gözlerindeki bakışı, içindeki umudu biliyorum, bundan sonra planlarımı gördüğünde onu söndürecek. Çünkü yapmam gereken şey bu. Çünkü her şeyin bir seçim olduğu konusunda pek haklı değildim.

Bazı şeyler kesinlikle seçim değildir. Bazıları kaderdir.

Ve benim kaderim onunkini mahvetmek.

Uyandığımda yatağında yalnızım. Saate bakıyorum. Saat sabah dokuzu biraz geçiyor. Ne zaman kaçtığını merak ediyorum. Bunu fark edeceğimi, yatağın hareketini falan hissedeceğimi sanırsınız. Sıcaklık kaybını hissedin. Çünkü dün gece beni kucağına aldı. Başımı göğsüne yaslayarak uyuyakaldım.

Doğrulup yüzümü ovuşturuyorum. Benim neyim var? Dün gece yaptığı şey korkunçtu. Korkunçtu. Ve söylediklerimi ona söylediğimde, ona zarar verecek sözleri söylediğimde neredeyse kendimi tanıyamıyordum. Ben bu değilim. Kim olursa olsun insanlara zarar vermeye çalışmıyorum. Ama bu durumda amaç ona zarar vermek değildi. En azından tamamen değil. Söylediklerim doğru. O tatlı küçük kızın, babasının eve gelip söz verdiği gibi ona yüzmeyi öğretmesini beklerken ön kapıya yarı yaslanarak uyuyakalmasını izledim. Bütün o firfırlı sarı mayoyu tekrar giydi. Şimdi bile bunu düşünmek kalbimi burkuyor. Yatmadan önce ona iyi olup olmadığını sorduğumda gözyaşlarını hemen gizledi. Hala onun için bahane uydurduğumu duyabiliyorum. Ona işte gecikmiş olması gerektiğini söyledi. Bu ne kadar berbat bir durum. Ama bir şeyi biliyorum. Bir ebeveyn, hatta Jericho St. James kadar kızının yanında bulunamayan bir ebeveyn bile hiç ebeveyn olmamasından daha iyidir. Kalkıp duş almak için odama gidiyorum. Bol bir elbise giymek için banyodan çıkmadan önce doğum kontrol hapımı içmeye özen gösteriyorum çünkü geceler daha serin olmasına rağmen günler hala sıcak. Aşağı indiğimde Ezekieli yemek odasında oturmuş bir fincan kahve içerken gazete okurken buluyorum. Düğünden beri onu görmedim. İşaretleme. Tanık olduğu şeyin anısıyla yüzümün ısındığını hissediyorum; beni o boyunduruğa kilitledim, diz çöktürdüm, elbisem sırtımı tamamen açığa çıkaracak şekilde yırtıldı. Kağıdını bir kenara bırakıp beni inceledi. Gülümsemeye çalışıyorum ve göz temasını keserek masanın etrafından hâlâ dokunulmamış tek yere (sanırım benimki) doğru gidip kupayı alıyorum. "Kahve ya da çay?" ayakta soruyor. "Kahve lütfen." Başını salladı, bir sürahi alıp bana doldurdu. Odama saklanmak için üst kata çıkmadan önce, "Otur ve bir şeyler ye," dedi. Dudağımı ısıırıyorum. "Otur Isabelle. Ben ısıırmayacağım." "Kardeşin de bunu söylemişti," diyorum, nedenini bilmiyorum. Onun yorum yapmasını beklemeden kasemi alıp içine meyve ve yoğurt doldurdum. "Ben kardeşim değilim ama onun hakkında haklısın. Kesinlikle ısıırıyor" diyor ve

ona baktığımda gülümsediğini görüyorum.

O gülümsemeye karşılık veremem. Neler olup bittiğinden emin değilim. Sandalyemin etrafında dolaşıyor ve parmaklarının dokunuşunu omzumda hissettiğimde kendimi hareketsiz otururken buluyorum.

"İzin verirsiniz?"

Ona bakmak için dönüyorum. "İşaret. Görmek isterim."

Tereddüt ediyorum. Jericho'nun kardeşine sırtımı dönmemi istemeyeceğinden oldukça eminim. Jericho dışında birinin beni görmesi fikrinden hoşlandığımdan emin değilim. Ama bu garip hissettiriyor, bu yüzden saçımı kaldırıp omzumun üzerine koydum. Sırtım kürek kemiklerime kadar çıplak.

Islık çalıyor, ejderhalardan birinin izini sürüyor ve bir an daha fazlasını görmek için elbisenin fermuarını açıp açmayacağını merak ediyorum. Sonra dokunduğu şeyin dövmeden ziyade omurgamdaki yara izinin üst kısmı olduğunu fark ettim.

"Yara izini gizlemek için yaptı. Bundan bahsettiğini sanmıyorum." "Ne?"

"İşte bu yüzden sırtınızdan aşağı doğru uzanıyor."

Kafam karıştı. Ama sonra nedenini anlıyorum ve kendi aptallığım karşısında başımı sallıyorum. "Ne yani yara izinin çirkin olduğunu mu düşünüyordun?"

Bakmaya dayanamadım mı?" Çirkin ama siktir et onu.

Elini masaya koydu ve biraz daha yaklaştı. "Seni incitirse bana gelebilirsin," diyor, fısıldadığı kelimeler beni ürpertiyor, parmakları omurgamda tüy gibi hafifliyor.

"Erkek kardeş." Ses koridordan geliyor. Yılanın çingırağı gibi bir uğultu. Bir uyarı.

Nefesim kesildi ve döndüm ve Jericho'nun orada durduğunu görünce ne kadar şaşırsam da Ezeziel sanki bunu zaten biliyormuş gibi kayıtsız bir şekilde gülümsedi.

"Kardeşim," diye tekrarlıyor Hezekiel.

Jericho, Angelique'i tek koluyla tutuyor. Üzerinde mayosu var ve bir kolu babasının boynuna dolanmış. Diğerinde ise peluş ayısını tutuyor. Jericho, onu mayo ve tişörtle şimdiye kadar gördüğümünden daha rahat giyinmiş. Ama ifadesi her zamanki kadar şiddetli ve Angelique burada olmasaydı kardeşinin boğazından yakalayacağı hissine kapılıyorum.

"Zeke Amca sen de bizimle yüzer misin?" Angelique, Ezeziel'e sorar.

Keşke yapabilseydim tatlım ama bu sabah bir toplantım var. Yine de sonra görüşürüz."

Jericho, "Bir dakika" diyor ve geçmesini engellemek için elini kardeşinin göğsüne koyuyor. Angelique'i yere

indiriyor. Mutfığa git ve Catherine'den bize limonata yapmasını iste. Hemen orada olacağım."

Angelique duraklıyor ve babasına bakıyor.

Gülümsüyor ama ne kadar gergin olduğunu görüyorum. "Sana yardım edeceğim" dedim ayağa kalkarak.

Jericho bana bakıyor. "Otur." Bu mu.

"Babacığım?"

"Devam et Angelique, Zeke Amca'yla biraz konuşmam lazım. Bir dakika sonra geleceğim." "Söz?"

"Söz veriyorum."

Tamam, diyor isteksizce.

Jericho onun uzaklaşmasını izliyor. Jericho'yu izliyorum çünkü bir an sonra Ezeziel'e döndüğünde yüzündeki öldürücü ifadeyi görüyor.

"Bir şeyi mi böldüm?" diye sordu kardeşine, ona biraz fazla yaklaşıp. "Sadece işarete bir göz atıyorum."

"Ona sürdüğüm gece yeterince göz gezdirmedin mi?" Jericho başını yana eğerek soruyor. "Kuralları biliyorsun. Orada bulunmam gerekiyordu."

"Ama başka tarafa bakmadın, değil mi?" "Neden yapayım?"

Çok uyumlular. Aynı yükseklikte, aynı şekilde inşa edilmiş. Ama Jericho daha kızgın. Ancak Hezekiel, kayıtsız tavrıyla, ondan korkmadığını belirten bir tavırla kardeşine doğru eğilir.

"Sakin ol kardeşim. O senindir," dedi Ezeziel sonunda. "Bunu hatırlamak."

Aralarında bir an geçiyor ve bu alışverişi merak ediyorum. Yüklü, gerilim dolu bir film ve aklım Angelique'in annesine gidiyor.

"Hiç unutmadım. Aslında pek unutmuyorum." Ezeziel bana dönüyor.

Gülümsüyor. "Söylediklerim geçerli, Isabelle."

Ben cevap vermek zorunda kalmadan gitti, çok şükür ki ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Jericho sandalyemin arkasında durdu ve buna karşılık olarak vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. "Ne dedi?"

"Hatırlamıyorum." "HAYIR?"

Gözlerimi masadan ayırmadım ve başımı salladım.

Eğilip yüzünü boynuma yaklaştırdı ve omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderdi.

"Sana dokundu mu?" diye soruyor, fısıltıyla konuşuyor.

"HAYIR."

"Emin misin?"

"Evet." Sesim bir gıcırtı.

"Çünkü sen benimsin. Bunu anlıyor musun Isabelle?" Gözlerini görebilecek kadar başımı çeviriyorum. "Yapıyor musun?"

"Evet."

"İyi." Yüzünü çeviriyor ve nabzımın üzerine ağzını kapatıyor. O uzaklaştığında ürperiyorum. "Çünkü biri sana dokunursa ellerini keserim."

Nefesim kesildi ve o geri çekildi. Ona bakıyorum, söylediği sözlere, uyguladığı şiddete şok oluyorum. "Yemeğini bitir ve bikinini giy," diyor. "Seni havuzda

istiyorum."

"Hiçbir şey kastetmedi."

"Değil mi?" Servis tabaklarından birinden bir parça domuz pastırması almak için üzerine uzanıyor. "Tarihimizi bilmiyorsun Isabelle. Sen sadece ondan uzak dur."

"Limonatamız var!" Angelique köşeden anonsu yapıyor ve bir termos tutuyor.

Jericho gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "İyi. Susadım," diyor. Pastırmayı ağzına soktu, parmaklarını silmek için peçetemi aldı ve masaya bıraktıktan sonra kızına dönüp bambaşka bir adam gibi yemek odasından çıktı. Kardeşinin ellerini kesmekle tehdit eden kişi değil. Dün gece bana yaptığını yapan kişi değil.

Bunu görünce hangisinin gerçek Jericho St. James olduğunu merak ediyorum.

37

Isabelle

Onun yanında farklı bir adamdır. Havuzda onları izliyorum ama kenarda duruyorum, ayaklarımı suya sokup Bebek Ayı'ya bakıyorum. Su sıçratıyorlar ve gülüyorlar. Köpekbalığı gibi davranıyor ve ayak parmaklarını ısırıldığında kakhaha atıyor. Ona sırt üstü yüzmeyi öğretiyor. Ona köpek kürek çekmeyi öğretiyor. Havuza asla

tek başına girmesine izin verilmediğini söyler.

Eğleniyorlar. Görülecek en tuhaf şey bu. Ve en tatlısı. Yani birkaç dakika öncesinin adamıyla anlaşmazlığımız var. Bana el uzatan herkese şiddet tehdidinde bulunan kişi. Bu adamın iki farklı yönünü uzlaştıramıyorum.

Angelique babasına tapıyor. Dikkatinin altında parlıyor. Jericho havuzun karşı tarafından "Isabelle" diye sesleniyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Suya gir."

Bebek Ayı'yı bir kenara bırakarak havuza girip onlara doğru yüzüyorum.

"İzle, Isabelle!" Angelique diyor ve ondan birkaç metre uzakta duruyorum.

Jericho gönülsüzce onu serbest bırakıyor ve bir anlığına batıyor ama kafası bir kalp atışıyla geri çıkıyor ve gülümsüyor ve bana doğru kürek çekiyor.

"Vay!" Ellerimi çırpıyorum ve onu yakalamak için kollarımı uzatıyorum. Sadece birkaç dakikayı idare edebiliyor ama bu harika bir başlangıç. Leontine yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bize doğru yürürken yoruluncaya kadar onu aramızda birkaç kez ileri geri gönderiyoruz.

"Peki, şu haline bir bak," diyor yüzü gülen Angelique'e. "Ben yüzebilirim, Nana!"

"Bunu görüyorum" diyor Leontine, Angelique'in mayosuyla eşleşen küçük sarı havluyu açarken. "Belki baban seni daha sonra tekrar yüzmeye götürür ama şimdilik seni banyo yapıp dersine hazırlamamız gerekiyor. Bayan Strand birazdan burada olacak."

Angelique kadının ismi anıldığında morali bozuluyor. "Onu istemiyorum." "O

senin öğretmenin. Aptal olma," diyor Leontine.

"Neden Nina gibi okula gidemiyorum?"

Jericho'nun ifadesi karardı ama cevap vermesine gerek kalmadan Leontine cevap verdi.

"Gel Angelique. Catherine sana atıştırılmalık hazırladı, sonra da Nina'yla senin için pasta olacak. Acele etsek iyi olur."

Somurtuyor ama Jericho onu merdivenlere taşıyor ve oradan çıkıyor ve onu havluya sarıp Leontine tarafından kaldırılması için teslim ediyor.

Angelique, "Ondan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. "O hoş değil."

"Şimdi iyi. Sadece birbirinize alışmanız gerekiyor," diyor Leontine, Jericho kalçalarına bir havlu sarıp onları izlerken.

Havuzun kenarına yürüyüp kendimi yukarı çekiyorum. Angelique'e "Bebek Ayı'yı unutma" diyorum. "Sen de gelecek misin?" diye soruyor bana, ayıyı alarak.

Bayan Strand'ın bundan hoşlanacağından emin olmasam da başımı salladım çünkü kadınla kısa görüşmemden dolayı Angelique'in tarafındayım. Ben de onu pek sevmiyorum. "Duş aldıktan sonra geleceğim." "Tamam" diyor ve Leontine'in onu uzaklaştırmasına izin veriyor. Leontine'in bana bakışını özlemiyorum. Jericho bana dönüyor, gözleri üzerimde geziniyor. Şifonyerde bulduğum bikinilerden birini giyiyorum. Acaba bunu benim için mi seçti? Bir havlu alıp kendime sardım ve gözleri yeniden benimle buluştuğunda kızardım. "Kadını gördün mü?"

"Kısaca."

"O nasıl?" "Bilmiyorum." "İlk izlenim."

"Fikrimi mi soruyorsun?"

"Sanırım benim hakkımda ne düşünürsen düşün kızımın iyiliğini düşünüyorsun." Evet, bu doğru. "Gerçekten derste sadece birkaç dakika harcadım."

"Ve?"

"Angelique çok hassastır ve Bayan Strand buna alışkın olmayabilir." "Ondan hoşlanmıyorsun."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Zorunlu değildin. Ona müzik dersleri vereceğini sanıyor." Gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"Bunu ona söyledin mi?"

"Sanırım. Belki ona göstereceğimi söyledim." "Hm. Bir müzik öğretmeni tutmam gerekirse..." "Yapabilirim. Ona bazı temel bilgileri öğret." "Çaldığını duymadım."

Bir süre onu inceledim. "Sanırım doğru kafa boşluğunda değilim. Düşünen." Uzun bir nefes alıyor ve veriyor. Ama bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Dex dışarı çıkıyor ve duruyor. Önce bana sonra Jericho'ya bakıyor. "İstediğin bilgiye sahibim."

Jericho bakışlarını sabit tutuyor ve başını sallıyor. "Duş almama izin ver."

Dex eve dönüyor ve Jericho elini sırtına koyarak beni üst kata çıkarıyor.

"Keman derslerine devam etmeyi düşünmemi istiyorsan kızıma öğreteceksin. Bu ne anlama geliyorsa, kafa boşluğunu çöz, diyor yatak odasına doğru giderken bana.

"Bunu mu kastediyorsun? Derslerime devam etmeme izin verecek misin?" "Ben kelimeleri boşa harcamam, Isabelle."

"Tamam aşkım."

Başını salladı, sonra kapıyı kapatıp kilitledi ve bana döndü. "Daha sonra yüzmek isterse onu götürün. Sakın gözlerini ondan ayırma."

"Biliyorum ki. Havuzdaki bir çocuktan gözlerimi ayırmamam gerektiğini biliyorum." "Kardeşimin ne dediğini hatırlıyor musun?" diye soruyor, gözleri lazerler gibi benimkileri sıkıyor. Hazırlıksız yakalanıyorum ve tereddüt ediyorum. Hayır, dedim sonunda.

"Hiçbir şey?" Başımı sallıyorum. "Yalancı."

Bakışları üzerimde geziniyor ve bir eliyle boynuma uzanıyor. Bir anda takımımın üst kısmı yere düşüyor ve dizlerimin arkası yatağın ayakucuna çarpıyor. Bana bakıyor, bir eliyle başımın arkasını kavriyor, parmaklarını saçlarıma doluyor, diğer eliyle bir göğsümü tartıyor, başparmağı sertleşen göğüs ucunun üzerinde geziniyor. Başını eğip meme ucunu yalıyor, sonra da emiyor. Dişleri etrafını kapattığında ve onu dışarı çektiğinde nefesimi tuttum, ağrının tam bu tarafındaki his bacaklarımla arasına ısı gönderiyordu.

Tepkilerimi izliyor, göğüs uçlarımı serbest bırakıyor ve beni sertçe öpmek için doğruluyor, tam göğüslerimin yanındaki el bikinimin altını yere itmek için sırtımdan aşağıya doğru kayıyor.

Kıçımı avuçlayıp geri çekiliyor. Gözbebekleri genişliyor ve nefesi düzensiz. Onu karnımda hissediyorum, tenim serin, hala nemli mayoların arasından sertçe sikini çıkarıyor.

Kıçımı tutan elini karnıma doğru götürdü ve beni dürttü. Beni sırtıma alması için gereken tek şey bu ve üzerimde duruyor, takım elbisesini çıkarırken bacaklarımla bacaklarıyla ayırıyor.

Onu daha önce görmüştüm. Ya da daha fazlasını hissettim onu. Ama şimdi onu güpegündüz böyle tamamen çıplak görmek farklı. Yeni. Vücudunu, geniş omuzlarını, kaslı göğsünü, güçlü kollarını saran mürekkebinin araştırırken açgözlüyüm. Aletini kavriyor ve eline pompaladığında bunu iliklerimde hissediyorum. O büyük.

Bunu zaten hissettim.

Eğildi, bacaklarımla yukarı kaldırdı ve beni görüş alanına açtı, bir yandan da sikini pompalamaya devam ederken bir dizini yatağa koydu. Ve sanırım onun geldiğini görmek isterim. Onun kendine gelmesini izlemek isterdim.

Bu düşünce yanaklarıma bir sıcaklık dalgası yayıyor. O görmeden bakışlarımı kaçırıyorum. Ama sonra boştaki eli kalçamı kavradı ve sikini girişimde tutarak beni sonuna kadar itti. Onun için hazırım. Ona açım.

İçime girdiğinde bir inleme bıraktım. İyi hissettiriyor. Çok iyi. Ama çok fazla ses çıkarmaktan korktuğum için ağzımı kapatmaya çalışıyorum.

Geçen sefer ihmal ettiği göğüs ucumu yalamak için eğilirken, "Ses geçirmez" diyor. "Çılgılık atarsan kimse seni duymaz."

Bu kısmı söylerken bana bakıyor ve kurt gibi sırtıyor. Sözlerinin çift anlamı var. Onu duydum. Ama tekrar bana saldırmak için tamamen çekilince onları düşünmüyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum. Yapamam, o içimde böyle hareket ederken, ağırlığı kısmen üzerimdeyken, vücutlarımız bir ritim tuttururken, bu hariç her şey soluyorken, o içimdeyken, bacaklarım ona dolanırken kendimi ona doğru kaldırırken yapamam çünkü Daha fazla istiyorum. Daha derine. Daha yakın.

Ben gelmek istiyorum. Kollarım boynuna dolanıyor. "Bana bak" diyor. Bir dakikamı alır. "Isabelle."

Adımı söylediğinde yapıyorum. Ona bakıyorum.

"Gelince ne diyeceksin?" diye sordu ve tam bunu söylerken elini aramıza soktu ve parmaklarını amımdan diğer deliğime kaydırды. Tepki verecek zamanım yok, direnç gösterecek zamanım yok. Islak parmağını kıcıma bastırdığında içime girmesi yalnızca bir, iki kez sürüyor ve sonra kayboluyorum. "Sen ne diyorsun?" Bir kez daha iterken soruyor ve ben geliyorum.

Ben söylüyorum. Onun duymak istediğini söylüyorum. Onun adı. Çünkü hareket etmeden önce son bir kez daha ittiğini, içime derin bir baskı yaptığını hissettiğimde yapabileceğim tek şey bu. Onun bu şekilde içimde olması, ağırlığının üzerimde olması şimdiye kadar hissettiğim her şeyden çok farklıydı. Yapabildiğim tek şey ona sarılmak, tırnaklarım ete batıyor, göğsümden bana yabancı gelen inlemeler geliyor ve o çok yakın, çok yakın.

Bittiğinde yavaşça geri çekildi ve tohumunun içimden kaydığını hissettiğimde gerçekliğe geri döndüm. Yan

yatıp bir elini karnımın düz kısmına koyduğunda utanıyorum.

Bakışları karnıma doğru hareket ederken onu izliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu adamın farklı yönlerini bir kez daha merak ediyorum. Acımasız, affetmeyen bir şeytan. Diğeri bu. Daha nazik bir canavar.

Ama yine de bir şeytan.

Onu izlediğimi hissetmiş olmalı ve bakışlarını bana çevirdiğinde yanaklarımın yandığını hissettim. "Gelirken mutlaka adımı söyle. Her seferinde bunu duymak istiyorum. Anlamak?"

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. Buna ne diyorsun?

Ayağa kalkıyor, bana bakıyor ve banyoya giriyor. Suyun aktığını duyduğumda

ne yapacağımı bilmiyorum ama bir süre sonra elinde bir bezle geri döndü.

Yanıma oturuyor, beni temizlemek için bacaklarımı açıyor.

"Bunu yapabilirim," dedim hızlıca, tekrar utanarak elini tuttum.

Elimi uzaklaştırdı ve bana bakmak için bacaklarımı açmaya çalıştı. Beni iyice temizlerken gözlerimle buluşuyor ve beni izliyor. İstesem de bakışlarımı kaçırıyorum ve utançtan yanaklarımın yandığını hissediyorum. "Seninle ilgileneceğim Isabelle. Sen benimsin," diyor işini bitirdiğinde. "Ve Zeke'in sana ne söylediğini hatırlayamasan bile şunu hatırla. Eğer biri sana dokunursa ellerini keserim. Buna o da dahil."

Ayağa kalktı ve kayıtsızca banyoya doğru yürüdü; orada düşün açıldığını duydum. Odalarımızın arasındaki o kapıya minnettar olarak kalkıp bikinimin artıklarını toplamakta tereddüt etmiyorum. Küçük bir fare gibi kendikine koşuyorum, ona nasıl tepki vereceğimi, bu adamın iki yanını bir araya getiremediğini bilmiyorum. Nazik babaya karşı uygulanan vahşet ve öfke. Bazen aşık. Bana dokunsa kardeşinin ellerini kesecek adam. Bilmiyorum ve en zor kısmı da kendi duygularıma anlam veremiyorum. Dün gece mezarlıkta ondan nefret ettim. Ama sonra söylediklerimi söylediğimde yüzünü gördüğümde ne olduğunu bilmiyorum. Sanki duygularım içten içe bükülmüş gibi. Sonra beni geri taşıyor, nazikçe yıkıyor ve kızına verdiği zararı nasıl düzeltebileceğini mi soruyor? İçimde bir şeyler değişti ve geriye kalan tek şey kafa karışıklığı oldu.

38

Jericho

Santiago De La Rosa'nın ailesinin evi olan De La Rosa Malikanesi'nin kapılarından içeri giriyorum, arabamı park ediyorum ve zaten açık olan ön kapıya doğru yürüyorum. İçeride bir kadın duruyor.

"Bay. Aziz James" diyor. "Günaydın. Bu taraftan."

İçeri giriyorum ve yerini alıyorum. Çok büyük ve eski ama biraz karanlık olsa da çok bakımlı. Ama Santiago De La Rosa hakkında söylentiler duydum. Karanlık kasıtlıdır. Ya da uzun yıllardır öyleydi. Babasını ve erkek kardeşini öldüren ve yüzünü mahveden patlamanın ardından bir nevi münzeviye dönüştü. Gerçi yaralarını yalayarak saklanmıyordu. Her iyi Egemen Evlat gibi o da Moreno ailesinden intikamını planlıyordu.

"Elena!" bir kadın sesleniyor ve küçük bir kızın koştuğunu, kıkırdadığını görüyorum ve kadın arkasından görüş alanına giriyor. Beni görmüyor. İki yaşında olan kaçağı kovalarken dikkati tek kolunda taşıdığı bebektedir.

Bu Ivy Moreno olmalı. Şimdi Ivy De La Rosa. Santiago'nun ailesine karşı aradığı intikamın yüzü. Aklım, Santiago'yla İVI yerleşkesinde ilk karşılaşmamıza gitti.

Santiago De La Rosa gibi bir adamdan nasıl düzgün bir koca ve baba çıkarabilecek kadın tipini ne kadar merak etmiştim.

"Baban çalışıyor, seni yaramaz kız," diyor küçük kıza yetişip ona sarılıyor. Ivy boynuna dokunduğunda çocuk kıkırdadı.

Santiago gölgelerin arasından çıkıp, "Babanın birkaç dakikası var" diyor. Bir koluyla yeni yürümeye başlayan çocuğu kaldırıp diğer kolunu sahiplenici bir tavırla karısına sararken gözleri üzerimde. Bebeğin başının üstünü öpüyor ve Ivy'yi kendine çekiyor.

Ivy beni görünce şaşırarak, "Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum" dedi. Ben aileye doğru yürürken ve bu kadına bir kez daha hayret ederken, "Ellerin dolu" diyor ona. Onun gibi bir adamı nasıl evcilleştirebildiğini. Çünkü ona olan bağlılığını görebiliyorum. Yine de intikamından tamamen vazgeçmedi. Yaptığı şeyden dolayı onu affetti mi?

Sadece birkaç adım öteye geldiğimizde, "Jericho," diyor Santiago. "Hoş geldin." De La Rosa ve Moreno aileleri arasında yaşananlar hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Bu ikisinin birbirlerinden nefret etmekten birlikte bir aile kurmaya nasıl geldiklerini öğrenmek istiyorum. Birbirimizi çok açık bir şekilde sevmek için.

Ivy'ye gülümsedim. "Günaydın. İzinsiz girmek istemedim. Yapmadım. Aslında ailesini böyle görmek beni oyundan soğuttu. "Ben Jericho St. James," diyorum ona elimi uzatarak.

Beni izleyen kocasına bakıyor ama ona neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını sallıyor. Elini uzatıp benimkine kaydırıyor.

"Ivy De La Rosa. Bunlar Elena ve küçük Santi" diyor ve sesinde bu çocuklara olan sevgisini duyabiliyorum. Küçük kız açıkça beni inceliyordu, gözleri tıpkı babasının gözleri gibiydi. Bu çocukta utanılacak hiçbir şey yok ve babasını küçük parmağına doladığı hissine kapılıyorum. Bu bana kendi kızımı hatırlatıyor. Ne kadar da zıttı. Çok sessiz ve utangaç. Isabelle'in söylediklerini düşünüyorum ve korktuğu için mi utangaç olduğunu merak ediyorum. Eğer onu korumaya çalıştığım için korkuyorsa, onu bu hale getirdim.

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum" diyorum ve Santiago'ya dönüyorum.

"Meşgul olduğunuzun farkındayım

ama bir dakikanızı ayırırsanız sevinirim."

Başını salladı ve küçük kızına döndü. "Git, kardeşin konusunda annene yardım et," diyor ona. "Ve işim bittiğinde oynayacağız."

Küçük kız bana bakıp iç çekiyor. "Santi eğlenceli değil. Yaptığı tek şey uyumak ve kaka yapmak. Kaka yap ve uyu.

Santiago kıkırdar, onu yere oturtmak için çömelir ve kulağına bir şeyler fısıldar, bu da kızın heyecanla ellerini çırpmasına neden olur.

"Söz?"

Ona göz kırpmıyor. "Söz."

"Tamam aşkım." Ivy'ye dönüp elini tutuyor. "Hadi anne" diyor ve onu götürüyor. Ivy omuz silkmekle yetindi. Bana, "Tanıştığımıza memnun oldum Bay St. James," diyor ve ikisi koridorda gözden kayboluyor.

Ona döndüğümde Santiago beni inceliyordu. "Görünüşe göre ellerin dolu," diyorum ona. "En iyi şekilde" diyor ve ailesinin kaybolduğu yere bakıyor. "Seni onlardan çok uzun süre uzak tutmayacağım."

Başını sallıyor. "Bu taraftan." Onu koridordan geçerek ofisine kadar takip ediyorum ve o da kapıyı kapatıp büyük masanın arkasına oturuyor. Odadaki bilgisayar ekranlarına dikkat ediyorum, yanıp sönen sayıları görüyorum, onlara baktığını görüyorum. Beyninin nasıl çalıştığını merak ediyorum. Bütün bunları nasıl anlamlandırıyor. Yıllar boyunca ailem de dahil olmak üzere IVI üyelerine çok para kazandırdı. Adam bir dahi. Ve hesaba katılması gereken bir güç. Oturduğum masanın önündeki koltuğu işaret etti. "Size nasıl yardım edebilirim?" Parmaklarını hareket ettirirken, bakışlarını hiç bozmadan, yarım kafatası dövmesi sanki bu kocanın ve babanın daha karanlık, tehlikeli yanını sergiliyormuşçasına onu inceliyorum. Ancak ortak noktamız bu. Ailemi güvende tutmak için öldürdüm. O da aynısını yaptı.

"Kardeşimle ne işiniz var?" Açıkça soruyorum, bu adam için gidilecek yol doğrudan karar vermektir. O sırtır. Bunu bekliyordu. Muhtemelen ziyaretimi bekliyordum.

"Benim Hezekiel'le işim Hezekiel'le işimdir. Seninle olan işim, seninle olan işim olduğu gibi." "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama buradayım çünkü işlerin çakıştığını hissediyorum." "Kardeşler olarak bu her zaman böyle olabilir."

Bakışları kaymıyor.

Benimki de öyle değil. "Carlton Bishop merakımı uyandıran bir yorum yaptı."

"Öyle mi yaptı?"

"Eh, yorumun kendisi değil, söylediklerini söylerken kardeşime bakışı. Yerleşkedeki toplantımız sırasında ona nasıl baktığına benziyor. Babamın kazasından bahsettiğinde."

"Hmm."

"Ama Bishop, kendisinin ve kız kardeşimin ölümünün bir şekilde bağlantılı olduğu izlenimini vermek için biraz daha ileri gitti."

Santiago koltuğuna yaslanıyor ve cevap vermesi biraz zaman alıyor. O anda bir şeye karar vermeye çalıştığını söyleyebilirim. "Yıllar arayla öldüler."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Aşağıya bakıyor, alnı kırışıyor, çenesi kasılıyor. Tekrar bana baktı ve dirseklerini masaya dayadı. "Bırak Jericho," diyor farklı bir ses tonuyla.

Çenem kasılıyor, boğazım düğümleniyor. "Neyi bırakacaksın?" "Sana kardeşinle olan işimi anlatmayacağım."

"Ama yine de bu işin benimle bir ilgisi olduğu açık."

Beni görmezden gelerek, "Ama sana bir tavsiye vereceğim," diye ekledi.

"İstediğim tavsiye değil. Gerçek bu."

"Hezekiel'in sana yalan söylediğine inanmıyorum." "Ama bana gerçeğin tamamını söylemedi, değil mi?"

Santiago ayağa kalkıyor, pencereye doğru yürüyor ve dışarı bakmak için perdeyi kenara itiyor. Omzunun üzerinden dışarıda ailesini görebiliyorum. Bebek yanındaki bebek arabasında uyurken Ivy küçük kızı salıncakta itiyor.

Bana döndü. "Zaten sana bu tavsiyeyi vereceğim. Yalnız bırakın. Carlton Bishop'la alakası yok. Sana ya da çocuğunun annesine yaptıklarıyla. Eğer öyle olsaydı sana söylerdim."

"Akrabaları var mı?" Başlıyorum, nedenini bilmiyorum çünkü bir şey bana onun tavsiyesine uymamı söylüyor. Kendi haline bırakmak için. Bırakın ölümler yatsın. "Kız kardeşimin ölümü." Onun intiharı. Yine de bu kelimeyi söylemeye kendimi ikna edemiyorum. "Babamın."

Bana cevap vermiyor. Çok uzun bir süre beni inceledi. Çok uzun. "Kardeşin senin düşmanın değil. Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Şimdi kusura bakmazsanız kızıma bir söz verdim ve sözümünden dönmem."

Ayağa kalktım, sözleri kesmeye niyeti olmadığını bildiğim bir şekilde kesiyordu. Angelique'i düşünüyorum.

Sözümü tutmamı beklerken yerde uyuyakalması hakkında. Ama bu görüntüyü bir kenara itmem gerekiyor. Bu yüzden kendime Isabelle'in bana durumu düzeltmemi, seçim yapmamı söyleyen sözlerini hatırlatıyorum.

Ailemi seçiyorum. Bunların hepsi ailemle ilgili. Her zaman öyleydi.

Ama Angelique'e, Kimberly'nin cinayetine, intikam meselesine o kadar uzun süre odaklandım ki ailenin geri kalanını ihmal ettim. Kardeşim ikizinin intiharını kabullendi mi? Bunca yıldır nasıl bir hayat yaşadı?

"Açık arttırmada olacak mısın?" Santiago bana soruyor ve beni günümüze geri getiriyor.

Açık artırma. Birkaç hafta içinde IVI'da gerçekleşecek. Açık arttırmayla satılacak bir şeye gözüm takıldı. "Evet" diyorum ona.

"Karını mı getireceksin?" Başımla onayladım.

Onu Ivy'yle tanıştır. Bir iki ortak noktalarının olabileceğini düşünüyorum."

Başımı salladım, aklım hâlâ buraya gelme sebebimdeydi. Santiago'nun söylemedikleri ve bunun bana söyledikleri. Bunu tetikleyen benim sorumdu. Eğer kız kardeşimin ve babamın ölümleri birbiriyle bağlantılıysa. Zeke benim bilmediğim bir şey biliyor. Carlton Bishop'la bir ilgisi olsun ya da olmasın, ne olduğunu bulmaya çalışıyorum.

39

Isabelle

Jericho önümüzdeki birkaç hafta boyunca sık sık ortalıkta yok ve evdeyken mesafeli davranıyor. Kardeşiyle arasında bir şeyler oluyor ve her ne ise ikisinin de morali bozuluyor.

Günlerimi Angelique'le, gecelerimi onun yatağında geçiriyorum. Bu onun tutarlı olduğu bir alan; iştahı hiç azalmıyor. Ve aramızda bir şeyler büyüyor. En azından

o anlarda. Garip bir bağlantı. Ama belki de çok fazla şey okuyorum. Demek istediğim, bu seks. Her ne kadar onun kollarında üç yıldır tek başıma uyuduğumdan daha iyi uyusam da bunu hatırlamam gerekiyor. Sadece seks. Bu kadar. Sonrasında beni kucağına alması ne kadar iyi hissettirse de.

Yerleşkedeki kısa ziyaretimizden beri onu görmemiş olmama rağmen artık Julia ile düzenli olarak konuşuyorum. Evde işlerin nasıl olduğunu merak ediyorum. Carlton nasıl? Onunla arası nasıl? Aralarındaki ilişkiyi hiçbir zaman gerçekten anlayamadım. Benden önce Bishop'un evine taşındı. Eşi Monique, bazı IVI etkinliklerine katılmak için geri dönmesine rağmen kısa süre sonra ayrıldı. Onun hâlâ aylık yaşam harçlığını ödediğini biliyorum ve kulak misafiri olduğum tartışmalarda, bu ödeneğin onun gelmesine bağlı olup olmadığını merak ediyorum. Hala birlikte oldukları izlenimini veriyorlar.

Monique'in Julia'dan ve hatta Matty'den hoşlanmamasının boyutuna şaşırdım. Bir çocuğu kim sevmeyebilir? Ama bunun her şeyden çok kıskançlık olup olmadığını merak ediyorum. Monique ve Carlton'un çocukları yok. Ama eğer Julia'nın mirasla ilgili söyledikleri doğruysa, Carlton'un evliliği devam ederken neden görünüşünü sürdürdüğünü merak ediyorum. Birbirlerini sevmiyorlar. Bu çok açık. Öyleyse neden ondan boşanıp başka birini bulmuyorsunuz? Peki mirasın kendisine ait kalmasını sağlayacak çocukları var mı? Gerçi sanırım denemişti. Monique onun ilk karısı değil.

Telefonum çaldığında bunu düşünüyordum. Bu Julia.

Jericho evde olmadığı için aramayı yanıtlama konusunda kendimi rahat hissetsem de cevap vermek için banyoma süzüldüm. Ama yanılıyor olmam riskini göze almayacağım çünkü telefonu bulursa benden alıp ilk etapta onu aldığım için beni cezalandıracağından oldukça eminim.

Julia, "Kocanız ve erkek kardeşi hakkında çok ilginç bir hikayem var" diyor heyecanlı bir sesle. Ona Jericho'nun bana dokunan herhangi bir adamın, erkek kardeşi dahil, ellerini kesmekle tehdit ettiğini anlattığımdan beri kemikli bir köpek gibi oldu.

"Nedir?" Soruyorum.

"Eskiden St. James'in evinde çalışan bir kadına ulaşmayı başardım. Rose Smithson." "Tamam aşkım. Adını bilmiyorum."

"Hayır, yapmazsın. Yıllar önce serbest bırakıldı. Yaklaşık altı yıl önce. Bundan daha az. O ve Catherine adında bir kadın dışında evin neredeyse tamamı."

"Catherine'i tanıyorum. Her şeyin sorumlusu o ve Jericho'nun küçüklüğünden beri buralarda olduğu hissine kapılıyorum."

"Evet, doğru."

"Peki ne oldu da tüm ev halkı serbest bırakıldı?"

Bir sonraki konuştuğunda neredeyse sırtıtışını duyabiliyorum. "Kardeşler ve belli bir kadının dahil olduğu bir skandal vardı."

"Kimberly'yi mi?" "İşte bu."

"Ne oldu?"

"Kimberly ve Ezeziel'in bir çift olduğunu biliyor muydun? Görünüşe göre onun katıldığı bir etkinlikte tanışmışlar

ve o da çalışıyordu.

"Çalışma?"

"Garson olarak. Bu bir iş etkinliği idi, dolayısıyla IVI'da hiçbir şey olmadı. Birkaç ay çıktılar ve onu ailesiyle tanıştırmak için eve getirdi ve sanırım işler o zaman biraz ters gitti. Neredeyse neşeli görünüyor.

"Yani Jericho ve ikisiyle tanıştığını mı söylüyorsun..." "Sonu birlikte yatağa düştü."

"Ne? Kardeşiyle birlikte mi?"

"İşte o zaman Rose onlardan biri olmasa da Leontine bazı personelin gitmesine izin vermeye başladı. Kimberly ortaya çıkana kadar orada kaldı."

"Beklemek. Destek olmak. Yani Ezeziel ve Kimberly çıkıyorlardı ve Jericho onu ondan çalıp hamile mi bıraktı? "Ben de bunu duyuyorum."

"Ve Leontine bunu örtbas etmek için personeli kovdu mu?" "Bir cadiya benziyor."

"Yine de değil. Anlayabildiğim kadarıyla değil. Ama bu yıllar önceydi ve belki de değişmişti. Hasta olduğunu biliyorum."

"Meme kanseri. Carlton'un bana söylediğine göre bir süreliğine dokunup gitmişti ama şu anda iyileşme sürecinde."

"Sanırım böyle bir şey insanı değiştirecek" diyorum.

"Yine de asıl meseleye dönelim. Kimberly hamile kalınca Jericho evlenme teklif etti. Sanırım bu açıdan eski kafalı biri."

Neredeyse gözlerini devirdiğini görebiliyorum.

"Ve Rose'a göre kardeşler bir süre aynı odada kaldıklarında sanki bomba patlamış gibi hissediyorlardı. Kavga ederlerdi, fiziksel kavgadan bahsediyorum. Rose'a göre Ezeziel kötü durumdaydı ve açıkçası Leontine'in Kimberly'den hoşlanıp hoşlanmadığından da emin değilim. Muhtemelen onu onların altında sanıyordu. Ve kardeşlerin arasına girdiğinde işte böyle oldu.

"Anlaşılması gereken çok şey var. Peki sana doğruyu söylediğinden emin misin?" "Demek istediğim, onun doğruluğunu kontrol etmem mümkün değil."

"Onu nasıl buldun?"

"Bu zor değildi. Benimle konuşacak birini bulmaktı ve o da oydu. Diğerleri suskunluk içindeydi. Rose ise nakit paraya cevap verdi. Ayrıca Leontine'den de nefret ediyor, bu yüzden belki de bu onun intikam alma şekliydi." "Neden Leontine'den nefret ediyor?"

"Onun için bir kaltak olduğunu söyledi."

Başımın ağrımaya başladığını hissediyorum ve elimi alnıma bastırıyorum.

Julia, "Dinle, koşmam lazım" diyor ve açıkçası minnettarım. "Akşam yemeğinden önce Matty'yi alacağım ve onun doğum günü için oyuncakçıya gideceğiz. Carlton kendi hediyesini seçmesine izin veriyor."

"Carlton bir oyuncak mağazasına mı gidecek?"

"Biliyorum. şok edici. Ama eğer o satın alıyorsa ben de varım."

Julia, Bishop'un evine taşındığından beri çalışmıyor. Bana, başkalarının kendi yolunu ödemesine bağlı kalmaktan ne kadar nefret ettiğini söyledi ama bu konuda pek bir şey yapmadı. Her ne kadar dört yaşında bir çocukla ne kadar yapabileceğinizden emin değilim.

"Peki iyi eğlenceler. Dedikodu için de teşekkürler sanırım." "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Düzen kurmak."

"Hamile falan değilsin, değil mi?" diye sordu, ses tonu endişeliydi.

"HAYIR. Hala haplarımı alıyorum. Hamile kalmayacağım. İstediğinin bu olduğunu sanmıyorum Julia. Öyle olsaydı hapları elinden alacağına eminim. Her şeyi kontrol ediyor."

"Umarım haklısındır" diyor. "Seninle yakında konuşacağım, tamam mı?"

"Matty'ye pahalı bir şeyler seçmesini söyle" diyorum. "Ve ona benden mutlu yıllar söyle." Onun doğum gününü kaçıracadımdan nefret ediyorum. Bishop'un evine taşındığımdan beri ilk kez olacak bu.

Kapatıyoruz ve telefonu yatağımın arkasındaki saklandığı yere koyuyorum. Daha sonra koridora çıktığımda sahanlıktan Zeke'yi Angelique ile görüyorum.

Hararetli bir şekilde konuşuyorlar ve ben de onları birlikte izliyorum. Onunla çok tatlı. Onu seviyor, bu çok açık. Ve onu seviyor.

Bir an sonra bakışlarını benimkilerle buluşturdu ve ben yakalandığım için irkildim.

Angelique amcasının bakış ağısını takip ederek "Belle" dedi. "Zeke Amca beni bir maceraya götürdü. Bakın ne topladım!" elinde bir demet sarı çiçek tutuyor. Nellie Bishop'un mezarını süslemek için kullandıklarımdan aynısı. Yanaklarımda hissettiğim sıcaklığın onlara belli olmamasını umarak boğazımı temizleyip aşağı iniyorum.

Acaba başından beri orada olduğumu biliyor muydu? "Çok güzeller" diyorum ona.

"Aslında kokmuyorlar ama onları seviyorum. İstersen seni biraz almaya götürüyüm."

"Anlaştığımızı unutma Angelique. Sadece babanla ya da benimle ormana gideceksin."

"Ama Belle yetişkin bir Zeke Amca." "Isabelle ormanları bizim kadar bilmiyor." Angelique bana bakıyor ve ben de Ezekiel'in gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. "O haklı. Kaybolmamızdan nefret ederim.

"İşte buradasın" diye köşeden Leontine'in sesi geliyor. "Nina burada. Bu akşam

bizimle akşam yemeği yiyecek. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"
"Ah! Eminim bunlar da hoşuna gidecektir. Ona biraz vereceğim," diyor
Angelique ve büyükannesinin elini tutuyor.

Leontine bir an bizi inceliyor. "Siz ikiniz geliyor musunuz?"

Hezekiel'e döndüğümde beni izliyor. "Bir dakika içinde," diyor aklımı okuyarak.
Leontine, "Bir dakika," diyor ve uzaklaşıyor. Bir erkek kardeşe diğerine göre
daha mı yakın olduğunu merak ediyorum. Jericho'nun Kimberly'yi Ezeziel'den
çalışması hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Sinirimi kaybetmeden önce soruyorum.

"Kocanız benimle konuşmanıza izin verdi mi?" Sorusuna hazırlıksız yakalandım
ama bir dakika sonra sırtıttı. "Gitmese daha iyi," diyor ve beni içeri davet etmek
için ofisinin kapısını açıyor.

40

Isabelle

O ilk geceden beri bu ofise girmedim. Kapının hemen içinde duruyorum ve
boşluğa bakıyorum. Akşam ışığının azalmasıyla artık durum farklı.
Ezekiel masanın arkasındaki koltuğuna oturuyor ve ben masasının önündeki
sandalyeye doğru yürürken beni izliyor. Öne doğru eğilip dirseklerini masaya
dayadı ve parmaklarını dikleştirdi.

"Geçen gün söylediklerini neden söyledin?"

Kaşlarını kaldırıyor ve acaba unutup unutmadığını merak ediyorum. "Eğer beni
incitirse sana gelebilirim."

Omuzlarını silkiyor ve koltuğuna yaslanıyor. "Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi
görünüyordun."

Onu inceliyorum, kardeşiyle arasındaki dinamiği anlamaya çalışıyorum. Benimle
oyun oynayıp oynamadığını anlamaya çalış. Bir şekilde beni kullanıyorsun.

"Jericho'dan önce Kimberly'yle birlikte olduğun doğru mu?" Ağzımı kaçırdım.

"Bunu nereden duydun?"

Omuz silktim ve cevap vermesini bekledim.

Sırıttıyor, ayağa kalkıyor ve masasının önüne geliyor. Ona yaslanıp bana bakıyor.
İşte o zaman kardeşlerin gerçek benzerliğini görüyorum. Bazı fiziksel ortak
noktaları var evet ama bu onların varlığı kadar değil. Hepsi alfa erkek ve güç.

"Ya sana onu bir süreliğine paylaştığımızı söylesem?"

Takip etmem bir dakikamı alıyor ama takip ettiğimde boğazımın kurduğunu
hissediyorum. "O ikimizle birlikteydi" diye açıklıyor.

Nasıl görüldüğümde emin değilim ama yüzümdeki ifade sırtışını genişletiyor.

"Duymayı beklediğin gibi değil mi?"

"Ben..."

"Merak etme, niyetinin seni paylaşmak olduğunu sanmıyorum." Ayağa kalkmaya
çalışıyorum ama o başını sallıyor.

"Arkanıza yaslanın." "Gitmeliyim."

"Oturmak." Yan masaya yürüyüp kendine bir içki dolduruyor. "Bir şey ister misin?" Cevap vermeyince benim yerime karar veriyor ve bana bir bardak viski getiriyor. "Önünüzdeki akşam göz önüne alındığında buna ihtiyacınız olabilir." "Bu ne anlama gelir?" Diye soruyorum ve kokusu midemi bulandırsa da bardağı alıyorum ve bir kenara koyuyorum. Son zamanlarda kolayca midem bulanıyor. Endişe.

"Bu gece müzayedede var." Başımınla onayladım.

"Kardeşimin sürprizini bozmak istemiyorum."

Bu konuda kafam karıştı ama hala diğer konuda takılıp kaldım. "Onu paylaştın mı?"

"Alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama birçok insan bunu yapıyor Isabelle. Bu tür bir düzenlemeyi ilk kez duyuyorsanız, korunaklı bir yaşam sürdürünüz demektir. Kimberly'den önce kadınları paylaşmıştık. Ama bu aramızdan birinin ilk kez aşık oluşuydu. Aslında ikisi birbirine aşık oldu."

Aşk. Jericho onu seviyordu. Tabii ki yaptı. Bütün bunlar bununla ilgili. "O noktada boyun eğdim. İlişki artık uygun değildi."

"Üçünüz mü?"

Başını salladı ve gözlerinde beni durduran bir şey vardı. O da onu sevmiş miydi?

"Onu mu suçluyorsun? Onun ölümü için mi yani?" "Onun cinayeti."

"Onun cinayeti," diye tekrarlıyorum huzursuzca. "Sen çok meraklı bir şeysin, değil mi?"

"Sadece anlamak istiyorum." "Bunu anlamak ne işe yarar?"

"Bilmiyorum. Bildiğim şey, kardeşinin beni burada bir mahkum gibi tuttuğu.

Gitmeme izin verilmiyor. Telefon sahibi olmaya izin verilmiyor." Teknik olarak doğrudur. "Hiçbir şeye izin verilmiyor."

"Eğer ayrılabilseydin nereye giderdin?" "Ev."

"Piskopos'un evi mi?" "Sanırım öyle."

Başını yana eğip beni inceliyor. "Orada hoş karşılanacağından emin misin?" "Ne demek istiyorsun?"

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Ve bir telefon." Masanın üzerindeki cep telefonunu işaret ediyor. "Bir arama yapmak ister misin?"

"Bu... Beni kısıtladığını biliyorsun."

"Ve şimdi söylediklerim yüzünden buradasın. Korunmak için bana geldin."

Şimdi onu inceliyorum. Oynadığı oyuna hayret ediyorum. Acaba bir hata mı yaptım? "Seni koruduğunu düşündün mü?" O sorar.

"Neyden? Korumam gereken kişi o."

"Senin yanında nasıl olduğunu gördüm. Söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değilim. Jericho sert olabilir ama sadıktır."

"O tahmin edilemez."

"O da ama dediğim gibi sadık biri. Ve o senin hakkında sandığından daha

fazlasını biliyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece senin bu evde üvey kardeşininkinden daha iyi olman için."

"Anlamıyorum. Neden kardeşimin evinde güvende olmayayım ki? Bu hiç mantıklı değil." Kollarını göğsünde birleştiriyor. "Onu çok seviyordun biliyorsun." Bu değişiklik beni şaşırttı ve bu sözleri söylediğini duymak, bunu zaten bilmeme rağmen bir şekilde midemin ağrmasına neden oldu. Jericho, Kimberly'yi seviyordu.

"Daha önceki sorunuza dönelim. Onun ölümünden kimsenin onu suçlamasına gerek yok. Bunların hepsini tek başına yapıyor."

"Onu Carlton öldürmedi. O yetenekli değil..."

"Kardeşinin neler yapabileceğini bilmiyorsun Isabelle ve senin burada, bizim çatımızın altında olması seni sandığından daha güvende tutuyor olabilir."

"Annen düğünden önceki gece buna benzer bir şey söyledi. Jericho'nun beni koruyacağını ve benim de korunmaya ihtiyacım olduğunu söyledi. Eminim ikinize de neden inanmayacağımı anlıyorsunuzdur." "Sana yalan söylemiyoruz."

"Peki sen de bana gerçeğin tamamını söylemiyorsun, değil mi?"

"Neden buradasın Isabelle? Neden yanıma geldin? Sen kardeşimin karısısın, benim değil." "Dedin ki..."

"Sana zarar verirse bana gelebileceğini söyledim. Seninle dedikodu yapacağımı söylemedim." "Ben dedikodu yapmıyorum."

"Jericho ile konuşmalısın. Sorularınızı ona sorun." "Jericho benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmek isteyebilir ama istemiyor."

Bu durum kafamı karıştırdı ama ne diyeceğimi düşünemedim kapı çalındı ve kapı açıldı. Leontine'di bu. "Akşam yemeği hazır. Kızlar bekliyor."

"Bunu kesinlikle istemiyoruz" diyor Ezekiel ve konuşmamız bitince kalkmam için işaret yapıyor.

41

Jericho

Isabelle'i almaya gittiğimde odası boş ama koridorun aşağısından bir kıkırdama duyduğumda, onu çivit mavisi bir elbise giymiş, saçları başının üstünde karmaşık bir şekilde toplanmış, sırtı tamamen açıkta kızımın odasında buluyorum. Angelique arkasında duruyor, dikkati tamamen parmağıyla çizdiği ejderha dövmesine çekiyor.

"Babamınki gibi ama daha küçük" diyor.

İkisi de beni duymadı ve ben kapının gölgesinde durup izliyorum.

"Ben de bir tane alabilir miyim?" Angelique soruyor.

Isabelle kitabı kucağına kapatıp Angelique'i kendine çekiyor. "Büyüyünce bir tane istersen bu sana kalmış ama artık çok gençsin. Ayrıca boyu uzadığında ona ne olacak?"

Angelique ellerinden pençeler çıkararak "Her şey tuhaflaşır ve uzardı" diyor. Isabelle onu taklit ediyor ve sarılıyorlar. Annem bana ikisinin yakınlaştığını ve Angelique'in Isabelle'e olan güvenini anlattı. Ona olan sevgisi. Bu konuda ne düşündüğümde emin değilim, o yüzden burada durup onları birlikte izliyorum. Isabelle açıkça Angelique'i önemsiyor ve bu karşılıklı görünüyor.

"Çok güzel görünüyorsun Belle."

Belle. Isabelle'in prenseslerinden biri olduğunu düşünüyor. Her ne kadar aldırış etmesem de sinirlerimi gıdıklıyor. Angelique, Isabelle'in yanında başka kimsenin yanında olmadığı şekilde canlanıyor. Küçük parmakları Isabelle'in saç kıvrımlarından birinin üzerinde geziniyor.

Teşekkür ederim, dedi Isabelle.

"Karnın daha iyi mi? Akşam yemeğinde pek bir şey yemedin. Nana daha çok yemen gerektiğini söylüyor." Isabelle, "Çok aç değildim" diyor. Komidin üzerindeki bir şeye uzanıyor. Eve taşındığımızdan beri farkına varmadığım bir şeyin paketinden çıkarıldığını fark ettiğimde geriliyorum.

"Bu senin annen mi?" Isabelle soruyor.

Angelique başını salladı. "Nana bana böyle söyledi ama onu hatırlamıyorum." İçimde bir şeyler kıpırdanıyor.

Isabelle, "Çok güzeldi" diyor. "Ona benziyorsun, bunu biliyor musun?"

Angelique fotoğrafla ilgilenmeyerek omuz silkiyor. "Sana benzemek istiyorum" diyor. "Ne?" Isabelle soruyor.

"Artık benim annemsin, bu yüzden sana benzemek istiyorum." "Angelique, ben..."

"Sen babamla evlisin. Bu seni benim annem yapıyor, Belle."

Kapıyı çok sert bir şekilde ittim ve kapı duvara çarpıp ikisini de ürküttü.

Isabelle'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve o ayağa kalkarken kucağındaki kitap yere kayıyor.

"Oh hayır!" Angelique çığlık atıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Isabelle ve ben, o da dizlerinin üzerine çökmeden önce bir süre daha birbirimize bakıyoruz. Angelique'in pek çok prenses kitabından biri ve açılır kale eğilmiş.

İçeri giriyorum, kitabı onlardan alıyorum. İkisi ayağa kalkar. "Kırılmış!"

Angelique diyor.

Isabelle ona, "Çok üzgünüm," dedi.

Angelique bana kızgın bir bakış atıyor ama tatlı bir tavırla Isabelle'in elini tutuyor. "Bu senin hatan değil" dedi ve bana döndü.

O zaman bu benim hatam. Kızım kendi canından ve kanından ziyade düşmanın tarafını seçti. Isabelle, "Bunu düzeltebileceğimizi düşünüyorum" diyor. "Bak, sadece bükülmüş. Denemeli miyiz?" "Sana yeni bir tane alacağım," diyorum,

tuhaf bir şekilde savunmaya geçmiş ve dışarıda kalmış gibi hissediyorum.

"Yenisini istemiyorum. Ben benimkini istiyorum" diyor. Bu kavga benimle ve bilinçaltında sakladığı duyguları ifade ettiği hissine kapılıyorum.

"Yatakta olman gerekmiyor mu?" Ona sert bir şekilde, çok sert bir şekilde soruyorum. Üzerinde pijamaları var ve saat neredeyse dokuz.

"Bu benim hatamdı," diyor Isabelle, Angelique şimdi iki eliyle Isabelle'in birinin elini tutarak bacağına bastırduğunda. "Ona iyi geceler öpücüğü vermek istedim ve onu kazara uyandırdım."

Kızımından evimdeki bu işgalciye bakıyorum.

"Tamam her şey?" Hepimiz dönüp baktığımızda kardeşimin kapıda durduğunu görüyoruz.

"İyi," diyorum. Isabelle'i kolundan tutarak kapıya kadar eşlik ediyorum. "Ben kızımı içeri sokarken Isabelle aşağıda beklesin."

Isabelle bana defolup gitmemi söyleyecekmiş gibi bakıyor ama dilini tutuyor ve yaptığı iyi bir şey. "Isabelle mi?" Zeke diyor.

"Kitabı yarın birlikte düzeltebiliriz. Eğer baban bize izin verirse tabii. İyi geceler tatlım," diyor Isabelle, topuklarının üzerinde dönüp kardeşimin yanından geçip kapıdan çıkmadan önce.

Ellerim yumruk oluyor, çenem kasılıyor.

Zeke, "Neden Angelique'i içeri sokmuyorum? Zaten ona uyku öncesi hikâyesi okumayı geciktirdim" diyor. Başımı salladım, Angelique'i başının üstünden öpmek için eğildim ama o her zaman yaptığı gibi kollarını boynuma dolamıyor. Bunun yerine onları göğsünde katladı ve bana kızgın olduğunu belli ederek arkasını döndü.

"Gitmek. Zaten geç kaldın," diyor ağabeyim.

Kızımın çenesini yavaşça kaldırdım. "Yarın halledeceğiz."

Bana dik dik bakıyor ve ben ayrılmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ama yatak odasından çıktığım anda öfke geri geliyor.

Isabelle'i aşağıda kapının yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Angelique kadar huysuz görünürken buluyorum.

"O beş yaşında. On dokuz yaşındasın," diyorum ona, hafif yünlü pelerini askıdan alıp omuzlarına atarken. "Surat asma."

"Ben somurtmuyorum. Sen bir pisliktin. Ondan özür diledin mi?" "Ne için özür diliyorsun?"

"Böyle içeri daldığında bizi korkuttuğun için!" "Neden akşam yemeği yemedin?" Gözlerini deviriyor. "Ne kadar zamandır orada duruyordun?"

"Yani annesi hakkında soru sorduğunu duyacak kadar orada mıydım yani?"

Kızımın onun annesi olup olmadığını sorduğunu duymak için mi?"

Sırtını duvara yaslayıp üzerine dikilene kadar onu geriye doğru yürüttüğümü fark etmedim. "Asla böyle bir şeyi varsaymadım" diyor.

"Evet? Yine de evcilik oynuyorsun. Rahatlamak. Fazla rahat." Elimi duvara dayayıp ona yaslandım. "Yerini unutuyorsun. Ve sana izin verdim. Bu gece bunu

çözeceğiz."

Onu kolundan tutup kapıdan çıkarıp bekleyen Rolls Royce'un arka koltuğuna doğru yürütüyorum. Onu bırakır bırakmaz uzak tarafa doğru koşuyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve Dex'in yerleşim yerine doğru ilerlemesini pencereden izliyor.

Bu gece ona öğreteceğim. Tıpkı planladığım gibi. Çünkü ona karşı çok yumuşak davrandım.

42

Isabelle

Müzayedeye katılım oldukça yüksek ve biz vardığımızda barok balo salonu kristal flütlerden şampanya içen zarif giyimli erkek ve kadınlarla dolu. Jericho pelerini omuzlarımdan çıkarıp palto kontrol eden kadına veriyor. Kadının ona verdiği bileti cebine attı ve elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kafaların çoktan dönmeye başladığı kalabalığa doğru yürüttü.

Bu elbiseyi neden benim için seçtiğini biliyorum. Neden saçımın taranmasını ve sırtımın tamamen açığa çıkmasını istedi? Diğer konukların yanından geçerken nefes alış verişlerimde ve sohbetlerde bunu duyuyorum ve biraz küçüldüğümü hissediyorum.

Ben bir şeyim. Onun şeyi.

Jericho bu gece bunu kanıtlıyor. Sanırım bu onun cezası. Bana yerimi öğretiyor. Pislik.

"İstediğiniz bu muydu? Bana sahip olduğunu onlara göstermek için mi?" İki flüt şampanya alıp birini bana uzatırken ona sordum. Bunu onun yüzüne atmak istiyorum ama aptal değilim.

Bana doğru gülümsüyor. Hayır, tam bir gülümseme değil. Bu daha çok bir yırtıcı hayvanın, hayvanı öldürmek için içeri girmeden hemen önceki kötü niyetli sırıtışına benziyor.

"Onlar umurumda değil. Sadece sana kimin sahip olduğunu bilmen umurumda. Ve sana bir şeyin sözünü verebilirim. Hiç şüphesiz gece bitmeden bileceksiniz." Arkamdan "Jericho" diye bir ses geliyor.

Bunu fark ederek kasıldım ve döndüğümde yüzünün yarısında kafatası dövmesi olan adamın orada bir kadınla birlikte durduğunu gördüm. Dostça bir gülümsemeye sahip güzel bir kadın.

Jericho sahiplenici elini ensemin arkasına koyuyor. "Santiago. Sarmaşık."

Santiago gülümsüyor ama odayı ısıtan Ivy'ninki oluyor. "Merhaba" diye başlıyor ve elini uzatıyor. "Ben Ivy De La Rosa'yım. Kocamla tanıştınız ama ben henüz o zevki yaşamadım."

Elini tutuyorum ve beni sıkıştırdığını hissediyorum. Bu jest bilinçlidir, bir nevi mesajdır. Ve bırakmak istemiyorum. "Ben Isabelle Bishop..."

"St. James," diye düzeltiyor Jericho.

İkimiz de ona baktık ve boğazımızı temizleyip Ivy'ye döndüm. "Tanıştığımıza

memnun oldum Ivy." Elinde tepsiyle bir garson belirdi ama Ivy başını salladı. "Ben gidip biraz meyve suyu alacağım," diyor Santiago'ya, bunu yaparken de elimi tutuyor.

"Ben de," diyorum, hâlâ dolu olan bardağımı tepsiye koyup Jericho'nun ulaşamayacağı bir yere doğru kayıyorum. Kocama dönüp "Alkol düşüncesi midemi bulandırıyor" diyorum. "Tıpkı bu gece pek çok şeyin olduğu gibi." Jericho'nun gözleri kısılıyor ama biz uzaklaşırken Santiago'nun kıkırdadığını duyuyorum. "Dövme çok güzel görünüyor. Belki Ivy'ninkini uzatacağım" diyor. Jericho'nun cevabını duyamıyorum.

"Erkekler," diyor Ivy gözlerini devirerek, ancak tüm dikkatini bana çevirmeden önce omzunun üzerinden attığı hızlı bakışta kocasına olan sevgisini görebiliyorum. "Hala emzirdiğim için şampanya içemiyorum" diyor. "Çok kötü. Yemin ederim ki, bir iki içki içebildiğimde bu Cemiyet olaylarına katlanmak çok daha kolay oluyor."

"Ne kadar süredir evlisin?" Soruyorum. Ivy güzel, kendine güvenen bir kadın ve sanırım benden sadece birkaç yaş büyük. Garip, belki de yaşlarımız o kadar yakın olduğundan ne kadar zıt olduğumuzu hissediyorum. Güvenim nasıl azaldı, nasıl hayatta kalma modunda görünüyorum. Ancak bu Jericho St. James'ten beri değil. Bu Christian'ın ölümünden beri devam ediyor.

"Yaklaşık üç yıldır. Senin Jericho'yla tanıştığın gibi ben de onunla tanıştım," dedi bara vardığımızda. "Portakal suyu lütfen" diye emrediyor ve bana dönüyor.

"Aynı?"

"Evet lütfen."

İki parmağını kaldırıyor ve barmen siparişini doldurmak için acele ediyor, şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli bardaklarda portakal suyunu servis ediyor. Kalabalığın arasından geçerek sakın bir köşeye doğru ilerliyoruz ve orada derin bordo kadife bir kanepeye oturuyoruz. güzel olduğu kadar sert ve rahatsız edicidir. "Ne demek istedin? Kocanla benim Jericho'yla tanıştığım şekilde tanıştığını mı?" Durumumuzu kimin bildiğinden emin değilim.

"Yani Santiago beni babamı cezalandırmaya götürdü." "Senin baban?"

Başını sallıyor. "Babamın ailesine bir şey yaptığını düşünüyordu ama yanılıyordu." İfadesi karardı ve zorla gülümsediğini gördüm. "Ama sana söylememin nedeni, başlangıçta nasıl bir his olduğunu biliyorum ve yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Benimle her zaman konuşabilirsin."

"Kardeşim olduğunu düşünüyor..." Bu kelimeleri söylemeye cesaret edemiyorum. "Carlton'un benim yapabileceğini düşünmediğim bir şey yaptığını düşünüyor. Piskoposların ve St. James'in berbat bir geçmişi var. Kanlı bir tane. Ve Carlton bir melek olmasa da Jericho'nun onu suçladığı şeyleri yapabilecek kapasitede olduğunu düşünmüyorum. Ve kendimi o kadar yabancı hissediyorum

ki. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Bütün bunlar içimden geliyor ve muhtemelen Ivy'den çok beni şaşırtıyor.

"Eh, seni izleme şeklinden bir şeyi doğru yaptığını tahmin ediyorum."

Başımı kaldırdığımda odanın diğer ucundan Jericho'nun gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. "Sanırım o sadece benim kaçmayacağımdan emin olmak istiyor," diyorum omuz silkerek ve gülümseyerek, şimdi meyve suyunu yudumlarken güçlü bir içki içmiş olmayı diliyorum.

"Öyle düşünmüyorum. İşareti görebilir miyim?" Bakabilmesi için yeterince dönüyorum.

"Ah, muhteşem," diyor taslağı çizerek. "Bunu Santiago tasarladı. Jericho ondan yara izinin kapatıldığından emin olmasını istedi."

Ona bakıyorum. "Kardeşi de öyle söyledi. Sanırım çirkin buluyor. Bir tane daha var." Köprücük kemiğime dokunuyorum. "Acaba bana da oraya dövme yaptıracak mı? Çirkinliği gizlemek için beni mürekkeple kaplayın. Ivy, "Bunun çirkin ya da güzel olmakla ilgili olduğunu düşünmüyorum" diyor. "Santiago'nun bana söylediğine göre onu silmek istiyormuş. İşaretini üstüne koy. Belki hafızasını silebilirsin? Bilmiyorum. Santiago tam olarak bunu söylemez."

"Hafızayı silmek mi? Hafızamı mı kastediyorsun?"

Başını sallıyor. "Benim edindiğim izlenim bu. Hiç yaşanmaması gereken çirkin bir gece olduğunu söyledi." "Kardeşimin öldürüldüğü gece." Jericho'nun bu konuda ne kadar bilgisi olduğunu merak ediyorum. Neden umurunda?

Elini elimin üstüne koyup sıkıyor. "O zaman Jericho'nun bunu neden unutmanı istediğini anlıyorum."

Bu henüz duymadığım bambaşka bir yön. Hiç düşünmedim. Dövmeyi gerçekten olanları unutmama yardımcı olmak için mi yaptı? Hayır. Mümkün değil.

O sırada gong çalıyor ve Ivy ile ben sese doğru bakıyoruz. İnsanlar odanın diğer ucundaki sandalyelere doğru ilerlemeye başlıyor ve Jericho ile Santiago'nun yaklaştığını görüyorum.

Ivy, "İşte başlıyoruz" diyor ve elimi onun elinin üzerinde tutarak ayağa kalkıyor. "Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa beni araman yeterli. İşte," diyor, debriyajından bir parça kağıt ve kalem çıkarıyor. Telefon numarasını yazıp avucuma sıkıştırdı.

"Bu benim cep telefonum ama istediğin zaman evi de arayabilirsin."

"Teşekkür ederim Ivy. Gerçekten mi."

"Elbette," diyor ve bana hızlıca sarılıyor, ardından Santiago elini tutuyor, başıyla veda edip onu götürüyor. "Başbaşa görüşmeniz nasıldı?" Jericho sahiplenici elini yeniden boynuma dolarken sordu.

"Seninle yaptığım tüm konuşmalardan çok daha ilginç," diyorum ona. Gülümsüyor, elini sıkıyor. "Ah, tatlım, bu gecenin hakkını fazlasıyla veriyorsun." Kalabalığın arasından bizi koltuklarımızın bulunduğu odanın en önüne doğru götürürken ne demek istediğini sorma şansım olmuyor. Şaşırdım. Dikkat çekmeye çalışan biri değil. Daha çok ağaçtan görünmeden izleyen ama her şeyi

gören kediye benziyor. Atlamayı bekliyorum.

Herkesin oturması birkaç dakika sürüyor ve hoş geldin ve bu gece bağış toplanacak hayır kurumundan bahsedildikten sonra açık artırma başlıyor.

Müzayedeyi bir tablo açıyor. Hollandalı bir sanatçının üç yüzyıl önce yaptığı, altın çerçeveli güzel bir manzara ve müzayedecinin ihaleyi başlatmak için belirlediği para miktarı beni boğuyor.

Jericho bu ürüne teklif vermiyor. Birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü öğeler sahneye konulup satıldıktan sonra

sahneden indirilirken kitapçığı karıştırıyor.

"Ah," dedi sonunda arkasına yaslanıp bir elini dizime koyarak. İki adam kırmızı kadife battaniyenin altında saklı olanı taşıırken bana doğru eğiliyor. Açıkça ağır.

"Peşinde olduğum kişi bu. Aslında bu senin için bir hediye." Eşya

yerleştirilmeden ve üzerini örten battaniye çekilmeden önce ona bakacak zamanım oldu. Ve yemin ederim odadaki herkes nefesimi duymuş olmalı.

Çünkü salonun önündeki sahnede işaretleme töreninde kullanılabilecek benzer bir boyunduruk var.

43

Jericho

Isabelle o akşam arabaya binene kadar başka bir kelime konuşmuyor. Kendimi beğenmiş hissederek onu izliyorum. Eve vardığımızda elinden kurtulmaya çalışıyor ama ben bileğini tutuyorum.

"Bırak. Açım ve yorulдум" diyor.

Angelique'in ne sorduğunu hatırlıyorum. Eğer kendini daha iyi hissediyorsa.

"Akşam yemeği yemedin mi?" "Kendimi iyi hissetmedim o yüzden hayır, pek de öyle değil."

"Sana sandviç yapacağım." Onu mutfağa kadar yürütüyorum.

"Kendi sandviçimi yapabilirim. Yatağa gidebilir veya yeni oyuncağımla falan oynayabilirsin. Sadece beni yalnız bırak."

"Evet, hayır." Mutfağın ışığını açıp tezgahın bir sandalye çekiyorum. Ona göz kırparak, "Bu yeni oyuncak bizim oyuncağıımız," diyorum. "Oturmak."

"O şeyi neden satın aldın?" Ben buzdolabından ekmek ve peynir toplarken soruyor. Söğüş etlere bakıyorum ama onun vejetaryen olduğunu hatırlıyorum.

Tezgaha dönüp bir tabak alırken, "İçindeki görünüşü hoşuma gitti," dedim.

"İçinde hissettiklerimden hoşlanmadım."

"Farklı olacak. Benim. Seyirci yok." Peynirlerden birini açtığımda yüzünü buruşturuyor. "O değil." Dramatik bir şekilde burnunu sıkıyor. "Kokusundan midem bulanıyor."

Onu inceliyorum, olabildiğince nötr olan peynirin kokusunu alıyorum. "Güzel kokuyor." "Sadece tereyağı. Tamam aşkım? Sadece tereyağı iyidir."

Peyniri bir kenara koydum ve kalın bir dilim ekmeği yağladım. Önüne

koyduğumda tuzluluğa uzanıp üzerine biraz serpiyor, sonra alıp ısıyor.

“Açsanız bu yeterli değildir. Proteine ihtiyacın var.”

İkinci ısırığı alırken kaşlarını kaldırıyor. “Protein alımım konusunda endişeleniyor musun?” “Bugün ne yedin?”

"Bu. Biraz meyve suyu. Bir elma." "Bu kadar?"

"Sana kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Neden umurunda? Geceni mahvettiğim için üzgün müsün? Beni ortaçağ işkence aletine kilitleyemeyecek misin?"

O son parçayı ağzına tıkarken iki dilimi daha yağlıyorum. Hiç tereddüt etmiyor ve ikinci parçayı alıp tuzlayıp yemeye başlıyor. Ona bir bardak portakal suyu alıyorum ve onu düşünerek izliyorum. Yaklaşık iki aydır buradaydı, ver ya da al.

"Bugün kardeşinle konuştum," diyerek düşüncelerimi böldü.

Kendimi gergin hissediyorum. Başını kaldırdığında boğazındaki nabzının nasıl çılgınca attığını fark ettim. Bakışlarımı kısıtım ve tekrar konuştuğunda nedenini anladım.

“Bana üçünüzün bir parça olduğunuzu söyledi.” “Bağışlamak?”

Bir dilim ekmeğini yere koyuyor. “Sen, Ezeziel ve Angelique'in annesi. Birlikteydiniz.”

Ah. O çığırken sessizlik sürüyor, gözleri bende. Tepkimi bekliyorum. "Sadece ye, Isabelle." Odaklanıyormuşçasına gözleri kısılıyor. "Bu doğru mu?"

"Yemek ye de seni teşhire götürebileyim." “İstemiyorum—”

“Ne istediğinin bir önemi yok. Ben de bunu istiyorum. Yemek yemek.”

Gözleri benimkileri taradı ve bir ısırık alıp ellerini silerek son dilime dokunmadı. Göğüs uçlarının elbisesine baskı yaptığını görüyorum. Yanaklarındaki kızarmaya dikkat edin. Beklediğim tepki bu değildi.

"Bitti mi?" Soruyorum.

Başını sallıyor.

"Hadi gidelim o zaman." Kapıyı işaret ediyorum.

Koşmasını bekleyip beklemeyeceğimi bilmiyorum ama koşmuyor. Bunun yerine tabureden kayarak kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açtığımda dışarı çıkıyor ve hiç konuşmadan mezarlığa, şapele doğru yürüyoruz. Geçmesi için kapıyı açtığımda adımları yavaşlıyor. Elini tutup onu binanın arka tarafına doğru yönlendiriyorum çünkü şapel bu gece olmak istediğim yer değil.

Tereddüt ediyor. Burası daha karanlık, ağaçlar daha yoğun.

"Gel" diyorum ona. Başka seçeneği olduğundan değil. Binanın arka tarafındaki ağır ahşap kapının mandalını açıp kapıyı çekiyorum. İçeride yüzlerce mum yanıyor, eriyen balmumunun ve terk edilmişliğin kokusu.

"Bu nedir?" diye sordu, bana doğru bir adım atarak, gözleri onu getirmemin sebebine odaklandı.

Ellerimi kollarının üzerinde ovuşturuyorum, sırtını göğsüme yaslıyorum.

“Eskiden burada ayin yapılırdı, burası rahiplerin giyindiği odaydı. Bu kapı onu şapele bağlıyor.” Kısa, dar kapıyı işaret ediyorum.

Bir duvarda deri bir kanepe var. Hatırlayabildiğimden beri buradaydı ve derisi yıpranmış, solmuştu. İki büyük sandık; birinde rahiplerin giyeceği güve yeniği tören cüppeleri, diğerinde ise bu gece için ihtiyacım olan eşyalar var. Zemin taşı ve süpürülmüş olmasına rağmen hiç temiz değildi. Tavan şapelin tavanı kadar yüksek ama bu odanın altında toprak bir tepe yok. Altında kimse gömülü değil. En azından benim bildiğimden değil. Dışarıdan bindirilmiş tek bir küçük pencere var. Mumlar olmasaydı oda zifiri karanlık olurdu. Bu mumlar, duvarlar boyunca yerde, etrafımızda raf olarak oyulmuş küçük oyuklarda duruyor.

Ve odanın derinliklerinde onun burada olmasının nedeni var. Bu gece satın aldığım boyunduruk merkez parçası olarak duruyor. Kırmızı kadife kumaşla kaplıdır. Dex ve onu müzayede alanına taşıyan iki adam, müzayede devam ederken onu buraya getirip yerine koydular. Artık gelinimi karşılamaya hazır şekilde açık duruyor. "Jericho mu?" Isabelle, kollarımda bana dönerek soruyor. Ona baktım, pelerinini omuzlarından çektim ve kirli yere düşürdüm. Sıradaki elbisesi. Sırtındaki kısa fermuarı açarak onu çıkarmak çok kolay, geniş omuzları bir arada tutan ipi çekerek, ipek uyluklarından aşağı doğru rahatça kayarak topuklu ayakkabılar ve külotla ayakta duruyor. Sütyen yok.

Bileklerinden tutup onu geriye doğru yürüttüğümde, "Geri dönmek istiyorum" dedi.

"İşimiz bitince geri döneceğiz." Başımı eğip onu yaklaşıtıyorum ve öpüyorum. Her zamankinden farklı bir öpücük. Daha yumuşak. Daha şehvetli. Öpüşmemiz derinleştikçe vücudunun rahatladığını hissettim. Onun sessiz inlemesini duy. Alt dudağını dudaklarımdan arasına alıyorum, bırakmadan önce hafifçe ısıtıyorum ve ağzım kulağının yanına gelinceye kadar çenemin kırıntısını yanağına doğru sürüklüyorum. Boyunduruğun üzerindeki kumaşı çekiyorum.

"Hazır mısın?" Ona sorarım.

Ona bakıyor, titriyor ve bana dönüyor. "Sadece sen ve ben, Isabelle."

Yutkunurken boğazı çalışıyor ve hafifçe başını sallıyor.

Kollarını kaldırıyorum ve onu boyunduruğa doğru çeviriyorum, onu eğiliyorum, çünkü bu işaretleme sırasında kullanılan boyunduruğun aynısı değil. Benzer ama aynı değil. Bu bir direğin üzerine yerleştirilmiş ve tuttuğu kişinin kalçasından eğilmesi gerekecek şekilde konumlandırılmış. Ve görüldüğü kadar eski değil. Onu eğip bileklerini yerlerine yerleştiriyorum, sevimli küçük boynunu ortaya koyuyorum. Geri çekilip ona bakıyorum. Onun ne kadar mükemmel olduğunu düşün.

Mum ışığında siyah parlayan mürekkebin izini sürerek, "Çok güzelsin," diyorum. Ağır üst parçayı yerine yerleştirip sabitliyorum ve omzunu öpmek için eğiliyorum. Eğer zalim olsaydım, bunun tüm ağırlığını onun taşımasına izin verirdim ama o kadar da zalim değilim. Ahşabın kendisini kısıtladığını

hissedecek, teslimiyetini hissedecek ama gereğinden fazla ağır olmayacak. Geri çekiliyorum, mum alevlerinin sesini, nefesinin sesini dinliyorum. Ben zorum. Bir elimle külotunu kalçalarının üzerine çektim ve yere düşürmelerini sağladım. Ellerini esnetti ve ben de tam karşısındaki duvara yerleştirilmiş altın kaplama antika aynaya baktım. Gözlerimiz buluştu ve buluştu. Onu şimdi almak istiyorum ama aramızda bir şeyi halletmemiz gerekiyor.

Etrafında bir kez dolaştım, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken yüzündeki dağınık saçı ittim. Tekrar arkasına geçtiğimde bacaklarını genişçe dürttüm ve elimi sırtının alt kısmına bastırdım, böylece kavisli ve bana açık hale geldi. Benim için müstehcen bir şekilde yayıldı. Ve daha önce de yaptığım gibi, onun beni istemesini sağlayacak güce nasıl sahip olduğunu düşünüyorum. Onun pek çok kişiden farkı yok. O çok güzel ama diğerleri de öyle. Ama istediğim o. Bu Piskopos kızı. Ve bunu anlayamıyorum.

Gömleğimin kollarını sıvarken aynada beni izliyor. Dudaklarını yalıyor, bir uyarılma çizgisi uyluğunun iç kısmına doğru kayarken ayaklarının üzerinde hareket ediyor.

Ama bu gece sadece sevişmiyoruz. Onu buraya bu yüzden getirmedim. Bagajın yanına gidip kapağını açıyorum. İçeriden siyah pelerini çıkarıp omuzlarıma atıyorum, tokasını kapatıyorum ve kapüşonunun sırtıma düşmesine izin veriyorum.

"Jericho mu?"

Daha sonra maskeyi çıkaracağım. O ilk gece şapelde giydiğimin bir kopyası, kornalar falan. Onu yüzüme kaydırıyorum ve ona döndüğümde gözlerinin beni takip etmesini izliyorum.

Arkasına geçtiğimde, "Beni korkutuyorsun," dedi.

Ellerimi kışına koydum ve onu açtım. Başparmağımı onun göt deliğine kapatıyorum.

"Biliyorsun, eğer ağabeyim ve ben maske ve pelerin taksaydık, bizi ayırabileceğinden şüpheliydim. Sırtı da benimle aynı mürekkeple boyanmış. Bunu biliyor muydun?"

Bir elimi klitorisine doğru kaydırıp ovaladığımda, iki parmağımı içine itip nemi diğer deliğine doğru sürüklediğimde başını salladı.

Ağır ahşap çubuğu yerinde tutan kilidin gücünü test ederken, "Farkı bilirdim" diyor. "İsterim." "Merak ediyorum."

"Beni paylaşacak mısın?" Duruyorum, vücudum geriliyor. "Bana bu yüzden mi söyledi?"

Parmağımı kışına bastırırken yüzünü izliyorum. Ani paniği nasıl yönettiğini görün. "Sana dokundu mu?" Soruyorum.

Başını sallıyor.

"İyi. O zaman ellerini kesmek zorunda kalmayacağım." Dikkatimi kıcına kaydırıyorum. "Seni bodrumdan çıkardığım gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Nefes veriyor, kasları izinsiz girişin etrafında geriliyor, gözleri kocaman açılmış bir şekilde aynaya bakıyor. "Kimberly hakkında. Hatırlıyor musun?" Parmağımı içeri ve dışarı kaydırarak soruyorum. Kemerimi ve pantolonumu çözüyorum ve sikimi onun amına doğru itiyorum.

Sırtını bükerek inliyor.

Gülümsedim, parmağımı kıcından çektim ve elimin düz kısmıyla kalçasına tokat attım. Nefesi kesildi ve dikkatini yeniden çektim.

"Odak. Hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor. "Ondan bahsetmememi söylemiştin. Durmadan. Sen dedin ki... dedin ki... " Ama yine de onun anısına saygısızlık ediyorsun." Tekrar kıcına tokat attım.

"Yapmadım!"

Yanaklarını ayırıyorum, amının beni ele geçirmesini izliyorum.

Gözleri parlıyor ama iki hamle daha yaptıktan sonra şaftım onun sıvılarıyla kaplandığında, dışarı çıkıyorum ve aletimi kıcına doğru getirirken aynanın yansımada gözleriyle buluşuyorum.

"Ah..." Ne olacağını anlayarak başını salladı. "Lütfen... Orada değil."

"Geldiğinden emin olacağım. Ve sen çok sert geleceksin. Ama önce küçük bir ceza. Çünkü sana başka ne söyledim? Kardeşim hakkında ne dedim?"

Dar deliğine doğru itiyorum ve o da nefes nefese gözlerini sımsıkı kapatıyor, kasları beni dışarıda tutmak için geriliyor.

"Bu oluyor. Direnmezsen senin için daha kolay olur," diyorum ona. "Lütfen Jericho. Ne istiyorsun?"

"Çok açık değil mi? Kıcını istiyorum. "HAYIR. Yani... lütfen."

"Kardeşim hakkında ne dedim?" Sıkı açıklığı sikimin başını alacak kadar genişlediğinde sızlanırken sordum. "Uzak durmak için," dedi, sesi zar zor fısıltı halinde çıkıyordu. "Acıtıyor. Lütfen, acıyor."

"Ve sen ikide sıfırsın. Pek iyi bir dinleyici değilsin, değil mi?"

Ben kalçalarını kavrarken, bir elimi klitorisine doğru kaydırıp, dar geçişine daha da ittiğimde başını salladı. Gözlerini kapatıyor, ağzı açık kalıyor, saç telleri alnındaki terlere yapışıyor.

Islak klitorisini ovalarken "Dinleyeceğim" diyor. "Daha iyisini yapacağım."

"Yapacağınızı biliyorum" diyorum ona. "Çünkü kıcının ceza için sikilmesi, zevk için sikilmesinden çok farklı," diyorum ona, kendimi tam olarak onun içine oturtmak için yavaşça hareket ederek. Onu incitmek istemiyorum. Sadece onu uyar. Kıpırdamadan duruyorum ve klitorisini ovuşturuyorum ve vücudu esnerken ve direnmeyi bırakırken yüzünü izliyorum. "Güzel, Isabelle. Bu iyi. Şimdi bana bak," diyorum, kürek kemiklerinin arasındaki noktayı öpmek için ona doğru

eğiliyorum.

Başını salladı ve aynadaki bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Bu iyi hissettirdi mi?"

Gözlerini kırptırıp başını salladı.

"Ceza olarak mı kışını sikmemi istiyorsun yoksa zevk için mi kışını sikmemi istiyorsun?" Ben onun içinde hareket etmeye başladığımda, "Zevk," diye soludu.

"Bunun gibi?"

Başını sallıyor. "Evet. Evet. Bunun gibi. Lütfen."

Gülüyorum. "İyi bir kız. Bu senin için kötü olmak zorunda değil."

Başını salladı ama takip ettiğinden emin değilim çünkü sırtını kamburlaştırıyor ve kedisi damlıyor. "Daha iyisini yapacak mısın?"

"Evet."

"Şimdi ne istersen söyleyeceksin, değil mi?"

Memnun etmek istercesine başını salladı. Gelmek istiyorum. Kıkırdadım.

"İçindeki aletimi ne kadar sevdiğini söyle bana."

"Seviyorum... seni seviyorum..." Duruyor, başını sallıyor. "Seni seviyorum..."

Sözleri beni yarı yolda bıraktı ama aynada yüzüne baktığımda bana bakmıyordu. O kayboldu.

Ne dediğini kastetmemişi. Ona söylediklerimi tekrarlıyordu. Bu kadar. Sadece duyumlar yüzünden dikkatim dağıldı.

Ona, içindeki aletime, beni almak için gerindiğine bakıyorum ve tekrar hareket ettiğimde inliyor, bacaklarını bir araya getiriyor ve duvarları etrafımda titreşirken başını eğiyor.

Geliyor ve geldiğinde, istediğim gibi itiyorum. Sanki ihtiyacım varmış gibi.

Dizleri büküldüğünde dik durması için parmaklarımı kalçalarına batırıyorum.

Adımı tekrar tekrar söyleyerek nefes nefese kalıyor, ondan bunu yapmasını istemesine gerek yok. Kışını bana çok sıkı sarılıyor ve durmam için bana yalvarana kadar orgazmdan orgazma tökezliyor. Ta ki artık dayanamayana kadar. Ve ancak o zaman onu gerçekten ele geçirmeme izin veriyorum. Ancak o zaman temel içgüdülerime teslim oluyorum ve onu sert ve derin bir şekilde sikiyorum ve ondan son bir çılgılık dolu orgazm alıyorum.

İçini boşaltıyorum, onu dolduruyorum, bu sözleri gerçekten söylese bile yakında benden nefret edeceğini bilerek. Ne yaptığımı öğrendiğinde birkaç gün içinde benden nefret edecek.

44

Jericho

2500 St. Charles Bulvarı'ndaki asansörden yaşlı resepsiyon görevlisinin şaşkınlıkla çıkan nefes sesiyle iniyorum.

"Günaydın Nora" diyorum. Çocukluğumdan beri buradaydı. "Jericho... Bay St. James. Biz... Kardeşin bundan bahsetmedi—"

“Ofisinde mi?” Koridorun sonunda, Zeke'nin ben çıkarken kullandığı köşe ofise bakarken kısa bir süre durakladım.

"Evet efendim. Sanırım o... Boğazını temizliyor. “Sekreteriyle buluşacağım ama onu arayabilirim.” Gülüyorum. Bu toplantının ne anlama geldiğini hayal edebiliyorum. "Sorun değil," diyorum koridordan Zeke'in ofisine doğru yürürken. Bina otuz yıldır ailemize ait. Daha yeni bir satın alma. Zeke bu kattan yatırım firmasını yönetiyor. Eğer ayrılmasaydım, işleri ben yürütürdüm ama o bu iş için daha uygun ve bu işi onun halletmesinden mutluyum. Ağır meşe kapıya ulaşıyorum ve nezaketen kapıyı çalma zahmetine girmiyorum. Bunun yerine açıp içeri giriyorum.

“Kardeşim,” diyorum.

Zeke elindeki işten başını kaldırıp baktı. Masasının üzerine eğilmiş, eteği kaldırılmış, külotu dizlerine kadar inmiş sekreterine bir nevi disiplin uyguluyor olmalı. Bastonun hışırtısını duyuyorum ve baston yere düşerken nefesi kesiliyor, beni görünce hemen ayağa kalkmaya çalışıyor. Onu aşağıda tutmak için elini sırtına koyuyor ve gülümsüyor.

“Günaydın kardeşim. Senin için erken değil mi?” diye sordu, ben konuşurken hiç rahatsız olmadan, biz konuşurken çiçek açtığından emin olduğum izi bulmak için gelişigüzel bir şekilde onun kıçını kontrol ediyordu. "Öyle," diyorum ve yan masaya doğru yürüyüp gümüş sürahi kahveyi alıp kendime bir fincan dolduruyorum ve o kadına sarılıyor.

"Bu işi öğle yemeğinden sonra bitireceğiz Selene. Neye sahipsin? Altı mı kaldı?"

"Evet efendim."

"İşten çıkarıldın."

"Teşekkür ederim" diyor kadın.

Dönüp onun külotunu yukarı çekmek ve kalem eteğini düzeltmek için beceriksizce eğilmesini izliyorum. Yanakları, bir anlığına görebildiğim kıçı kadar kırmızıydı. Zeke'in masasındaki dosyaları beceriksizce alır ve kapıdan dışarı koşar.

Uzun, ince bir bastonu masasının altına sıkıştırıp yerine oturan Zeke'ye, "Bunu bölmek istemedim," diyorum. "Daha sonra bitiremeyeceğim hiçbir şey yok," diyor geriye yuvarlanıp ayak bileğini diğer dizinin üzerinden çaprazlayarak.

“Selene muhtemelen erteleme için sana teşekkür edecektir. Yazılışı berbat.”

“Fakat onu işinde tutacak kadar iyi görünüyor.” “Gerçek iş konusunda ona güvenmiyorum.”

"Tabii ki değil." Kanepeye oturuyorum ve New Orleans'ı ne kadar özlediğimi fark ederek hareketli sokağa bakıyorum.

"Seni buraya ne getirdi?" O sorar. "Karımla konuşmanız."

"Ah."

"Ona Kimberly hakkında tam olarak ne anlattın?" "Sadece gerçek."

"Ne kadar?"

"Daha fazlasını istemesine yetecek kadar."

"Bu bir intikam mı?" "Üzgünüm?"

"Kimberly için. Ona ne oldu?"

"Aşık oldun. Aşık oldu." Omuz silkiyor ama gözlerinde daha fazlasının olduğunu görüyorum. "Ne tür bir intikam bekliyorsun?"

"Onu senden aldım. Şimdi de Isabelle'i benden almak istiyorsun." "Isabelle'e korumamı teklif ettim."

"Onun senin korumana ihtiyacı yok. Benimki onda."

"Ama sanırım onun asıl sorusu onu senden kimin koruyacağı." "Senin problemin değil. Ondan uzak dur."

"Isabelle yanıma geldi. Tam tersi değil. Ve soruları vardı. "Sen de bunu memnuniyetle yanıtladın."

"Bilgiyi nereden aldığını merak etmiyor musun? Senin yerinde olsaydım beni rahatsız eden de bu olurdu kardeşim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu kilit altına aldın. Sen onu alana kadar senin ya da ikimizin de varlığından haberi yoktu. Kimberly hakkında herhangi bir şeyi nereden bilebilir? Daha spesifik olarak Kimberly ve benimle ilgili?"

Kafam karışmış görünüyor olmalı çünkü devam ediyor. "Bilmek istediği buydu. Eğer Kimberly'yi benden çalsaydın."

Bu ifade karşısında ürktüm. Bir dereceye kadar doğrudur. Birlikteydiler. Sonra onu paylaştık. Sonra onu aldım. "Sanırım küçük karınız düşündüğünüz kadar yalnız olmayabilir. Bilgisini bir yerden alıyor. Başka ne bildiğini merak ediyorum. Ona bilgiyi kimin beslediğini merak ediyorum. Ve tabii ki bizim hakkımızda anlattıklarını da." Ayağa kalkıyorum. "Önemli değil. Artık hiçbirinin önemi yok."

"Ne demek istiyorsun?" "Sanırım hamile."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor. "Birkaç gün içinde bundan emin olacağım." "Farkında mı?"

Başımı sallıyorum. "Bildiği kadarıyla günlük doğum kontrolünü kullanıyor."

"Ama yapmadı."

"Hapları değiştirdim."

"İsa." Bana inanamıyormuş gibi baktı ve ben de onun suçlayıcı bakışlarından uzaklaştım. "Senden nefret edecek, bunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsüm sıkışıyor. "Önemli değil" diyorum, sesim robotikti. Önemli olmaması gerekiyordu. Başlangıçta değil. "Çünkü planınızın bir sonraki adımına geçmek için ihtiyacınız olan şeye sahip olacaksınız."

"Piskoposun mirasını almak."

Homurdanıyor ve buna inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Masaya doğru yürüyüp kenarlarından tuttum. "Onu öldürdü."

"Ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu, başını yana eğerek. "Bir hayatı mahvettiğinizi görüyor musunuz? Ve sadece bir tane değil."

Sıkı bir nefes alıyorum.

Ayağa kalkıyor. "Peki planın ne, ağabey? Kızı aldın. Onunla evlendim. Çocuğunuzu onun içine koyun. Şimdi ne var? Doğum yaptıktan sonra ne olacak?"

Dişlerimi sıkıyorum, dönüyorum ve pencereye doğru yürüyorum. "Çocuğu alıp Isabelle'i Nellie Bishop'un yanına mı gömeceksin?" O sorar.

Plan buydu. Aslında. Isabelle Bishop'un sadece bir isim olduğu zamanlar.

"Bu arada Isabelle'i sevmeye başlayan Angelique için dayanıksız bir açıklama bulun." Aşk.

"Sana bir soru daha sormama izin ver çünkü istemediğim bir şey varsa o da geçmişin tekrarıdır." Çirkin bir geçmişi geri dönüştürün. Carlton Bishop'un sözleri.

Kardeşıme dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Carlton Bishop yapmaya çalıştığı ve yapmayı başardığı şeyi öğrendiğinde, ona bir daha zarar vermeye çalışmayacağını nasıl düşünürsün? Yoksa daha mı kötüsü?"

45

Isabelle

Ertesi öğleden sonra Jericho'nun banyosunda kapı çalındığında hasta oluyorum. Birisi kolu salladı ve kilit için Tanrıya şükrettim.

"Isabelle mi?" Leontine'di bu.

Tuvaletin sifonunu çekmek için uzanıp küvete yaslanırken, "Hemen orada olacağım," diyorum; fayanslar çıplak kalçalarımın altında serinliyor.

"İyi misin?" o soruyor. "Kapıyı aç. Sana biraz kızarmış ekmek ve zencefilli gazoz getirdim." "Aç değilim." Yemek yemek istediğimi nasıl düşünebilir? Saçlarımı alnımdan itiyorum. Yapışıyor. Çoğu insan kustuğunda terliyor mu? Hatırlayamadığım bir hata yaşamayalı o kadar uzun zaman oldu ki.

Kendimi ayağa kaldırıyorum ve yüzümü buzlu suyla yıkamak için musluğu çalıştırıyorum, sonra da geri çekilip yansıma bakıyorum. Berbat görünüyorum. Bitkin ve sıksa. Son birkaç gündür pek fazla yemek yiyemedim. Belki hafta. Gösteriyor ve iyi bir şekilde değil.

"Isabelle. Doktor çağırıyorum."

"İyiyim," diyorum, ellerimi kurularayıp kapının kilidini açmak için acele ediyorum. Kapağı açtığımda Leontine'in onu şimdiye kadar gördüğümünden daha endişeli görüldüğünü gördüm. Beni görünce geri çekilip bana bakıyor.

Jericho'nun tişörtlerinden birini giyiyorum ama bunun dışında çıplayım. Neyse ki

gömlek uyluğun ortasına kadar geliyor. Uyandıgımda ve kusmuğun geldiğini hissettiğimde bana en yakın olan şey oydu, bu yüzden onu yakalayıp giydim. Hala onun gibi kokuyor.

"İyi değilsin."

"Sadece bir hata. Bir iki gün içinde biteceğine eminim." Hemen arkasındaki dağınık yatağa bakıyorum ve oraya sürünerek girmekten başka bir şey istemiyorum. Kendimi çok yorgun ve bitkin hissediyorum.

"Hadi" diyor ve kolumu tutuyor. "Biraz tost ye. Daha iyi hissedeceksin." Tost ekmegine bakıp yatağın kenarına oturuyorum.

"İyiyim, gerçekten. Duş almam gerekiyor. Angelique'e kitabını düzeltmesine yardım edeceğime söz verdim ama uyuyakaldım." Normalden daha uzun süre uyuyordum. Bana göre değil.

"Anlayacaktır. Yemek yemek. Bir doktor çağıracağım." "Onu yersem beni rahat bırakır mısın?"

İçini çekiyor ama başını sallıyor.

"Ben iyiyim. Gerçekten mi. Mühim değil." Tostu alıp ısıırıyorum ve iki lokmayı idare ediyorum. "Görmek. İyi." Bir ısırık daha alıyorum. "Lütfen Angelique'e mümkün olan en kısa sürede orada olacağımı söyleyin." Odayı hızla geçip yandaki kapıdan kendi yatak odama girmek tüm gücümü alıyor. Yalnız kaldığımda kapalı kapıya yaslanıyorum, elim karnımda, hareket etmek için mide bulantısı dalgasının geçmesini bekliyorum.

Odanın karşı tarafındaki banyoya doğru yürüdüm ve içeri girdiğimde kapıyı kilitledim. Duşu açıp Jericho'nun gömleğini çıkarıyorum ve tişörtü başımın üzerine çekerken kokusunu içime çekiyorum. Kendimi yakaladığım zaman ne düşündüğümü merak ediyorum.

Dün gece tuhaftı. Hepsini. Artık babasıyla evli olduğum için Angelique'in beni annesi olarak görmesinden, Jericho'nun bunu söylediğini duyunca kendini kaybetmesine kadar. O boyunduruğa ve orada olanlara.

Gerçekten niyetinin Angelique'in yorumu nedeniyle beni cezalandırmak olduğunu düşünüyorum. Sanki bunu kontrol edebiliyormuşum gibi. Kızıyla olan ilişki mi kışkanmasını anlıyorum. Bana güveniyor. Her ne kadar beni kısa bir süredir tanıyor olsa da ben buradayım, onun hayatının değişmez bir parçasıyım. Babası hâlâ güvenilmez. Bir yüzme dersi beş yıllık tarihi değiştirmeyecek.

Ama eve geldiğimizde. Beklemek. Hayır. Evde değil. Geri döndüğümüzde aç olduğumu söylediğimde bana bir sandviç yaptı. Bunu tek başıma yapmama izin vermedi. Tamam, aşırıya kaçmayın. Tereyağlı ekmektir.

Muhtemelen o boyunduruğun içinde bayılmamı istemiyordu. Bu onun eğlencesini mahveder.

Aklım kabus gördüğüm geceye gitti. Beni nasıl tuttuğuna. Beni ona bağladı. Ama başımı sallayıp anıyı silkeledim.

Boyundurukla ilgili olanların anısı içimden bir sıcaklık yayıyor ve bu sefer

midem alt üst olduğuunda bu mide bulantısı değil.

Duşa girerken diş fırçama diş macunu sürüyorum ve dişlerimi fırçalıyorum.

Dün gece yaptığımız şey beklediğimden farklıydı. Beni nasıl kabul ettiğini ve bundan ne kadar hoşlandığımı, ne kadar hoşlandığımı bilmiyorum.

Aşağılanmalıyım, değil mi? Beni o boyunduruğa kilitledi ve sonra da kendi yaptığı gibi götürdü. Bu ne kadar alçaltıcı?

Zor da olsa geldim.

Ancak bunu hoş olmayan bir deneyime de dönüştürebileceğinden hiç şüphem yok.

Ama olay bu. İşte burada sıkışıp kaldım. Sandviç gibi. Beni incitmek yerine kemerle kendi kalçasını kırbaçlaması gibi. Bana bir bardak su getirmesi ve kabusumdan sonra beni kucağına alması gibi.

Benim için şeytan olmak istiyor olabilir ama görünüşünü sürdürmekte zorlanıyor. Bana zarar vermemeye özen gösteriyor. Kanımın en azından yarısının ait olduğu evde yaşadığım son üç yılda hissettiğimden daha fazla ilgi. Ne Julia, ne Carlton, Christian öldüğünden beri hiç kimse benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarından üstün tutacakmış gibi hissettirmede bana. Ve Jericho'da var.

Ve dün gece ne söylediğimi hatırlıyorum.

Kelimelerin tükendiği anı hatırlıyorum. Beni duyduğunu sanmıyorum. Ya da belki o da benim gibi bunun

sadece bir karışıklık olduğunu düşünüyordu. Anın sıcağında düşüncelerimin kontrolünü kaybediyorum. Sanki

beni ancak o getirebilirmiş gibi beni de getirmesi için nefes nefese kalıyorum.

Bilmiyorum. Bu evde ya da kafamda neler olup bittiğini bilmiyorum.

Ne istediğimi bilmiyorum.

Susadım, yüzümü duşun akışına çevirip içiyorum ama bu bir hata. Artık tanıdık gelen mide bulantısı beni bunaltıyor ve hızla suyu kapatıp bir havlu alıp

dizlerimin üzerine çöküp klozetin oturağını hemen kaldırıyorum. Tostla birlikte az önce içtiğim suyu da kustum. Dolabın altından telefonumun sesini

duyuyorum. Birkaç gün önce onu yatağın arkasından oraya taşımıştım. Bir, iki kez çekiyorum ve hiçbir şey olmamasına rağmen kendimi hasta hissediyorum.

Telefon tekrar çalıyor, duruyor, tekrar başlıyor. Eğer telefonu açmazsam Julia'nın aramaya devam etmesi pek hoş değil. Bir çağrıyı kaçırdığımı görünce onu geri

aradım. Her an buraya gelebileceğini biliyor ve eğer beni telefonla yakalarsa eminim onu elinden alırdı. Bir sonraki kuru temizleme turundan sonra dolaba

doğru emekledim, açtım ve telefonu aradım. Küvete yaslanıp oturuyorum.

Telefon yeniden açılıyor ve cevaplamak için kaydırıyorum.

"Hey," dedim Julia'ya. "Hastaydım, özür dilerim..."

"Saatlerdir arıyorum. Isabelle, bir sorun var." Kulağa tuhaf geliyor. Sanki üzgünmüş gibi. Çok üzgün. "Nedir? Matty mi?"

Birisi yatak odasına girer ve bir süre sonra kapıyı arar ama kapı kilitlidir.

"Isabelle mi?" Bu Jericho.

"Bir dakika!" Panik içinde sesleniyorum. "Gitmem lazım." dedim telefona.

"Isabelle bekle."

Jericho kapıyı tekrar çalıp kapıyı denediğinde midem bulanıyor. "Doktor burada." Julia'ya, "Hasta olacağım," diyorum.

Telefonu çekip dikkatimi tuvalete çevirmeden hemen önce onun bir şey söylediğini duydum. "Onlara sahibim! Onları buldum. Sen..."

Bir kez daha inledim. Daha fazla kızarmış ekmek. Sadece birkaç lokma yedim, daha fazlası nasıl olabilir? Ağzımın tadı berbat. Kendimi tükenmiş ve boş hissediyorum.

"Isabelle. Bu kapıyı aç."

Cevap olarak kusuyorum. Bir sonraki molada telefonu tekrar kulağıma koydum.

"Gitmek zorundayım. Seni mümkün olan en kısa sürede arayacağım.

"Beni dinle. Dinlemek. Haplar. Onları buldum. Buradalar. Neredeyse üç aylık bir değer. Hepsi burada." "Neden bahsediyorsun?"

"Doğum kontrolü, Isabelle."

Jericho "İçeri geliyorum" diye sesleniyor.

"HAYIR. Bende var. Onları alıyorum. Aman Tanrım." Tuvaletin kenarını tutup üzerine eğiliyorum ve yemin ederim midem ters yüz olmuş gibi oluyor ve ben inerken ne dediğini duyuyorum. Sesindeki paniği duy. Sıcak pembe plastik kutunun içindeki küçük hap paketini alıp dışarı attığımı hatırlıyorum. Farklı göründüklerini düşündüğümü hatırlıyorum, sadece biraz farklı. Ve genellikle adet gördüğüm hafta boyunca kanadığım birkaç damla kanı hatırlıyorum. Stres olduğunu düşündüm.

Tekrar oturuyorum ve sayıyorum. Ve kilidin açılma sesini zar zor farkediyorum. Kapının açılması. Çünkü bu olamaz.

Hayır. Tanrım. Hayır.

"Julia mı?" dedim, tam da büyük bir el benimkinin üzerine kapandığında, onun bulanıklığına baktım. Kusma gözlerimden yaşlar akıyor.

Kusma ve ihanet.

Jericho St. James sert ve öfkeli bir şekilde bana bakıyor, alnı kırıışmış, telefonu elimden alırken gözleri alev alev yanıyor, bağlantıyı kesmeden önce ekrana bakıyor, Julia'nın cümlesini yarıda kesip telefonu cebine atıyor. "Ne yaptın?" diye sordum, sırtım küvete değene kadar ondan birkaç adım uzaklaşarak. Şu anda hâlâ çıplaktım ve donuyorum, sırtımdan terler akarken bile titriyorum. "Ne yaptın!" Çığlık atıyorum ve bu bir soru değil. Bu bir suçlama.

Ve tuvalette iki katına çıkmamı sağlayan bir sonraki mide bulantısı dalgasıyla bunun ne olduğunu biliyorum. Neden kendimi hasta hissettim. Neden hiçbir şeyi tutamadığımı ve neden en sevdiğim yiyeceklerin beni öğürdüğünü.

Hamileyim.

Jericho St. James'in bebeğine hamileyim. Teşekkür ederim
Şeytanın Piyonu'nu okuduğunuz için teşekkür ederiz. Umarım Isabelle ve
Jericho'nun hikayesini seversiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

